MIGRAȚII

CHARLOTTE McCONAGHY

clasici contemporani **LITERA**

MIGRAȚII

CHARLOTTE McCONAGHY

clasici contemporani LITERA

MIGRAȚII

CHARLOTTE McCONAGHY

clasici contemporani LITERA

MIGRAȚII

CHARLOTTE McCONAGHY

clasici contemporani LITERA

clasici contemporani
LITERA

Clasici contemporani Litera
pune laolaltă scriitori contemporani laureați
sau nominalizați ai unor prestigioase premii literare
care le prefigurează statutul de „clasici".
Operele de ficțiune cele mai noi, cele mai vândute,
cele mai iubite din zilele noastre –
cărți pe care abia aștepți să le citești.

Charlotte McConaghy este o scriitoare australiană. A absolvit cursurile universitare de scenaristică la Australian Film Television and Radio School şi a publicat mai multe volume de literatură fantastică pentru adolescenţi. Migraţii (Migrations, 2020) este primul său roman destinat publicului matur şi a fost urmat de Once There Were Wolves (2021). Locuieşte în Sydney, împreună cu partenerul şi cu fiul ei.

CHARLOTTE McCONAGHY

MIGRAȚII

Traducere din limba engleză și note
NADINA VIȘAN

LITERA
București

Migrations

Charlotte McConaghy

Copyright © 2020 Charlotte McConaghy

Ediție publicată prin înțelegere cu Flatiron Books

Toate drepturile rezervate

Această carte a apărut cu sprijinul Guvernului Australiei, prin intermediul Australia Council, organismul său de finanțare și consiliere în domeniul artelor.

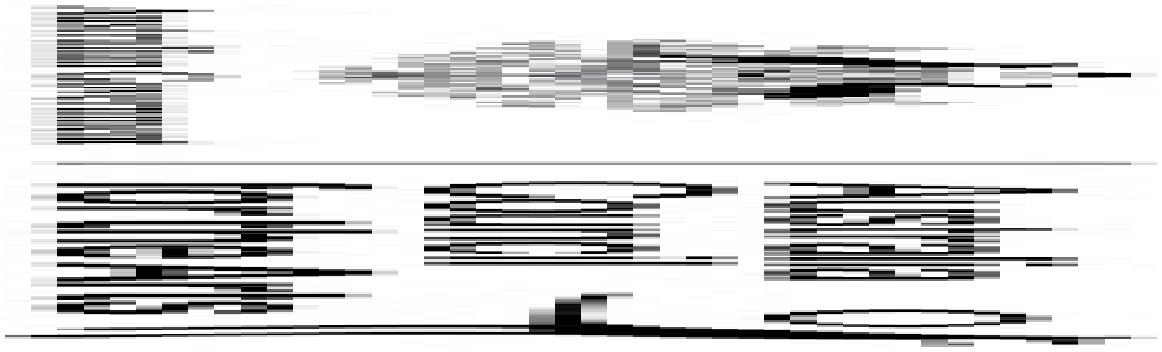

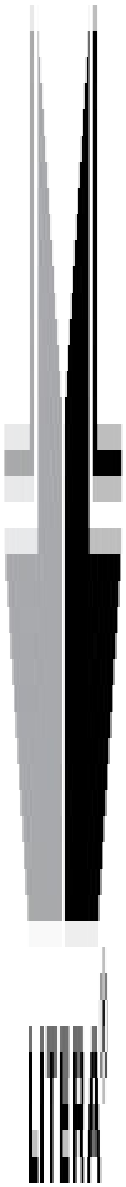

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Migrații

Charlotte McConaghy

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8656-5

ISBN EPUB 978-606-33-9004-3

Pentru Morgan

„Uită de siguranța zilei de mâine.

Trăiește unde ți-e teamă să trăiești.“

Rumi

PARTEA ÎNTÂI

1

Animalele sunt pe moarte. Nu va trece mult și vom rămâne singuri aici.

Pe vremuri soțul meu a găsit o colonie de petreli-de-furtună pe coasta stâncoasă a neîmblânzitului Atlantic. În noaptea în care m-a dus acolo nu știam că erau printre ultimele exemplare din specia lor. Știam doar că erau aprigi în peșterile lor nocturne și curajoși cum plonjau în apele luminate de lună. Am rămas o vreme acolo și în acel răstimp noptatic ne-am prefăcut și noi că suntem la fel ca ei, neîmblânziți și liberi.

Odată, când animalele începuseră cu adevărat să se stingă și nu era vorba doar de sumbre prevestiri ale unui viitor întunecat, ci de momentul deja sosit al dispariției în masă pe care o vedeam cu ochii noștri, m-am hotărât să urmăresc o pasăre peste un ocean. Poate speram că mă va îndruma spre locul în care se refugiaseră toate, toate cele din specia ei, toate vietățile pe care credeam că le omorâserăm. Poate că mă gândeam că voi descoperi ce cruzime mă îndemna mereu să părăsesc oameni, și locuri, și toate cele. Sau poate speram doar că migrația finală a acelei păsări îmi va arăta locul căruia îi aparțin.

Odată s-a întâmplat ca păsările să fie cele care au dat naștere unei noi ființe a mea, o ființă mai aprigă.

Groenlanda

Sezonul cuibăritului

E o întâmplare fericită că sunt de față și observ. Aripa trece razant pe lângă plasa subțire de sârmă și capacul coșului se închide blând peste ea.

Lungesc gâtul să văd mai bine.

La început nu reacţionează. Însă îşi dă şi ea seama că nu mai este liberă. Universul din jurul ei s-a schimbat doar un pic, sau ceva mai mult.

Mă apropii încet, nevrând să o sperii. Vântul se tânguie, muşcându-mi obrajii şi nasul. Mai sunt şi alte surate de-ale ei pe stâncile înghețate, dând roată în aer, însă nu se apropie nicicum de mine. Cizmele îmi scârţie pe zăpadă şi o văd cum i se zbârlesc penele, acea primă fluturare de aripi şovăielnică, momentul în care se-ntreabă dacă are rost să încerce să se elibereze. Cuibul clădit de ea şi perechea ei e rudimentar, înjghebat din iarbă şi rămurele înghesuite într-o crăpătură de stâncă. Nu mai are de-acum nevoie de el – puișorii deja au învăţat să se avânte după mâncare –, dar ea continuă să se întoarcă la el, ca orice mamă incapabilă să le dea drumul. Îmi ţin răsuflarea în timp ce mâna mi se întinde să ridice coşul. Ea dă doar o dată din aripi, o zbatere bruscă, sfidătoare, înainte ca mâna mea rece să o cuprindă şi să-i domolească mişcarea aripilor.

Trebuie să fiu foarte rapidă acum. Şi aşa şi sunt, căci am exersat mişcarea de câteva ori, iar degetele îi înconjoară cu iuţeală piciorul cu cureluşa, ridicând-o peste încheietură până la segmentul superior de sub pene. Ea scoate un sunet pe care-l ştiu prea bine, unul pe care-l scot şi eu în vis în aproape toate nopţile.

– Îmi pare rău, acuş suntem gata, acuşica.

Încep să tremur, dar nu mă opresc, e deja prea târziu acum, doar ai pus mâna pe ea, ai atins-o, ai întinat-o cu atingerea ta de fiinţă umană. Ce lucru îngrozitor!

Plasticul i se strânge ferm în jurul piciorului, fixând dispozitivul de urmărire. Clipeşte o dată să-mi dea de veste că funcţionează.

Şi exact când sunt gata să-i dau drumul, ea înlemneşte şi-i simt bătaia inimii în căuşul palmei.

Mă opreşte o clipă acel tic-tic-tic. E atât de rapid şi de fragil.

Are ciocul roşu de parcă şi l-a înmuiat în sânge. Asta mi-o înfăţişează puternică în minte. O pun binişor înapoi în cuib şi mă retrag atent, luând cu mine şi colivia. Aş vrea să o văd explodând într-un zbor eliberator, să fie furie în aripile ei şi chiar aşa se întâmplă, este magistrală în timp ce se înalţă. Picioarele îi sunt roşii cum îi e ciocul. O tichie de catifea neagră. Coadă despicată în două lame ascuţite şi aripi de o maiestuoasă precizie.

O privesc cum dă roată în văzduh, încercând să înţeleagă această nouă adăugire. Dispozitivul de urmărire nu o stânjeneşte, e la fel de mărunt cât unghia degetului meu mic şi foarte uşor – dar tot nu-l poate suferi. Plonjează spre mine brusc, scoţând un ţipăt strident. Eu zâmbesc larg, fericită, şi mă aplec să-mi feresc faţa, însă ea nu se mai repede a doua oară. Se întoarce la cuib şi se aşază cuminte în el, de parcă ar mai avea acolo un ou pe care trebuie să-l protejeze. Din punctul ei de vedere, ultimele cinci minute nici nu s-au întâmplat.

De şase zile stau singură aici. Noaptea trecută am rămas şi fără cort, care a fost luat de vânt şi aruncat în mare, în timp ce ploaia şi vântul mă biciuiau din toate părţile. Creştetul şi mâinile îmi sunt de zeci de ori ciupite de ciocurile unor păsări considerate drept cele mai teritoriale zburătoare. Însă eforturile mi-au fost răsplătite cu trei rândunici-de-mare arctice marcate. Şi cu vene pline de sare.

Mă opresc pe creasta dealului să mai privesc o dată, iar vântul se domoleşte o clipă. Gheaţa se întinde departe, lucitoare, mărginită de oceanul alb-negru şi un orizont cenuşiu în depărtare. Frânturi uriaşe de gheaţă azurie plutesc leneş, chiar şi acum, în inima verii. Iar albul cerului şi al pământului e înţesat de zeci de rândunici-de-mare arctice. Ultimele din specia lor, poate. Dacă aş fi în stare să rămân într-un loc, aici aş rămâne probabil. Dar păsările nu rămân într-un loc şi nici eu.

Maşina pe care am închiriat-o e, slavă Domnului, încălzită bine. Duc mâinile îngheţate în dreptul ventilatorului şi simt mii de ace ascuţite. Pe scaunul din dreapta e un dosar cu hârtii pe care le răsfoiesc, căutând un nume. Căpitanul vasului Saghani.

Am schimbat șapte căpitani și șapte vase și cred că poate acea parte veșnic nebună din mine și-a dorit ca ei să nu izbutească din momentul în care am văzut numele ultimului vas. Saghani: cuvântul inuit pentru corb.

Trec în revistă lucrurile pe care le-am aflat. Malone s-a născut în Alaska acum patruzeci și nouă de ani. Este căsătorit cu Saoirse și are doi copii mici.

Vasul său este unul dintre ultimele vase care au permisiunea legală să pescuiască hering în Atlantic, ceea ce el face ajutat de un echipaj compus din șapte membri. După orarul portului, Saghani ar trebui să fie andocat în Tasiilaq în următoarele două nopți.

Introduc Tasiilaq în GPS și pornesc încet pe drumul înghețat. O să îmi ia o zi să ajung în oraș. Părăsesc Cercul Polar Arctic și mă îndrept spre sud, gândindu-mă cum să pun mai bine problema. Fiecare căpitan de care m-am rugat m-a refuzat. Nu suferă să aibă străini fără pregătire la bord. Și nici nu le place să li se dea rutina peste cap, să se abată din drum – marinarii sunt o tagmă superstițioasă, am aflat. Ființe cărora le place rutina. Mai ales acum, când le este amenințat modul de viață. Așa cum pe tot cuprinsul pământului și al cerului noi am ucis animalele încet și sigur, pescarii au pescuit aproape toți peștii din mare.

Gândul că aș putea fi la bordul unuia dintre aceste vase nemiloase cu oameni care pustiesc oceanul încrețește carnea pe mine, dar nu am de ales, iar timpul aproape că s-a scurs.

În dreapta mea se întinde un câmp verde, străpuns de o mie de pete albe care la început cred că sunt tulpini de bumbac, dar asta este din cauza vitezei mașinii care îmi încețoșează vederea; de fapt sunt flori sălbatice de culoarea fildeșului. În stânga mea se sparg valurile unei mări întunecate. Departe de tot și de toate. Aș putea uita misiunea, aș putea încerca să îmi înăbuș obsesia. Să găsesc o colibă rustică și să mă adun acolo. Să grădinăresc, să mă plimb, să privesc cum păsările dispar încet, încet. Gândul îmi fulgeră prin minte, lipsit de constanță. Dulceața s-ar transforma în acreală și până și un cer uriaș ca acesta s-ar transforma curând în colivie. Nu rămân aici; și de-aș fi în stare, Niall nu mi-ar ierta-o niciodată.

Îmi iau o cameră ieftină de hotel și îmi las rucsacul să cadă pe pat. Podeaua e acoperită de un covor galben tare urât, însă pe fereastră se vede fiordul de la poalele dealului. În depărtare se zăresc munți cenușii, vrâstați cu vene de zăpadă. Mai puțină decât era pe vremuri. O lume mai caldă. În timp ce mi se încarcă laptopul, îmi spăl fața sărată și dinții murdari. Abia aștept să intru la duș, dar mai întâi trebuie să îmi scriu raportul.

Consemnez marcarea celor trei rândunici-de-mare și apoi, cu inima cât un purice, deschid programul prin care le voi putea urmări. Răsuflu ușurată când văd că luminițele roșii clipesc. Nu eram sigură că va funcționa, dar iată cele trei păsări care vor zbura spre sud să își petreacă acolo iarna și care mă vor atrage după ele, dacă totul va merge conform planului.

După ce mi-am făcut duș, m-am curățat și m-am îmbrăcat cu haine groase, îndes câteva hârtii în rucsac și ies din cameră, oprindu-mă câteva clipe la recepție s-o întreb pe tânăra de acolo de un local bun. Ea mă privește cu luare-aminte, încercând probabil să se decidă care ar fi locul cel mai potrivit vârstei mele, apoi îmi spune să încerc barul din port.

– Mai e și Klubben, dar cred că… e prea încinsă atmosfera acolo pentru dumneavoastră.

O spune cu un chicotit.

Îi răspund cu un zâmbet și mă simt antediluviană.

Drumul care străbate Tasiilaq este abrupt și încântător. Case colorate stau cocoțate pe un teren inegal, creând un contrast puternic cu peisajul iernatic din spatele lor. Seamănă cu niște jucării vesele presărate pe dealuri; totul pare mărunt sub privirea munților acestora imperioși. Cerul tot cer este, însă parcă aici este mai mult decât un simplu cer. E mai mare. Mă așez și privesc o vreme ghețarii care plutesc în fiord și nu-mi pot muta gândul de la pasăre și inima ei zbătându-mi-se în palmă. Parcă aud încă ticăitul acela și când îmi duc mâna la piept îmi imaginez că inima îmi pulsează în ritm cu a ei. Apoi îmi dau seama că nu-mi mai simt nasul și mă îndrept spre bar. Sunt gata să pun tot ce am la bătaie (nu că aș mai avea cine știe ce) și să pariez că dacă există vreun vas de pescari în port, cu siguranță marinarii își petrec timpul trăgând la măsea.

E încă destulă lumină afară, în ciuda orei târzii – soarele nu mai apune complet la acest moment din anotimp. Lângă duzina de câini moțăind legați de țevile din fața barului, rezemat de zid, e un bătrân. Un localnic probabil, căci n-are haină. Mă uit la el și mă ia și mai tare cu frig. Apropiindu-mă, observ ceva pe jos, mă aplec și culeg un portofel.

– E al dumneavoastră?

Câțiva dintre câini se trezesc și îmi aruncă priviri impenetrabile. Bătrânul mă privește și el la fel, și îmi dau seama că nu e chiar așa de în vârstă pe cât am crezut și că este foarte beat.

– Uteqqissinnaaviuk?

– Ăăă… scuze. Nu voiam decât…

Ridic iar portofelul.

Îl vede și fața i se luminează într-un zâmbet. Mă uimește căldura lui.

– Vorbim englezește deci…?

Încuviințez din cap.

El ia portofelul și îl bagă în buzunar.

– Mulțumesc, drăguță.

Este american, are o voce gravă și distantă, ca un tunet care se aude în depărtare.

– Nu-mi spuneți „drăguță“, îi răspund pe o voce calmă, în timp ce îl măsor pe furiș cu privirea.

Dacă dai deoparte părul grizonant și barba deasă și neagră, să tot aibă spre cincizeci de ani, în nici un caz șaizeci, așa cum am crezut prima dată. În jurul ochilor deschiși la culoare are crețuri mărunte. Un om masiv. Mâini și picioare mari, umeri și piept, nas și burtă mari.

Se cam clatină pe picioare.

– Aveți nevoie de ajutor? Vreți să vă duceți undeva?

Începe iar să zâmbească. Îmi deschide ușa și apoi o închide în spatele meu.

În antreul mic îmi dau jos haina, fularul, căciula și mănușile, agățându-le la îndemână pentru când voi pleca. În țările nordice există un întreg ritual de dezechipare. În iureșul din bar o femeie cântă muzică ambientală la pian și focul trosnește în cămin. Bărbați și femei stau la mese, sau pe canapele în încăperea cu tavan înalt cu grinzi groase de lemn, iar într-un colț sunt niște tineri care joacă biliard. E mai modern decât multe alte localuri pitorești în care am fost de când am venit în Groenlanda. Comand un pahar de vin roșu și mă duc să mă așez pe unul dintre taburetele înalte de la fereastră. De acolo mă pot uita în voie la fiord și mă simt mai în largul meu în ciuda spațiului închis. Nu mă prea simt bine în spații închise.

Dau cu ochii roată în jur, uitându-mă la clienții barului și căutând un grup de oameni care ar putea fi echipajul vasului Saghani. Nu zăresc pe nimeni să se potrivească – singurul grup mai mare joacă un joc cu întrebări de cultură generală și bea bere neagră.

Nici n-am apucat să iau o gură din vinul meu cu preț piperat când dau iar cu ochii de el, de bărbatul de afară. S-a apropiat de mal acum, iar vântul îi zboară barba în toate părțile și îi biciuiește brațele goale. Îl privesc curioasă cum se cufundă în fiord și dispare sub suprafața apei.

Mai că vărs vinul pe mine în timp ce sar de pe scaun. Nici un semn că ar ieși la suprafață. Nici acum, nici mai încolo. Doamne, ăsta chiar nu mai apare. Deschid gura să strig, apoi o închid brusc. Am luat-o la fugă. Deschid ușa, ajung în goană la podeț, cobor treptele de lemn atât de lunecoase de la gheață încât mă mir că nu-mi rup gâtul, și ajung pe zloata noroioasă a malului. Undeva, aproape, se aude un câine care latră cu lătrături ascuțite, speriate.

Oare cât durează până să mori înghețat? Nu mult, într-o apă la asemenea temperatură. Și uite că tot n-a apărut la suprafață.

Mă arunc în fiord și…

Oh.

Sufletul îmi părăsește trupul prin porii pielii.

Răceala este familiară și cumplită. Pentru o clipă mă apucă și mă împinge într-o celulă, o celulă de piatră pe care o știu ca pe buzunarul meu, pentru că am petrecut patru ani înăuntrul ei, și, pentru că răceala mă trimite acolo, petrec prea multe secunde prețioase dorindu-mi mai bine să mor, să se sfârșească odată cu toate, nu mai pot să aștept, nimic din mine nu mă mai reține…

Luciditatea revine ca un pumn în piept. Mișcă, îmi spun. Întotdeauna m-am descurcat bine în apă rece – pe vremuri înotam în ea de două ori pe zi, dar iată că e mult de atunci și am uitat cum e, m-am înmuiat. Dau din picioare și îmi mișc corpul îngreunat de hainele ude spre trupul mare de sub ape. Are ochii închiși și șade pe fundul fiordului, într-o nemișcare care te scoate din minți.

Ridic încet mâinile să îl cuprind pe sub brațe. Mă împing cu picioarele și îl trag la suprafață cu un icnet covârșitor. Începe să se miște, trage adânc aer în piept și o ia înapoi cu mine în brațe, de parcă el e cel care m-a salvat pe mine și nu invers, cum, Doamne, s-a întâmplat una ca asta?

– Ce faci, femeie? mă întreabă, răsuflând greu.

Pentru moment nu am glas; mi-e atât de frig că mă doare tot corpul.

– Te-am văzut că te duci la fund.

– Nu făceam decât o baie, să mă trezesc!

– Poftim? Nu, doar te-am văzut că…

Mă târăsc cu greu sus, pe mal. Încep să realizez ce se petrece. Dinții îmi clănțănesc atât de tare că, atunci când încep să râd, zici că sunt cel puțin nebună.

– Am crezut că ai nevoie de ajutor.

Nu mai sunt în stare să-mi aduc aminte prin ce exerciţiu de logică am ajuns la acest moment. Cât oi fi aşteptat înainte să încep să alerg? Cât o fi stat el sub apă?

– Pentru a doua oară în această seară, zice el. Apoi: Îmi pare rău, du-te repede să te încălzeşti, drăguţă.

Între timp, din bar au ieşit mai mulţi oameni ca să vadă despre ce e vorba. S-au înghesuit afară pe balcon, cu feţe uimite. Oh, ce umilinţă! Râd din nou, deşi sunetul care se aude e mai degrabă un hârâit.

– În regulă, şefu’? strigă cineva cu accent australian.

– Da, zice bărbatul. O neînţelegere.

Mă ajută să mă ridic în picioare. Înăuntrul meu nu-i decât frig şi – fir-ar să fie – ce doare! Frig ca ăsta am mai tras, dar nu atât de multă vreme. Cum rezistă omul ăsta oare?

– Unde stai?

– Ai stat sub apă o veşnicie.

– Am plămâni buni.

Mă poticnesc pe mal.

– Mă duc să mă încălzesc.

– Ai nevoie de…?

– Nu.

– Hei!

Mă opresc şi privesc peste umăr.

– Mersi de ajutor.

Salut milităreşte.

– Gata oricând!

Chiar şi după un duş cu apă dată la maximum de fierbinte, tot frig îmi este. Am pielea roşie ca racul, opărită, dar tot n-o simt. Singurul loc unde simt nişte furnicături sunt ultimele două degete de la piciorul drept, pe măsură ce mi se reglează temperatura corpului, lucru straniu, căci mi-au fost amputate cu ani în urmă. Dar deseori mi se întâmplă să simt aceste degete fantomă, iar acum altceva nu-mi dă pace, faptul că mintea mi s-a întors atât de rapid la celulă. Mă îngrozeşte cât de uşor mi-a fost să mă arunc în apă în loc să strig după ajutor.

Grozav instinct de conservare.

După ce-am pus pe mine toate hainele pe care le am în rucsac, găsesc un pix şi hârtie, mă aşez la măsuţa strâmbă şi îi scriu soţului meu o scrisoare.

Iată că s-a întâmplat până la urmă. M-am făcut aşa de rău de râs încât nu se mai poate face nimic. Un întreg sat de localnici a văzut o străină ciudată aruncându-se într-un fiord îngheţat pentru a hărţui în mod inexplicabil un om care-şi vedea de treburile lui. Măcar poate că o să fie bună de spus la petreceri.

Şi să nu te aud că te foloseşti de pretextul ăsta ca să îmi spui iar să vin acasă.

Mi-am marcat ultima pasăre în dimineaţa asta şi am părăsit zona de cuiburi.

Pierdut cort, pierdut şi minţile aproape. Dar văd că dispozitivele funcţionează, plus că am găsit un om cu un vas îndeajuns de mare încât să poată face călătoria, aşa că rămân în Tasiilaq până îl conving să mă ia. Nu ştiu dacă voi mai avea o altă şansă şi nu ştiu cum să modelez lumea într-o formă pe care să o pot suporta şi eu.

Nimeni nu pare să vrea să facă ce-aş vrea eu să facă. Iar ăsta e exact locul

care te face foarte conştient de cât de neputincios eşti de fapt. N-am avut niciodată nici o putere asupra ta, e clar că n-am nici o putere asupra păsărilor, cât despre propriile picioare, nici atât.

Păcat că nu eşti aici cu mine. Tu îi convingi pe toţi.

Mă opresc şi mă uit lung la cuvintele scrise. Îmi par stupide, cum stau acolo pe pagină. După doisprezece ani, parcă mi-e şi mai greu să exprim ce simt, iar asta n-ar trebui să se întâmple – nu cu omul pe care îl iubesc cel mai mult pe lumea asta.

Apa a fost atât de rece, Niall. Am crezut că o să mă omoare. Şi pentru o clipă mi-am dorit-o.

Cum am ajuns aici noi doi?

Mi-e dor de tine. Asta e tot ce ştiu.

Îţi mai scriu mâine.

F x

Bag scrisoarea în plic şi scriu adresa, apoi o pun lângă celelalte pe care nu le-am trimis încă. A început să-mi revină sensibilitatea în membre şi pulsul îmi bate aiurea în vene, o combinaţie de bucurie şi disperare pe care o recunosc. Mi-ar plăcea să am un cuvânt care s-o descrie. O ştiu prea bine, poate ar trebui să îi dau eu un nume.

În orice caz, e încă devreme, iar eu am o treabă de făcut.

Nu sunt sigură când am început să visez traversarea, sau când a devenit atât de mult o parte din mine, ca instinctul de a respira. E multă vreme de atunci, sau cel puţin aşa mi se pare. N-am cultivat eu acest sentiment; m-a copleşit el

cu totul. La început, o fantezie imposibilă, prostească: ideea de a găsi un loc pe un vapor de pescuit și de a ruga căpitanul să mă transporte cât de departe în sud; ideea de a urma migrația unei păsări, migrația cea mai lungă din istoria oricărei viețuitoare. Însă voința e mai tare ca orice, iar a mea a fost adesea numită de fier.

2

M-am născut cu numele Franny Stone. Mama mea irlandeză m-a născut într-un târgușor australian unde fusese abandonată, fără para chioară, singură. Aproape că a murit la naștere, căci era prea departe de spital. Dar până la urmă uite că a trăit, o supraviețuitoare până în măduva oaselor. Nu știu cum a făcut rost de bani, dar n-a trecut mult și ne-am mutat înapoi la Galway, unde am petrecut primul deceniu din viață într-o casă de lemn atât de aproape de mare că eram în stare să îmi potrivesc pulsul meu iute de copil cu susurul fluxului și refluxului. Credeam că ne cheamă Stone[1] pentru că locuiam într-un oraș înconjurat de ziduri joase de piatră care șerpuiau argintii peste câmpurile gălbui și deluroase. De îndată ce am fost în stare să merg în două picioare am luat-o de-a lungul zidurilor acestora cotite și mi-am trecut degetele de-a lungul marginilor lor colțuroase și am știut că trebuie să mă poarte în locul de unde am venit de fapt.

Pentru că mie de la început un lucru mi-a fost clar: nu era locul meu acolo.

Colindam. Pe străzi pietruite, pe islazuri, unde iarba lungă scotea un șșșș când treceam prin ea. Vecinii mă găseau inspectându-le florile din grădină, sau hăt departe pe dealuri, cățărându-mă într-un copac atât de încovoiat de vânt că degetele sale fragile se îndreptau de-acum în lături, spre pământ. Spuneau: „Ai grijă, Iris, că asta are dor de ducă, mare necaz!“ Mamei tare nu-i plăcea să audă cum mă încondeiază, dar nu ascunsese faptul că fusese părăsită de tata. Purta rana aceasta ca pe o medalie. Toată viața pățise așa: oamenii o părăseau și singurul mod în care putea să suporte una ca asta era ținând capul sus. Dar, aproape în fiecare dimineață, îmi spunea că dacă o să o părăsesc, va fi lovitura finală, blestemul ultim, și atunci va renunța.

Așa că am rămas acolo, am rămas până ce n-am mai putut rămâne. Eram făcută din altă plămadă. N-aveam bani, dar mergeam des la bibliotecă. Dacă era să o crezi pe mama, între paginile unei cărți trăia singura frumusețe oferită de această lume. Mama așternea pe masă farfurii, cești și cărți. Citeam în timp ce mâncam, în timp ce îmi făcea baie, în timp ce stăteam tremurând în

pat, ascultând ţipătul vântului prin crăpăturile ferestrelor. Citeam mergând pe coama zidurilor joase de piatră pe care Seamus Heaney[2] le-a imortalizat în poeziile lui. Era un mod de a pleca fără a pleca de fapt.

Apoi, într-o zi, chiar la intrarea în Galway, unde lumina schimbătoare absoarbe albastrul apei şi îl aşterne pe iarba lungă, am întâlnit un băiat şi el mi-a spus o poveste. Pe vremuri era o femeie care şi-a petrecut viaţa scoţând pe gură pene şi într-o zi, cu părul alb şi gârbovită, s-a alungit până a devenit pasăre. Din acea clipă, amurgul a vrăjit-o şi gura larg căscată a nopţii a înghiţit-o întreagă.

Mi-a povestit asta şi apoi băiatul m-a sărutat cu buze cu gust de oţet de la chipsurile[3] pe care le mânca, iar eu mi-am zis că asta era povestea mea favorită dintre toate şi că îmi doream să ajung şi eu pasăre când aveam să albesc.

După asta, cum aş fi putut să nu fug cu el? Aveam zece ani; am luat cu mine o geantă pe care nu am umplut-o decât cu cărţi, am săltat-o pe umăr şi am pornit, aşa, pentru o hoinăreală, o mică aventură, nimic mai mult. Ne-am revărsat afară din oraş odată cu furtuna în aceeaşi după-amiază şi am luat-o în susul Coastei de Vest a Irlandei până ce familia lui mare şi numeroasă a decis să întoarcă convoiul de maşini şi rulote şi să pătrundă în ţinut. Eu una nu voiam să plec de lângă mare, aşa că m-am furişat fără să mă vadă nimeni şi am petrecut două zile pe ţărmul bătut de furtună. Acolo mi-era locul, acolo duceau toate zidurile argintii. Către sare, şi mare, şi pale de vânt care să te ducă mai departe.

Noaptea însă am dormit şi am visat că am pene în plămâni, atât de multe că simţeam că mă înec. M-am trezit tuşind, înspăimântată, şi mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Cum putusem să o părăsesc?

Drumul până la primul sat părea interminabil, iar cărţile atârnau dintr-odată aşa de greu. Am început să le abandonez una câte una pe drum, o dâră de cuvinte în urma mea. Speram că îi vor ajuta şi pe alţii să-şi găsească drumul. O doamnă grasă şi cumsecade de la brutărie mi-a dat să mănânc pâine, apoi mi-a plătit biletul de autobuz şi a aşteptat cu mine până a venit. Cât a stat cu mine a fredonat în loc să vorbească, iar melodia mi-a rămas în creier, aşa că şi după ce am lăsat-o în staţie, am continuat să îi aud vocea gravă.

Când am ajuns acasă, mama nu mai era acolo.

Asta a fost.

Poate că de la ea veniseră penele, așa cum îmi șoptiseră în vis că vor veni. Poate că tata se întorsese după ea. Sau poate că puterea tristeții ei o făcuse invizibilă. În orice caz, picioarele mele fără astâmpăr o părăsiseră, așa cum mă prevenise că o vor face.

Am fost luată din casa mamei și trimisă înapoi în Australia să locuiesc cu bunica din partea tatălui. După asta n-am mai văzut nici un rost în a sta într-un loc. N-am mai încercat asta decât o singură dată, mulți ani mai târziu, când am întâlnit un bărbat pe nume Niall Lynch și ne-am iubit cu peceți pe nume, și pe trupuri, și pe suflete. Am încercat de dragul lui Niall, așa cum am încercat de dragul mamei. Chiar am încercat. Dar ritmurile mareei sunt singurele lucruri pe care noi, oamenii, nu am reușit încă să le distrugem.

Tasiilaq, Groenlanda

Sezonul cuibăritului

Dubla a doua. De data asta, în fața barului nu mai este nimeni, nu sunt decât câinii, care mă privesc somnoroși și apoi își pierd interesul când trec pe lângă ei fără să le ofer nimic.

Când pășesc înăuntru, se aude un foșnet straniu care trece ca un val în rândul clienților, iar apoi, la unison, aceștia izbucnesc în aplauze. Îl văd și pe el la una dintre mese, zâmbind cu gura până la urechi și bătând din palme împreună cu ceilalți. Oamenii mă bat pe spate în timp ce mă îndrept spre bar, iar asta mă face să râd.

Acolo mă așteaptă cineva care zâmbește larg. Să tot aibă vreo treizeci de ani, e chipeș, cu plete lungi și negre, strânse într-un coc. Dinții de jos îi sunt vizibil strâmbi.

– Îi facem noi cinste doamnei în seara asta, îi spune el barmanului, şi nu-mi dau seama dacă e australianul care a strigat mai devreme de pe balcon, sau dacă e altcineva.

– Dar nu e nevoie…

– I-ai salvat viaţa.

Omul zâmbeşte din nou, iar eu nu îmi dau seama dacă face mişto sau dacă crede cu adevărat că asta s-a întâmplat. Dar decid că nu contează – o băutură gratis e o băutură gratis. Comand un alt pahar de vin roşu şi îi strâng mâna.

– Mă cheamă Basil Leese.

– Franny Lynch.

– Îmi place numele Franny.

– Mie îmi place numele Basil.

– Te simţi bine acum, Franny?

Nu suport întrebarea asta. Şi dacă aş muri de ciumă, şi tot m-ar enerva.

– N-a fost decât nişică apă rece, nu?

– Da, dar apa asta rece nu e de ici, de colea.

Basil îmi ia băutura şi o duce la el la masă fără să mă întrebe, aşa că îl urmez. E cu „înecatul“ care a reuşit la rândul lui să se schimbe în haine uscate – şi alţi câţiva. Îi sunt prezentată lui Samuel, un tip corpolent trecut bine de şaizeci de ani, cu o chică grozavă de păr roşcat, şi apoi lui Anik, un inuit zvelt. Apoi Basil îmi arată un grup de trei care joacă biliard:

– Idioţii ăştia doi sunt Malachai şi Daeshim. Cei mai noi şi mai tembeli membri ai echipajului. Iar tipa e Lea.

Mai e şi un coreean îmbrăcat în haine ponosite şi un lungan negru. Femeia – Lea – e şi ea neagră şi e mai înaltă decât ambii bărbaţi. Toţi trei sunt în toiul

unei discuţii aprinse despre regulile jocului de biliard, aşa că ultimul spre care mă întorc este înecatul, aşteptând să fiu prezentată, însă Basil s-a lansat deja într-o plângere amănunţită despre cina care i-a fost servită.

– E prea prăjit, a pus oregano cu toptanul şi e înecat în unt. De garnitură ce să mai vorbim, vai de capul ei! Şi uită-te şi tu ce aspect de rahat are!

– Tu ai vrut cârnaţi cu piure, îi reaminteşte Anik, pe un ton plictisit.

Samuel nu şi-a luat ochii veseli de la mine.

– De unde eşti, Franny? Nu reuşesc să îţi recunosc accentul.

În Australia, am accent irlandez. În Irlanda, toată lumea crede că sunt australiancă. De la bun început am oscilat între cele două, incapabilă să mă fixez într-o direcţie.

Iau o gură de vin şi mă strâmb la cât de dulce e.

– Dacă vrei, poţi să zici că sunt irlandezo-australiană.

– Am zis eu! spune Basil.

– Şi ce caută o irlandeză în Groenlanda, Franny? insistă Samuel. Eşti poetă?

– Poetă?

– Nu sunt toţi irlandezii poeţi?

Zâmbesc.

– Presupun că aşa ne place tuturor să credem. Studiez ultimele rândunici-de-mare arctice. Îşi fac cuiburile pe coastă, însă în curând vor zbura spre sud, tocmai până în Antarctica.

– Atunci chiar că eşti poetă, spune Samuel.

– Iar voi sunteţi pescari? întreb.

– Da, pescuim hering.

– Înseamnă că nu vă e străin sentimentul de dezamăgire.

– Nu, probabil că nu.

– E o îndeletnicire pe moarte, comentez eu.

Au fost preveniți nu o dată. Cu toții am fost preveniți. Peștele se termină. Oceanul este aproape pustiu. Ați luat tot ce s-a putut lua și acum n-a mai rămas nimic.

– Nu încă, vorbește înecatul pentru prima dată.

Până acum a stat și a ascultat în tăcere, dar acum mă întorc spre el.

– N-a mai rămas cine știe ce pește în ape.

Încuviințează din cap.

– Și-atunci de ce o mai faceți? întreb eu.

– E tot ce știm să facem. Și viața n-are nici un haz fără o provocare.

Zâmbesc, dar e un zâmbet forțat. Stomacul mi se întoarce pe dos și mă gândesc ce-ar zice soțul meu să audă conversația asta, când toată viața a luptat pentru conservarea speciilor. Disprețul și dezgustul lui nu ar cunoaște margini.

– Căpitanului i-a intrat în cap că trebuie să dea de Captura de Milioane, îmi spune Samuel și îmi face cu ochiul.

– Ce-i aia?

– Marea balenă albă, spune Samuel. Sfântul Potir, Fântâna Tinereții.

Face un gest atât de expansiv încât i se scurge bere din halbă pe degete. Cred că e deja beat.

Basil îi aruncă prietenului său mai în vârstă o privire nerăbdătoare şi explică apoi:

– E vorba de o captură uriaşă. Cum se prindea pe vremuri. Atât de mare încât să umple un vas şi să ne îmbogăţească pe toţi.

Mă întorc spre înecat şi îi arunc o privire.

– Înseamnă că umblaţi de fapt după bani.

– Nu bani, spune el şi mai că-mi vine să îl cred.

Îmi dă prin cap să îl întreb totuşi:

– Cum se numeşte vasul vostru?

Iar el spune:

– Saghani. Nu mă pot abţine să nu râd. Pe mine mă cheamă Ennis Malone, mai spune el, întinzându-mi mâna.

E cea mai mare mână pe care am strâns-o vreodată. Bătută de vreme, cum îi sunt şi obrajii şi buzele, cu unghii îndoliate de ani de muncă.

– Femeia îţi salvează viaţa şi tu nici măcar nu-i spui cum te cheamă? întreabă Basil.

– Nu i-am salvat viaţa.

– Dar asta ai încercat să faci, spune Ennis. E totuna.

– Mai bine-l lăsai acolo să se înece, spune Samuel. Aşa-i trebuie.

– Să-i fi legat şi nişte pietroaie de picior, aşa se îneca mai iute, zice şi Anik, iar eu îl privesc lung.

– Nu-l băga în seamă, spune Samuel. Are un simţ al umorului cam macabru.

Expresia lui Anik sugerează că umorul este ultimul lucru care l-ar caracteriza.

Se scuză și iese.

– Nu-i place să stea prea mult pe uscat, explică Ennis în timp ce privim cum inuitul se strecoară cu eleganță printre clienții localului.

Ni se alătură și Malachai, Daeshim și Lea. Bărbații par nemulțumiți, se așază încruntați, cu brațele încrucișate. Lea pare amuzată, până dă cu ochii de mine, moment în care ochii căprui i se tulbură.

– Acum ce mai e? îi întreabă pe cei doi Samuel.

– Dae se ține doar de regulile care îi convin lui, spune Malachai cu un puternic accent londonez. Și când vede că e codaș, începe să născocească propriile reguli.

– Păi altfel e mare plictiseală, spune Daeshim, cu accent american.

– Plictiseala e pentru cei fără imaginație, spune Malachai.

– Nțț, plictiseala are și ea rostul ei – stimulează creativitatea.

Își aruncă amândoi priviri piezișe și îi văd cum se abțin să nu zâmbească.

– Și, pe cine avem aici? întreabă Lea.

Are un accent franțuzesc, sau cel puțin așa cred.

– Franny Lynch, spune Basil.

Le strâng tuturor mâinile și văd cum băieții se mai înseninează.

– Femeia-selkie[4], nu-i așa? întreabă Lea.

Are o mână zdravănă, pătată de unsoare.

Mă opresc, surprinsă de aluzia făcută și de ecourile unei vieți trecute.

– Oamenii-focă, cei care se retrag în ape, dar care nu salvează muritori, ca tine, ci îi înecă.

– Știu ce sunt, răspund eu. Dar n-am auzit de un selkie care să înece oameni.

Lea dă din umeri, îmi dă drumul la mână şi se sprijină de spătar.

– Asta pentru că sunt vicleni şi alunecoşi, nu?

Greşeşte, însă îi răspund cu o urmă de zâmbet în timp ce simt semnale de alarmă.

– Gata, trecem la alt subiect, spune Daeshim. Am pentru tine o întrebare, Franny. Cum stai cu regulile, le respecți?

Simt cum se aţintesc mai mulţi ochi către mine.

Pare o întrebare cam stupidă, de care în mod normal aş râde. Însă iau o gură de vin şi spun:

– De obicei, aşa încerc să fac.

La un moment dat, Ennis se duce la bar să mai comande un rând, Samuel dispare pentru a paişpea oară la baie („Vezi matale când o să ai vârsta mea, n-o să ţi se mai pară haios“), Daeshim şi Lea ies pe terasa rece să fumeze, iar eu mă trezesc pe un colţ de canapea lângă Malachai, chiar dacă aş fi preferat să fiu şi eu afară, la ţigară. Lumea a mai plecat din bar – pianista a terminat concertul pe seara asta.

– De câtă vreme eşti venită aici? mă întreabă Malachai cu vocea lui adâncă.

Are un aer zăpăcit, de cățel vioi, ochi căprui şi degete care bat ritmul muzicii chiar şi când nu se aude nici o muzică.

– O săptămână doar. Voi?

– Am coborât pe uscat acum două zile. Plecăm iar mâine-dimineaţă.

– De când eşti cu echipajul de pe Saghani?

– De doi ani. Dae și cu mine.

– Și… îți place?

Îi văd dinții albi lucind într-un zâmbet.

– Ei, știi cum e. E greu, doare, în unele nopți nu vrei decât să plângi de durere, n-ai unde fugi și te simți de căcat, ultimul om. Dar tot îți place. E căminul tău. Eu și cu Dae ne-am cunoscut pe o dragă, dar nu ne-a mers prea bine la început, când ne-am combinat. Aici nu ne judecă nimeni, echipajul e familia noastră.

Malachai face o pauză și apoi zâmbește amuzat.

– Ți-am spus doar, e un veritabil balamuc.

– Cum adică?

– Samuel nu s-a potolit până n-a turnat câte un plod în fiecare port de aici până în Maine, unde mai pui că declamă versuri, ca să se știe că poate. Basil era bucătar într-o emisiune australiană, dar l-au concediat pentru că nu-i ieșea nici o mâncare ca lumea – nu gătește decât chestiile alea de fițe pe care le găsești la marile restaurante, mă-nțelegi?

Rânjesc.

– Și îl lăsați să vă gătească?

– Păi ne-a interzis să punem piciorul în bucătărie.

– Înseamnă că măcar mâncați bucate alese.

– Mâncăm la miezul nopții pentru că petrece ore în șir împănând una-alta și după aia e o farfurie care arată ca un nisip acoperit de petale de flori, în cantități infime, dar îndeajuns să îți lase un gust oribil în gură. Ca să nu spun că uneori se poartă ca un nemernic. Cât despre Anik, Doamne, mai bine să nu mă pornesc. E secundul nostru… ai făcut cunoștință cu el, nu? Da, ce să zic… e un lup în straie de om. Asta, în unele zile. În altele, e ba vultur, ba șarpe, în funcție de cât de nașpa se simte. Mi-a luat o veșnicie să-mi dau

seama că făcea mișto de mine. Nu-i place nimeni și nimic. Pe bune. Dar așa sunt navigatorii, mă-nțelegi? Toți sunt singuratici și neintegrați.

Bag la cap cuvântul „navigator“ ca să întreb de el mai târziu.

– Și Dae?

– Bată-l să-l bată, are un rău de mare ceva de speriat. N-ar trebui să fac haz, că nu e deloc de râs. Dar a devenit parte din rutina lui – trezit, vomitat, terminat treaba, vomitat, mers la culcare. Trezit, luat de la capăt.

Îmi dă prin cap că poate Malachai le scornește, dar recunosc că mă distrează ce spune. E clar din tonul vocii lui cât de mult ține la ei.

– Lea?

– E veșnic cu fundul în sus, plus că-i cea mai superstițioasă dintre noi toți. Nici un pârț nu poți să tragi fără să auzi vreo prevestire neagră. Săptămâna trecută am întârziat plecarea cu două zile numai pentru că dumneaei nu voia să pună piciorul pe punte până nu era luna cum trebuie.

– Și Ennis?

Malachai dă din umeri.

– Ennis e Ennis.

– Cum adică?

– Păi, nu știu. E căpitanul nostru.

– Nu-i și el din balamucul general?

– Nu, nu prea, zice Malachai pe gânduri, cu o mină jenată. Are și el metehnele lui, ca toată lumea.

Asta pot să cred, că doar nu degeaba l-am văzut stând pe fundul fiordului. Aștept să continue. Degetele lui Malachai bat ritmul furios.

– În primul rând, îi place să parieze.

– Păi nu ne place tuturor?

– Nu, nu ca lui.

– Hm. Pe meciuri? Curse de cai? Blackjack?

– Pe orice. L-am văzut luat complet de val. Pur și simplu își pierde rațiunea.

Malachai se oprește din vorbit și se vede că se simte vinovat pentru că a povestit asta.

Las subiectul Ennis deoparte.

– Și de ce faceți asta? îl întreb în loc.

– Ce?

– De ce vă petreceți viața pe mare?

Stă și se gândește.

– Cred că pur și simplu te face să te simți că trăiești cu adevărat, spune el cu un zâmbet timid. Și-apoi, altceva ce să fac?

– Nu te deranjează deloc protestele?

În ultima vreme mi se pare că nu văd la televizor la știri nimic altceva decât proteste violente în porturile pescarilor din întreaga lume – salvați peștele, salvați oceanele!

Malachai își ferește privirea.

– Ba cum să nu?

Ennis se întoarce cu băuturile și îmi dă un al doilea pahar de vin.

– Mersi.

– Și bărbatu-tău ce crede de faptul că ești aici? întreabă Malachai, făcând semn cu capul către verigheta mea.

Îmi scarpin brațul cu un aer absent.

– Și el lucrează într-un domeniu apropiat, așa că mă înțelege.

– Oameni de știință?

Încuviințez din cap.

– Cum se numește asta cu păsările?

– Ornitologie. Pentru moment el predă, iar eu sunt pe teren.

– Mie, unul, mi-e clar unde e distracția mai mare, spune Malachai.

– Mal, ești cel mai mare găgăuță din lume, spune Basil, așezându-se. Pun gâtul că ți-ar plăcea să stai la căldurică într-o sală de clasă undeva. Deși asta ar însemna să dovedești că știi să citești…

Malachai face un gest obscen, iar Basil râde.

– Ce-o fi crezând de fapt? mă întreabă Ennis.

– Cine?

– Bărbatu-tău.

Deschid gura și nu iese nici un sunet. Oftez.

– Nu îi place absolut deloc. Zice că mereu îl las singur.

După aia, Ennis și cu mine stăm la fereastră și privim întinderea fiordului care ne-a înghițit. În spate, echipajul se îmbată cu simț de răspundere și se pune iar să joace „Întrebări și răspunsuri“, joc care stârnește tot felul de controverse.

Lea nu participă la ciondăneală, dar n-are o problemă să câștige detașat majoritatea rundelor.

Samuel citește lângă foc. Dacă ar fi altă seară, aș juca și eu cu ei, i-aș descoase să văd ce hram poartă. Dar în seara asta am o misiune.

Trebuie să mă învârtesc de un loc pe vasul lor.

Soarele miezului de noapte a pictat în indigo realitatea și ceva din consistența luminii îmi amintește de ținutul în care am crescut, acel albastru special de Galway. Am văzut ceva din lumea asta mare și mă frapează că nicăieri lumina nu e la fel, oriunde te-ai duce. Australia e luminoasă și dură. Galway avea o înceţoşare proprie, o ceață fragedă.

Aici, colțurile lumii sunt vii și reci.

– Ce-ai spune dacă ți-aș zice că pot să vă ajut să găsiți pește?

Ennis ridică din sprâncene. Tace o vreme și apoi:

– Îmi închipui că vorbești de păsările tale, și aș zice că asta e ilegal.

– A devenit ilegal din cauza metodelor folosite de vasele mari de pescuit, care prindeau și ucideau toate vietățile marine, inclusiv păsările. Voi nu procedați așa, mai ales că vasul vostru e mai mic. Altfel nu mi-ar trece prin cap să propun așa ceva.

– Văd că ți-ai făcut bine temele.

Confirm din cap.

– Despre ce e vorba de fapt, Franny Lynch?

Scot din geantă hârtiile și mă întorc pe scaunul de lângă Ennis. Pun între noi dosarul și încerc să netezesc unul din colțuri.

– Studiez migrația rândunicii-de-mare arctice, mai ales impactul schimbărilor climatice asupra zborului lor. Cred că știi despre ce vorbesc. E motivul pentru care dispar peștii.

– Și restul, zice el.

– Și restul.

Studiază hârtiile, însă nu-l învinuiesc că nu stă să interpreteze sensul lor – sunt articole ştiinţifice aride cu ştampila universităţii pe ele.

– Cunoşti rândunica arctică, Ennis?

– Le-am văzut pe aici. E perioada cuibăritului, nu?

– Exact. Rândunica arctică are perioada cea mai lungă de migraţie dintre toate păsările. Zboară din Arctica până în Antarctica şi înapoi într-un an de zile. E un zbor extraordinar de lung pentru o pasăre de mărimea asta. Şi pentru că ele trăiesc în jur de treizeci de ani, distanţa pe care o parcurg în timpul vieţii lor echivalează cu trei zboruri dus-întors până la Lună.

Ennis ridică privirea.

Împărtăşim tăcerea, încărcată de frumuseţea unor delicate aripi albe ce poartă o vietate atât de departe. Mă gândesc la cât curaj îi trebuie şi aproape îmi vine să plâng, şi poate că şi în ochii lui este ceva ce sugerează că înţelege o parte din asta.

– Vreau să mă iau după ele.

– Până la Lună?

– Până în Antarctica. Să traversez Atlanticul de Nord, de-a lungul Coastei Americii, de la nord la sud, apoi apele îngheţate ale Mării Weddell, unde păsările se odihnesc.

Îmi cercetează atent faţa.

– Şi ai nevoie de un vas.

– Da.

– De ce nu un vas de cercetare? Cine finanţează studiul?

– Universitatea Naţională a Irlandei, din Galway. Dar mi-au retras fondurile. Nu mai am nici măcar echipă.

– De ce?

Îmi aleg atent cuvintele.

– Colonia pe care ai văzut-o aici, pe coastă, se presupune că e ultima din lume.

Ennis oftează adânc, fără a se arăta surprins. Cu toţii ştim ce se întâmplă cu animalele; sunt ani buni de când ne uităm la ştiri despre distrugerea habitatului lor, ştiri în care specie după specie este declarată ocrotită de lege, apoi în mod oficial dispărută. Nu mai sunt maimuţe în junglă, nici cimpanzei, nici gorile, de fapt n-a mai rămas nici picior de animal în pădurile tropicale. N-a mai văzut nimeni nici o felină în savană de ani de zile şi nici o altă vietate exotică pe care pe vremuri izbuteai să o zăreşti într-un safari. Nu mai sunt urşi în nordul odinioară îngheţat, nici reptile în sudul mult prea fierbinte, iar ultimul lup de pe lumea asta a murit anul trecut în captivitate. Nu mai există locuri sălbatice, iată destinul de care suntem cu toţii mai mult decât conştienţi.

– Mare parte din organismele care ne finanţau au renunţat la păsările astea, spun. Se concentrează să facă cercetări în alte direcţii, în locuri în care cred că ar mai putea aduce o schimbare. Se preconizează că asta e ultima migraţie a rândunicilor arctice. Şi că nu vor supravieţui.

– Tu însă crezi că vor supravieţui, spune Ennis.

Confirm din cap.

– Am pus dispozitive de urmărire la trei dintre ele, însă nu mă ajută decât să aflu în ce direcţie vor zbura. Nu sunt camere de luat vederi, deci nu vom putea observa comportamentul păsărilor. Trebuie să fie cineva care să urmărească în ce fel reușesc să supraviețuiască dacă dorim să învățăm ceva și să le ajutăm. Cred că există o cale prin care să salvăm aceste păsări. Sunt sigură de asta.

Nu spune nimic, continuă să privească lung ştampila universităţii de pe documente.

– Dacă mai există peşte în oceanul acesta, păsările cu siguranţă îl vor găsi. Ele ştiu să descopere bancurile de peşte. Dacă mă duci în direcţia sud, le putem urma.

– Noi nu mergem chiar atât de departe. Groenlanda, Maine şi înapoi. Asta-i tot.

– Dar ai putea merge mai departe, nu? Măcar până în Brazilia…

– Măcar? Îţi dai seama cât de departe este? Eu nu pot să mă duc unde am chef.

– De ce?

Mă priveşte răbdător.

– Pescuitul are protocoalele lui. Teritorii, metode, maree cunoscute, porturi în care trebuie să livrez marfă şi să fiu plătit. Echipaj a cărui simplă existenţă depinde de ce am prins şi ce am livrat. Deja a trebuit să îmi modific ruta pentru a exclude porturile care se închid. Dacă mai schimb ceva, o să ajung să pierd şi ultimul cumpărător pe care-l mai am.

– Când ţi-ai făcut norma ultima dată? Nu-mi dă nici un răspuns. Chiar pot să te ajut să găseşti peşte. Pe cuvânt. Nu trebuie decât să fii îndeajuns de curajos să te avânţi mai departe decât ai făcut-o vreodată.

Se ridică în picioare. Are o expresie dură acum. Am atins un punct sensibil.

– Nu îmi permit încă o gură de hrănit. Nu te pot plăti, nu te pot hrăni, nu te pot adăposti.

– O să lucrez pe gratis.

– Nu ai nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să lucrezi la năvod. Nu ai pregătirea necesară. Ar însemna să te trec direct pe lumea ailaltă dacă te-aş primi la bord atât de necoaptă.

Clatin din cap, neștiind cum să îl conving, incapabilă să găsesc o cale.

– Dar dacă semnez o declarație că nu ești cu nimic responsabil pentru siguranța mea?

– Exclus, drăguță. Nu pot să-ți cer așa ceva. Îmi pare rău, e într-adevăr romantic să urmărești păsările, dar viața pe mare e mai grea decât crezi, iar eu am guri de hrănit.

Ennis îmi atinge o clipă umărul, în chip de scuză, apoi se întoarce la echipaj.

Rămân așezată la fereastră și îmi termin paharul de vin. Am inima grea, cumplit de grea, și dacă m-aș mișca, m-aș sfărâma în mii de bucăți.

Dacă ai fi aici, Niall, tu ce-ai spune, cum ai proceda?

Niall ar spune că am încercat să cer cu frumosul și că acum e vremea să iau cu japca.

Privirea mi se oprește pe Samuel. Mă duc la bar, comand două pahare de whisky și duc unul lângă foc.

– Pari însetat.

Samuel zâmbește, măgulit.

– E ceva vreme de când mi-a făcut cinste o fată.

Îl întreb despre cartea pe care o citește și îl ascult cum îmi povestește cartea, apoi îi fac cinste cu încă un whisky și mai vorbim despre cărți, despre poezii, apoi îi mai fac cinste cu încă un whisky și îl privesc cum se îmbată încet și sigur, iar limba i se dezleagă. Simt privirea lui Ennis ațintită asupra mea; acum, că știe ce vreau, e bănuitor. Dar eu îmi concentrez toată atenția asupra lui Samuel și când obrajii îi sunt îmbujorați și ochii sticloși, îndrept conversația către căpitan.

– De câtă vreme lucrezi pe Saghani, Samuel?

– Se fac zece ani, cred. Cam pe-acolo.

– Oh, înseamnă că tu și Ennis vă cunoașteți bine.

– El mi-e rege și eu îi sunt Lancelot.

Zâmbesc.

– Este și el la fel de romantic cum ești tu?

Samuel râde cu bunătate.

– Nevastă-mea ar spune că e imposibil. Dar în fiecare dintre noi, marinarii, există un strop de romantism.

– De-aia faci munca asta?

Confirmă discret din cap.

– O avem în sânge.

Mă foiesc pe scaun, pe de o parte intrigată, pe de alta dezgustată. Cum să aibă în sânge instinctul de a ucide fără rezerve? Cum pot ignora ce se petrece în lume?

– Și ce o să faci când nu va mai fi nimic de pescuit?

– N-o să mi se întâmple nimic, am fiice care mă așteaptă să mă întorc acasă. Iar ceilalți sunt toți foarte tineri, o să-și revină, o să găsească alte lucruri pe care să le îndrăgească. Nu știu însă cum o să fie cu Ennis.

– N-are familie? întreb, deși știu că are.

Samuel oftează cu jale și trage o gură zdravănă de băutură.

– Ba sigur că are. E o poveste tare tristă. Și-a pierdut copiii. Se tot chinuie să câștige îndeajuns de mulți bani ca să renunțe la viața de pescar și să îi recapete.

– Adică ce vrei să spui? I-a pierdut în instanță?

Samuel confirmă din cap.

Mă sprijin de scaun şi privesc flăcările care trosnesc şi sâsâie.

Tresar la auzul unei voci joase şi îmi dau seama că Samuel a început să cânte o baladă tristă despre viaţa pe mare. Doamne, l-am aruncat complet în butoiul cu melancolie. Încerc să nu mă umfle râsul când realizez că întregul local se uită la noi.

Cu un semn către Ennis, mă chinui să ridic uriaşul în picioare.

– Cred că e vremea de culcare, Samuel. Poţi să te ţii pe picioare?

Vocea lui Samuel capătă amploare, cu o intensitate de bariton.

Ennis vine să mă ajute, căci Samuel e destul de greu. Nu uit să îmi înhaţ rucsacul, apoi îmi trec un braţ după umărul lui Samuel şi, împreună cu Ennis, îl târăsc afară din bar în timp ce el încă se tânguie.

Ajunsă afară, nu mă mai pot ţine. Încep să râd.

Nu trece mult şi Ennis începe şi el să râdă încetişor.

– Unde sunteţi ancoraţi? întreb.

– Îl duc eu de-aici, drăguţă.

– Nu mă deranjează să te ajut, zic, iar el încuviinţează din cap.

Nu au mijit încă zorile, însă lumina te zăpăceşte. Cenuşie şi albastră, cu un soare palid atârnat la orizont.

Mergem de-a lungul fiordului până la portul satului. Marea se cască în faţa noastră, dizolvându-se în depărtare. Un pescăruş chiăie şi se lamentează deasupra; sunt atât de rari acum că nu mă pot abţine să nu-l privesc secunde lungi până se face nevăzut.

– Uite şi vasul, spune Ennis şi îl zăresc.

Un vas de pescuit cu linii zvelte, la vreo treizeci de metri, cu copastia neagră, pe care se zărește mâzgălit cuvântul Saghani.

Am știut din momentul în care am citit acest nume. Acesta e vasul meu. Corbul.

Îl ajutăm pe Samuel să se cațăre la bord și îl conducem sub punte. Coridoarele sunt înguste și trebuie să ne aplecăm pentru a trece pragul cabinei lui. Micuță și sărăcăcios mobilată, cu un pat de fiecare parte. El se clatină pe picioare și apoi se prăbușește ca un copac secerat pe salteaua lui. Mă chinui să-i scot pantofii în timp ce Ennis se duce să-i aducă un pahar cu apă. Dar n-apucă să i-l dea că Samuel a și început să sforăie.

Ennis și cu mine ne aruncăm o privire.

– Ei, atunci te las, spun eu încetișor.

Ennis mă conduce înapoi pe puntea principală.

Mirosul oceanului mă năpădește ca întotdeauna și mă opresc, incapabilă să mai fac un pas.

Ennis mă privește atent.

– Ți-e rău, drăguță?

Inspir adânc mirosul de sare și alge marine și mă gândesc la distanța dintre aici și acolo, la călătoria lor și a mea, și văd în căpitan ceva diferit, ceva ce n-am putut recunoaște la el până n-am aflat de copiii lui.

Bag mâna în rucsac și scot harta, apoi mă duc și mă așez lângă balustradă. Ennis mă urmează și eu desfac harta.

Cu zorii vestindu-și apropierea invizibilă, îi arăt tăcută cum păsările au pornit dintotdeauna pe rute separate și apoi s-au unit, fiecare dintre ele urmând o altă rută spre pește, însă întotdeauna sfârșind prin a ajunge în aceleași locuri, întotdeauna știind unde e punctul de întâlnire.

– Locul e întotdeauna puțin diferit de la un an la altul, spun. Dar eu știu exact

ce fac. Am aparatura necesară. Pot să te duc după ele. Pe cuvânt.

Ennis cercetează harta, liniile care se întretaie peste Atlantic.

Apoi spun:

– Știu cât de important este pentru tine. Sunt copiii tăi în joc. Așa că haide să încercăm o ultimă captură. Ridică privirea. Nu îmi dau seama ce culoare au ochii lui în lumina asta. Pare foarte obosit. Ești pe cale să te înec, Ennis.

Stăm așa o vreme, tăcuți, în clipocitul blând al valurilor care se lovesc de coca vasului. De undeva, din depărtare, se aude țipătul pescărușului.

– Ești o femeie de cuvânt? mă întreabă Ennis.

Încuviințez grav din cap.

El se ridică în picioare și coboară sub punte, neobosindu-se să se oprească în timp ce spune:

– Plecăm în două ore.

Împăturesc harta cu degete tremurânde. Mă cuprinde o undă de ușurare atât de puternică încât aproape că îmi vine să vomit. Pașii îmi sună slab pe podețul de scânduri. Când ajung pe uscat, mă întorc să privesc vasul și numele mâzgălit în grabă.

Mama îmi spunea întotdeauna să fiu atentă la indicii.

– Ce indicii? am întrebat eu prima dată.

– Indiciile vieții. Se ascund peste tot.

De-atunci le caut pretutindeni și iată că ele m-au condus aici, la acest vas pe care îmi voi petrece restul vieții. Fiindcă, cum, necum, atunci când voi ajunge în Antarctica și se va sfârși migrația, m-am decis să mor.

Secția de poliție, Galway Cu patru ani în urmă

Podeaua este acoperită de un linoleum ieftin și e foarte rece. Mi-am pierdut pe undeva pantofii, înainte să umblu cinci kilometri prin zăpadă cu o geantă plină cu echipamente de fotbal. Nu-mi aduc aminte cum mi i-am pierdut. Le-am spus celor de la poliție, iar ei m-au dus în camera asta să aștept, dar nu s-au mai întors să îmi spună.

Eu însă știu.

Petrec minute, apoi ore, recitând pasaje din Tóibín pe care le-am memorat și pe care încerc să mi le aduc aminte pentru a-mi mai liniști sufletul cu povestea lui despre o femeie care iubea marea, doar că mi-e din ce în ce mai greu să mă concentrez la proză, așa că trec la poezie, Mary Oliver și gâștele ei sălbatice și la trupurile animalice care iubesc ceea ce iubesc ele, dar până și asta îmi vine greu să fac. Efortul de a mă disocia e ca un atac constant asupra minții mele. O fâșie lungă și încârligată de coajă de portocală curățată de pe fruct într-o singură bucată: acesta mi-e creierul. Să încerc puțin Byron, „inima se frânge“[5]… nu, poate mai bine Shelley, „la ce bun toate aste sărutări“[6]… nu, atunci Poe, „mă-ntind lângă draga mea dragă“[7]…

Ușa se deschide și mă salvează de mine însămi. Tremur din toate încheieturile și lângă scaun e o băltoacă de vomă pe care nu-mi amintesc când am făcut-o. Poliţista este doar un pic mai în vârstă decât mine, arată impecabil, are părul blond bine strâns în coc, costumul negru i se mulează perfect pe corp, iar pantofii fac acel clic-clac care îmi amintește de tropotul unui cal. E ciudat, însă nu-mi scapă nici un detaliu. Polițista vede mizeria de pe jos și reușește să își ascundă grimasa de dezgust în timp ce trimite după cineva care să facă curat, apoi se așază în fața mea.

– Sunt Laura Roberts. Iar tu ești Franny Stone.

Mă adun cu greu.

– Franny Lynch.

– Da, îmi cer scuze. Franny Lynch. Mi-aduc aminte de tine din şcoală. Erai cu vreo doi ani mai mică decât mine. Te vânturai mereu încoace şi încolo, nu reuşeai deloc să stai locului. Până la urmă ai plecat de tot. În Australia, nu?

Îi arunc o privire plină de umilinţă.

Apare un bărbat cu o perie şi o găleată şi aşteptăm în timp ce el curăţă cu migală voma. Pleacă şi îşi ia cu el uneltele, apoi se întoarce câteva minute mai târziu cu o ceaşcă de ceai fierbinte pentru mine. O apuc cu mâinile mele îngheţate, însă nu beau din ea – cred că m-ar apuca din nou vomitatul.

Când văd că poliţista nu se îndeamnă să vorbească, îmi dreg glasul:

– Deci?

Şi atunci văd în sfârşit groaza pe care s-a străduit să o ascundă de mine. I se întinde peste ochi ca un văl.

– Sunt morţi, Franny.

Eu însă ştiu asta deja.

În limba engleză, stone înseamnă „piatră“.

Seamus Justin Heaney (1939–2013) a fost un important poet, dramaturg și traducător irlandez; a primit Premiul Nobel pentru Literatură în 1995.

Chipsuri de cartofi cu sare și oțet, un sortiment preferat în Regatul Unit și în Irlanda

Selkies, sau oamenii-focă, sunt personaje fantastice din mitologia irlandeză care se pot transforma din focă în om, lepădându-și pielea de focă.

Fragment din poemul „Childe Harold, Canto III“ al poetului romantic britanic George Gordon Byron (1788–1824)

Fragment din poemul „Love’s Philosophy“ al poetului romantic britanic Percy Bysshe Shelley (1753–1844)

Fragment din poemul „Annabel Lee“ al poetului romantic american Edgar Allan Poe (1809–1849)

3

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

Îmi sângerează mâinile de câte ori ating cu ele ceva. Petrec șase ore pe zi înnodând odgoane. Asta e sarcina mea, până ce voi reuși să fac zece noduri marinărești cu ochii închiși. Trebuie să le cunosc ca pe buzunarul meu, trebuie să știu la ce e bun fiecare dintre aceste noduri. Acum câteva zile eram sigură că știu, dar Anik mi-a spus să continui să le fac. Mai întâi am avut bășici, apoi bășicile s-au spart și mi-a curs sânge, și în fiecare noapte încep să facă un pic de coajă, dar în fiecare dimineață coaja se duce și sângerează din nou. Las dâre din mine ca un melc oriunde pun mâna.

Înnodatul, deși e o îndeletnicire dureroasă, e relativ ușor pe lângă celelalte treburi. De două ori pe zi spăl puntea cu furtunul. O frec bine de sus până jos, după care pun la loc echipamentul, car tot felul de mașinării grele și canistre cu benzină. Șterg toate ferestrele, dând deoparte sarea și mizeria de pe ambele părți ale geamurilor. Fac curat și înăuntru, dau cu aspiratorul în cabine, șterg și curăț podelele bucătăriei, lustruiesc fiecare suprafață și mă asigur că nu rămâne nici un strop de apă nicăieri, mai ales în zona congelatorului. Stropii de apă sunt mare pacoste pentru vase. Cauzează rugină. Apoi diverse piese nu mai funcționează.

Primele zile de după plecare le-am petrecut despachetând și punând proviziile la locul lor. Avem mâncare pentru un batalion, pentru că trebuie să ne ajungă luni de zile. Ieri am început să învăț despre năvoade. Saghani este o dragă dotată cu năvoade lungi de un kilometru jumătate, așa că echipajul petrece o grămadă de timp având grijă de ele, de greutăți, de cabluri și de sistemul de tracțiune, care este un complex de scripeți și se ridică la cer ca brațul unei macarale. Încă n-am văzut cum funcționează, pentru că deocamdată navigăm pe ape pline de pericole în căutarea unui banc de heringi care s-ar putea să nu

mai existe. Năvodul are „plute“ pe o latură, niște chestii de un galben strălucitor care plutesc și care trebuie să fie înfășurate atent, ca să nu se încurce. Firește că și asta îmi face băşicile să supureze, însă m-am încăpățânat să înfășor la ele opt ore, exersând pentru a fi în stare să fac asta rapid și eficient când o veni vremea să folosim cu adevărat năvodul. După asta, m-am întors să curăț ce era deja curățat.

Cred că încearcă să mă facă să renunț. Echipajul nu mă vrea aici. Au părut năuciți când au auzit de noul plan, noua rută. Se tem să navigheze pe ape pe care nu le cunosc, pe care căpitanul lor nu le cunoaște. Îmi poartă pică din cauza asta.

Dar ce nu bănuiesc ei este că mie îmi place la nebunie fiecare secundă din aceste zile de muncă cruntă timp de câte optsprezece ore. N-am fost în viața mea atât de sfârșită de oboseală și e perfect. Înseamnă că dorm.

Saghani își croiește anevoie drum și se desprinde de coasta Groenlandei prin gheața groasă, spărgând-o în bucăți imense care apoi sunt îndepărtate din calea noastră. Sunetul nu seamănă cu nimic din ce-am auzit pe lumea asta. Scrâșnituri colosale și cutremurătoare sfâșie cerul, imense foșnete însoțite de veșnicul muget al mării și-al motoarelor.

Mă înfofolesc mai bine în fâș; chiar și cu trei bluze izotermice pe dedesubt tot mi-e frig, însă mi-e bine. Un vânt înghețat îmi mușcă obrajii și buzele, uscându-le, șfichiuindu-mi pielea. Mi se îngăduie o rară pauză de la îndatoririle mele pentru a privi cum ne îndepărtăm. Sus, pe puntea de comandă, stă Ennis, conducând atent vasul prin gheața periculoasă. Îl văd prin geamul veșnic încărcat de sare și pe sub cerul înnegurat de mânie, îi văd doar barba neagră și deasă. În lumina fluorescentă portocalie, Samuel stă lângă el, citind măsurătorile. Ceilalți sunt într-un du-te-vino continuu de la pupa la prora, monitorizând trecerea vasului prin gheață și urmărind sloiurile mai mari care ar putea vătăma coca. Strigă într-o limbă care îmi pare străină, așa cum mi se pare tot ce vorbesc ei la bord. Lucruri precum la travers, și pic prova, și a amara.

Rândunicile nu au părăsit încă Groenlanda. Am urmărit obsesiv punctulețele

roșii de pe laptop, știind că nu va mai dura mult. Până nu se pornesc, continuăm să rămânem în apele obișnuite ale vasului, trăgând nădejde.

Ennis decide ruta noastră; el este cel care găsește peștele, astfel că subzistența echipajului depinde în întregime de capacitatea lui de a scormoni acest enorm ocean. Nu am schimbat o vorbă cu el de când am urcat la bord. Îl văd rareori, și atunci stă la cârmă, în depărtare. Nu stă la masă cu noi. Basil spune că asta e ceva normal – că probabil stă singur și studiază hărțile și rapoartele meteorologice și detectoarele sonice, căci îi atârnă greu pe umeri responsabilitatea.

– Este cufundat în febra vânătorii, mi-a spus Anik în prima zi, de parcă ar fi trebuit să știu lucrurile astea. Îl separă de noi, ceilalți.

– Se străduiește să ne țină în viață, Doamne-ajută, a mormăit Samuel în timp ce aprindea două țigări deodată și i-o pasa lui Anik pe a doua.

Iată cum aflu eu lucruri despre căpitanul vasului Saghani – de departe, din frânturi pe care mi le dezvăluie membrii echipajului. Are cabina lui de căpitan, în timp ce noi, ceilalți, împărțim o cabină câte doi, cămăruțe înșirate lângă mica popotă și lângă cambuză. Pe mine m-au pus în cabină cu Lea, iar ea nu-i deloc obișnuită să împartă camera cu cineva. Nu-mi vorbește decât răstit, în porunci, iar cabina abia cuprinde cele două paturi. Singurul motiv pentru care am reușit până acum să îndur dimensiunile acestea este că sunt atât de obosită încât nu am când să stau trează în întunericul apăsător și să îmi imaginez că sunt într-un sicriu.

– Franny, dă-te din drum! strigă Dae în timp ce trece furtunos pe lângă mine.

Sar în lături la timp ca să-l aud zbierând:

– ’țar două grade babord!

Mă uit peste balustradă să văd despre ce vorbește. Un ghețar iese din stratul de gheață netedă care-l înconjoară, iar noi ne îndreptăm direct spre el. Foarte probabil, forma lui indică faptul că e mult mai mare decât pare și că e ascuns sub apă, în timp ce restul gheții plutește în jur. Spărgătoarele noastre de gheață nu pot despica un ghețar. Nu arată îndeajuns de mare încât să ne facă

stricăciuni, însă mă gândesc că aşa or fi crezut şi cei de la bordul Titanicului. Şi, dacă e să mă iau după zgomotele pe care le fac membrii echipajului, aş zice că am dat de bucluc.

– Pregătiţi-vă de impact!

Basil mă ia brusc în braţe şi se lipeşte de punte. Impactul răscolitor ne aruncă într-o parte şi-n alta, iar umărul mi se loveşte zdravăn de perete. Mă strâmb de durere în timp ce vasul revine la poziţia anterioară. Dacă Basil nu m-ar fi înhăţat, aş fi zburat peste bord. El deja a sărit în picioare şi a luat-o la fugă. Mă ridic şi eu cu greu şi mă ţin strâns de balustradă. Am trecut de gheţar şi am virat – probabil că l-am atins pe o parte. Oceanul eliberat de gheţuri mi se întinde în faţă, iar inima care-mi bate în piept cu putere nu ştie dacă să o ia mai repede la goană sau să se domolească.

Nu că mi-aş fi dorit să ne scufundăm, dar chiar a fost grozav.

– Liber! se aude vocea tunătoare a lui Ennis de sus, de pe punte. Am ieşit din gheaţă.

– ’Nţeles, căpitane! strigă Lea.

– Bună treabă! se aude şi vocea lui Mal.

Ennis coboară scările şi îl urmăresc cum se îndreaptă spre punctul de ciocnire, aruncând o scară groasă de frânghie pe o parte. Mă aplec să îl privesc cum coboară şi verifică stricăciunile produse, complet în largul lui pe frânghia aceea. Apa îi biciuieşte trupul, dar el continuă să coboare, întinzând mâna să atingă zgârietura lungă şi să-i verifice adâncimea. După ce se uită cât crede de cuviinţă, se caţără înapoi la bord, aterizând cu un plescăit zdravăn pe punte.

– Ne-am cosmetizat, spune el echipajului în aşteptare, care dă drumul unui potop de înjurături pline de uşurare.

– Ai păţit ceva, drăguţă? mă întreabă, primele cuvinte pe care mi le-a adresat din noaptea în care ne-am întâlnit.

– Uită-te la ea ce față are, spune Mal, și când se întorc cu toții să se uite la fața mea, cine știe ce văd, că îi umflă pe toți râsul.

Până și Lea râde încetișor, iar Anik dă ochii peste cap. Ennis zâmbește când trece pe lângă mine și mă bate pe umăr:

– Gata, te-a prins și pe tine în mreje.

– Hei, Franny, scularea!

Nu.

– Haide!

Cineva trage de mine până mă scoală din pat. Nu se poate să fie deja dimineață. Clipesc amețită de somn și îl văd pe Dae.

– Ce faci? Lasă-mă să dorm.

– E gata masa.

– Sunt prea obosită.

– N-ai să reziști dacă nu mănânci.

Văd că n-am nici o șansă să îl conving să mă lase în pace, așa că mă ridic cu greu în picioare și mă târăsc până la sala de mese. Scaunele din separeu sunt acoperite de o piele maronie care se cojește și când ne așezăm toți acolo, de-abia încăpem. Pe peretele de deasupra noastră tronează un televizoraș ca o ghiulea și cu toții lungim gâtul să vedem unul dintre cele patru DVD-uri din dotare – azi rulează Greu de ucis, pe care cu toții sunt în stare să îl recite pe de rost de la cap la coadă, fără nici o exagerare. Îmi las capul să cadă pe spătarul scaunului și picotesc.

– Ce naiba faci aici? îl aud pe Dae strigând la un moment dat și trezindu-mă brusc din moțăială.

– Cât e ceasul? întreb eu adormită.

– Unu noaptea! strigă Dae, nu pentru că aș fi eu fudulă de urechi.

– Răbdare! răsună vocea lui Basil din cambuză.

– Nu mă lăsați să mă duc la culcare? întreb, complet năucită.

Mal și Dae găsesc că figura mea adormită e foarte amuzantă.

– E greu la noi aici, nu, prințeso? mă întreabă Lea cu răceală.

Mă afund în scaun și îi ignor.

Samuel se așază greoi și îmi pune în față un pahar de tărie.

– O să-ți facă bine, fătuco.

Sunt mult prea obosită să mai protestez, așa că îl dau pe gât. Mă arde atât de tare că scuip jumătate înapoi pe masă și tușesc până îmi dau lacrimile. Asta le stârnește și mai tare râsul. Mă uit la Samuel bănuitor.

– Asta a fost o răzbunare?

Rânjește.

– Sunt un om pașnic. „Ochi pentru ochi nu face decât să orbească întreaga lume.“[8]

Samuel le toarnă în pahare și celorlalți.

– Nici mie nu-mi place deloc, îmi spune milos Malachai în timp ce duce paharul la gură.

– Noroc, mormăi eu.

Cineva scoate un sunet de uimire.

– Putain de crétin! scrâșnește Lea din dinți.

– Poftim?

– Nu spune noroc, proasto!

– De ce să nu spun?

– Aduce ghinion.

Mă fixează cu toții. Deschid mâinile într-un gest larg.

– Și mă rog de unde era să știu?

– Da’ tu ce căcat știi? scuipă Lea.

– Păi, informează-mă.

– Lecţia numărul unu, spune ritos Samuel.

– Nu se păşeşte niciodată pe vas cu stângul, spune Lea, cutremurându-se.

– Nu se pleacă din port vinerea, spune Dae.

– Nu se deschide o conservă cu susul în jos, spune Samuel.

– Nu e voie cu banane, spune Lea. Sau să fluieri.

– Nu sunt permise femei la bord, spune Basil în timp ce iese din cambuză cu câte o farfurie în fiecare mână. Îi face cu ochiul lui Lea în timp ce rostește aceste cuvinte. Nici o grijă, aici, pe Saghani, ne place să trăim pe muchie de cuţit.

Samuel și Dae privesc lung farfuriile pe care le-au primit. Pe bună dreptate. Conţin câte o şuviță subţirică în formă de S de spaghete, artistic pictată cu înfloriturі de sos roșu și galben și garnisită cu bucățele de ceva ce arată a parmezan, înfipte precis între spaghete ca să stea în picioare.

Drept să spun, mă surprinde că avem mâncare proaspătă, dar abia am început călătoria – dacă e să-l cred pe Dae pe cuvânt, meniul o să se deterioreze pe zi ce trece.

– Ce…

Mal nici nu apucă să rostească cuvintele. Pare să-şi înăbuşe impulsul de a scoate un ţipăt sau, cine ştie, de a face un atac de cord.

– Ce se presupune că e? întreabă Samuel.

– Spaghete bolognese, spune Basil în timp ce revine cu un alt rând de farfurii. Aţi zis că vreţi mâncare normală. Na, v-am făcut mâncare normală.

– Cum, Doamne, iartă-mă?…

– E descompusă.

– Nu s-ar putea recompune?

Nu mai pot. Îmi astup gura şi încep să hohotesc.

Dae reuşeşte să ia ce mai rămăsese şi să îngrămădească pe farfuriile noastre, astfel încât să avem fiecare o porţie normală, timp în care Basil perorează despre tendinţa americanilor de a se îndopa. Mi se dă un castron de spaghete simple, pentru că toţi ştiu de acum că sunt vegetariană.

– Nici măcar nişte peşte? m-a întrebat Basil când a aflat.

– Nici măcar.

Această informaţie a fost întâmpinată cu mare suspiciune.

După cină spăl vasele şi curăţ bucătăria, apoi, pentru că m-a trezit mâncarea niţel, îmi torn câteva degete de whisky pentru a mai domoli zgomotul din cap, după care mă duc pe punte să trag un fum.

Am lăsat în urmă soarele de la miezul nopţii. Ne-a găsit noaptea.

Mă duc la prova să privesc întinderea nesfârşită de mare neagră. Totul e calm şi liniştit, nu se aud decât huruitul motorului şi susurul oceanului. Lunecăm pe ape cu iuţeală, spre sud. Îmi aprind o ţigară deşi ştiu că dacă mă pornesc mi-e greu să mă mai opresc şi că probabil voi rămâne aici şi voi fuma tot

pachetul, țigară după țigară, într-o încercare disperată de a supraviețui acestei nopți. Otrava fumului îmi umple plăcut plămânii; simt cum mă vatămă.

– Ennis spune că aici a rămas singurul loc cu adevărat sălbatic.

Samuel se ivește lângă mine.

Mă uit la întinderea întunecată și știu ce vrea să spună. Mă bucur acum că m-a trezit Dae – n-am avut o clipă în care să-mi adun gândurile de când am urcat la bord cu o săptămână în urmă.

– Crezi că nevasta ta te va ierta că lipsești așa de mult? îl întreb.

– Sigur. Pe tine însă nu cred că o să te ierte.

Nu prea știu ce să spun. Aș putea să îmi cer scuze, dar de fapt nu-mi pare rău.

– Deci nu-i place când pleci?

– Nu.

– Atunci de ce continui să pleci?

– „E plăcere în pădurea neumblată. E-ncântare pe țărmul solitar. E lume unde nimeni nu se-arată, lângă marea largă, și muzică în al ei vuiet rar“[9].

Zâmbesc.

– Byron.

– Să-ți dea Dumnezeu sănătate, draga mea. Îmi plac la nebunie irlandezii. Se oprește și rânjește. Și îmi place la nebunie să pescuiesc.

Dar de ce? Vreau să întreb. De ce?

Înțeleg că vrea să fie pe mare. Sigur că înțeleg. Și eu am îndrăgit-o toată viața. Dar pescuitul? Poate nu pescuitul e de fapt ce îndrăgesc oamenii ăștia, ci libertatea, aventura, primejdia. Respectul pe care li-l port mă îndeamnă să cred asta.

– Nu pot să zic că mă omor după veniri şi plecări şi după lunile de absenţă. Dar ştii ce mi-ar plăcea? mă întreabă Samuel.

– Ce ţi-ar plăcea?

– Mi-ar plăcea să îmi iau mulineta pe plajă, pe bucăţica mea de pământ, şi să petrec tot timpul cu undiţa în mână, bând vin şi citind versuri.

– Nişte versuri anume?

– „Au nu vezi oare cât de necesară e o lume de jale şi necaz pentru a instrui o inteligenţă şi a o transforma în suflet?“[10]

Îmi scormonesc creierul şi încerc să ghicesc.

– Nu-i cumva Keats?

– Pentru asta primeşti puncte în plus.

– Sună grozav. De ce nu o faci?

– Am o mulţime de copii care toţi cer de mâncare.

Mă gândesc la asta. Nu pădurea neumblată sau ţărmul solitar îl îndepărtează pe el de casă, ci nevoia, de fapt.

– Mai reuşeşte să găsească ceva? îl întreb.

Samuel dă stingherit din umeri.

– Pe vremuri găsea. Toată lumea voia să lucreze cu Ennis Malone. Hering cât poftești. Acum nu mai e uşor deloc. E altă lume. Lucrurile s-au înrăutăţit. Îmi aruncă o privire. Nu mai avem vreme să umblăm după păsările cerului.

Nu vreau să repet: le-am spus deja că păsările îi vor conduce la peşte. Nu mă cred. Cred în superstiţii, în rutină. Cred în navigarea apelor ştiute.

– Azi, când cu gheţaru’ ăla… asta n-a fost nimic, spune Samuel. Să vezi cum o să fie când ajungem la Curentul Golfului.

– De ce?

– Se leagă de Curentul Labrador, care o să ne ducă spre sud. Sunt doi dintre cei mai mari curenți ai lumii și se mișcă în direcții opuse. Trage din țigară, iar capătul lucește roșu în întuneric. Când ajungi în punctul acela în care se întâlnesc… Samuel clatină din cap. Nu știi la ce să te aștepți. E un ocean crud și nemilos Atlanticul. Ennis mi-a spus odată că l-a cutreierat aproape toată viața și că tot nu știe mai nimic despre el.

– Ennis pare să le spună o grămadă de lucruri tuturor, mai puțin mie.

Samuel îmi aruncă o privire piezișă, apoi mă bate cu bunătate pe umăr.

– Ești încă nouă pe-aici, fetițo. Iar el e concentrat.

– E înfuriat, vrei să zici.

– Dacă regretă decizia luată, nu pe tine o să se răzbune. Nu e genul acela de om. Eu nu vreau decât să te întreb dacă ești sigură de lucrurile astea, fată dragă. E tare ușor să dai ortul popii când te-avânți pe o corabie și n-ai nici o pregătire să supraviețuiești. O pățești și când ai pregătire, dacă mă gândesc bine.

– Tu ai supraviețuit.

Bănuiala mea e că în spatele siluetei sale rotofeie se ascunde mare iuțeală.

– În fiecare zi m-aștept să îmi dea cu tifla zeița Fortuna.

Dau din umeri.

– Păi, ce să zic, Samuel. Dacă mor pe vasul acesta, înseamnă că așa mi-a fost scris, și cu asta, basta.

– Hm…

– Ce hm?

În ochi i se aprinde o scânteie blândă în timp ce mă privește.

– Oare de ce-o fi o fătucă tânără ca tine aşa de sătulă de viaţă?

Când vede că nu-i răspund, mă ia în braţe. Sunt aşa de surprinsă că nu-mi dă prin cap să îl îmbrăţişez şi eu. Sunt puţini pe lumea asta, aşa cum o văd eu, care le oferă tandreţe altora cu atâta generozitate.

Nu-l urmez pe bătrânul marinar înapoi înăuntru. Prefer să mă gândesc la ce a văzut el în mine şi să îmi dau seama că nu e adevărat. Nu de viaţă sunt sătulă, cu uimitorii ei curenţi oceanici, şi straturile de gheaţă, şi penele delicate care compun o aripă. De mine sunt sătulă eu.

Există două lumi. Una este făcută din apă şi pământ, din piatră şi minerale. Are un nucleu, o manta şi o scoarţă, precum şi oxigen pentru respirat.

Cealaltă e făcută din teamă.

Am locuit în ambele şi ştiu bine cât de amăgitor se aseamănă cele două. Apoi e prea târziu şi deja priveşti ochii tovarăşilor tăi să vezi dacă în ei se oglindeşte moartea, priveşti fiecare faţă pe lângă care treci, asculţi cel mai mic murmur mânios care-ţi arată că tu eşti următoarea ţintă, te zbaţi în propriul tău corp să te eliberezi de acolo, să evadezi, să respiri aerul, să vezi cerul, nu, Doamne, acest sicriu care te strânge.

Lumea terorii este mai rea decât moartea. Mai rea decât orice.

Şi ea m-a găsit din nou, în largul Atlanticului, în cabina mea care se leagănă.

Noaptea asta este prima în care n-am izbutit să dorm.

– Remigele primare, remigele secundare, şoptesc eu în timp ce îmi clănţănesc dinţii, tectricele supraalare, gâtul superior, ceafa, creştetul… mă-sa!

Ţâşnesc înainte şi mă ridic în capul oaselor pentru că nici măcar litania mea obişnuită nu mi-e de ajutor în această seară, nu mă calmează, nu mă ajută să mă concentrez, nu mă distrage de la teroarea cutremurătoare, greţoasă, a acestei cămăruţe fără cer.

Apăs butonul lanternei și o proptesc pe rucsac astfel încât raza ei să îmi lumineze carnetul.

Niall, notez eu. Trebuie să fac ceva pentru a preîntâmpina un atac de panică în toată regula. Unde sunt plămânii tăi când am nevoie de ei? Unde e veșnicul tău bun-simț, veșnicul tău calm?

E mai bine de o săptămână și am reușit să ne eliberăm de gheață. Ne îndreptăm spre Curentul Labrador, despre care Samuel spune că e periculos. El spune că tot oceanul e periculos.

Nu sunt sigură că ți-ar plăcea. Cred că îți place mult prea mult să ai picioarele pe pământ, însă marea e precum cerul, iar eu nu mă satur de cer și mare. Când o să mor, să nu mă îngropi în pământ. Împrăștie-mă în vânt.

Mă opresc pentru că privirea mi-e înceţoșată de lacrimi. Scrisoarea asta n-o s-o trimit nicăieri. L-ar speria să mă audă vorbind de moarte.

– Închide dracului lumina aia, se răstește Lea la mine de la ea din pat.

Cotrobăi prin rucsac până dau de somnifere. Nu am voie să le iau cu alcool, dar în momentul ăsta chiar nu-mi mai pasă. Înghit o tabletă și apoi închid ochii strâns. „Remigele primare, remigele secundare, tectricele supraalare, gâtul superior, ceafa, creștetul…“

Mă trezesc când atârn la cinci centimetri deasupra mării. Marea urlă neagră, fără fund, stropindu-mi înghețată fața. Pentru o clipă mi se pare un vis perfect, apoi momentul trece și îmi dau seama că m-am trezit, și trupul îmi tresaltă de șoc atât de tare că aproape mă prăbușesc. Stau atârnată de scara de frânghie pe care l-am văzut urcat pe Ennis. Mă balansez gata să cad lângă coca vasului. Degetele îmi sunt albe și înghețate, încleștate pe frânghie și nu sunt îmbrăcată cum trebuie.

Am mers prin somn.

Sunt pe cale să mă trag înapoi și să urc pe punte, când ceva mă oprește. M-

am mai trezit eu în alte locuri ciudate, dar niciodată într-un loc aşa de extrem, de periculos. Mă simt brusc vie, pentru prima dată în ani de zile. Pentru prima dată, drept să spun, de când m-a părăsit soţul meu.

Dacă e să fim corecţi, eu l-am părăsit prima, de mai multe ori decât pot spune.

– Ai o voinţă de fier, mi-a spus el odată.

E adevărat, însă eu sunt victima acestei voințe de mult mai multă vreme decât el.

Frânghia începe să se ridice şi sunt scoasă din mare. Cineva a rotit manivela şi acum mă ridic fără să mă fi hotărât să o fac. Pentru o clipă îl urăsc pe cel care mă trage în sus. Apoi gândurile mi se amestecă şi frigul mă lovește cumplit. Sunt urcată pe punte într-o învălmăşeală de mâini şi picioare. După străfulgerarea pielii luminate de lună îmi dau seama că e Lea, îndeajuns de înaltă şi de puternică să îmi sprijine corpul neputincios. Nu mă mai pot ţine pe picioare, aşa că mă susţine ea.

– Ce dracu’?!…

– N-am nimic.

– Pe dracu’ n-ai nimic. Eşti bocnă.

Începe să mă târască de-a lungul punţii, prinzându-mă de câte ori mă poticnesc.

– Ce dracu’ faci aici, Franny? spune ea, dar nu e de fapt o întrebare. Ce naiba e cu tine?

Reuşim să ajungem la scară şi să coborâm sub punte. Dinţii mi se izbesc unii de alţii ca nişte ciocane. În săliţa de baie care are un duş atât de îngust trebuie să păşesc îndărăt pentru a mă putea spăla pe cap. Lea îmi smulge de pe mine puloverul şi mă împinge sub şuvoiul de apă fierbinte. Mă frige atât de rău că îmi muşc limba şi simt gustul ruginiu al sângelui.

Mă lasă genunchii, iar ea mă prinde şi se lasă pe podea cu mine. Acum

suntem amândouă ude și opărite, o aglomerație de extremități înghețate și opărite, pe lângă tot ce se află în mijloc.

– Ce e cu tine? mă întreabă ea, dar acum întrebarea e pe bune.

Răsuflu într-un hohot de râs.

– Cât timp avem la dispoziție?

Brațele i se strâng în jurul meu, aproape îmbrățișându-mă.

Nu am energie să dau explicații, așa că nu-i spun decât „Îmi pare rău“ și vocea mea e sinceră.

Zicală atribuită lui Mahatma Gandhi

Fragment din poemul narativ „Childe Harold’s Pilgrimage“ al poetului romantic britanic George Gordon Byron (1788–1824)

Fragment dintr-o scrisoare scrisă în 1810 de poetul romantic britanic John Keats (1795–1821)

4

Universitatea Națională a Irlandei, Galway, Irlanda

Cu doisprezece ani în urmă

– „Am mâncat păsările“, spune el. „Le-am mâncat. Am vrut ca viersul lor să ni se suie pe gâtlej și să ni se reverse din gură, așa că le-am mâncat. Am vrut să ne răsară penele lor pe trupuri. Am vrut aripile lor, am vrut să zburăm și noi ca ele, să ne înălțăm liberi pe deasupra copacilor și a norilor, așa că le-am mâncat. Le-am străpuns cu sulițele, le-am zdrobit cu bâtele, le-am prins picioarele în clei, le-am capturat cu plasa, le-am pus în frigare, le-am aruncat pe tăciuni aprinși, toate din dragoste, pentru că le iubeam. Pentru că voiam să fim una cu ele.“[11]

În sala uriașă domnește tăcerea. Pare mărunt, cum stă în spatele pupitrului. Îndeajuns de mare să umple locul acela. Îndeajuns de sonor, îndeajuns de puternic.

Îi sorbim cu nesaț cuvintele, chiar dacă aceste cuvinte nu-i aparțin lui, chiar dacă el nu spune decât ce-a spus Margaret Atwood mai întâi.

– Sunt aici de două sute de milioane de ani, spune el, și până de curând au fost zece mii de specii. Au evoluat în așa fel încât să poată căuta de mâncare, să călătorească mai departe decât orice alt animal pentru a supraviețui și astfel au colonizat pământul. De la pasărea guacharo, care locuia în peșteri în care întunericul era gros să-l tai cu cuțitul, până la gâștele de India, care scoteau pui numai pe pustiul platou tibetan. De la colibriul roșu, care supraviețuia la altitudinea înghețată de patru mii de metri, până la vulturul Rüppell care putea să zboare la fel de sus ca un avion comercial. Aceste extraordinare vietăți erau fără doar și poate cele mai reușite vietăți de pe pământ, pentru că învățaseră vitejește să supraviețuiască în orice colț din această lume.

Inima îmi bate cu putere și încerc să mă calmez, să respir mai încet, să pot savura aceste cuvinte. Să le absorb și să îmi amintesc fiecare amănunt pentru că nu va trece mult și voi părăsi cercul cuvintelor lui perfecte.

Profesorul iese din spatele pupitrului și își desface mâinile într-un gest rugător.

– Singurul pericol care le-a amenințat vreodată pe aceste păsări suntem noi. În 1600, petrelul Bermudelor, din familia Procellariidae, pasărea națională a Insulelor Bermude, a fost vânată pentru carne în mod atât de catastrofal încât s-a crezut că a fost exterminată. Până când, în 1951, printr-o pură întâmplare, au fost redescoperite doar optsprezece perechi de astfel de păsări. Se ascundeau, își făcuseră cuiburi în stâncile unor insulițe. De multe ori mă gândesc la momentul descoperirii lor.

Face o pauză ca și cum ar încerca să își imagineze acel moment pe loc, iar eu stau și mă minunez de priceperea cu care ține în mână sala. Sunt alături de el, pe acele stânci, descoperind acele păsări singuratice, unicele exemplare care au supraviețuit din specia lor. El continuă, iar vocea sa este acum neiertătoare, imperativă.

– Iată că nu au supraviețuit unui al doilea atac. Acesta a fost mult mai crud, mult mai amplu. Odată cu arderea combustibilului fosil am schimbat lumea, am ucis-o. Pe măsură ce clima s-a încălzit și nivelul mării a crescut, cuiburile petrelului Bermudelor au fost inundate și păsările s-au înecat. Doar o specie din multele specii. Și nu suferă doar păsările – cum spuneam, păsările sunt mai rezistente. Dar au dispărut și urșii polari odată cu temperatura crescută. Țestoasele au dispărut și ele, plajele în care pe vremuri își depuneau ouăle au fost erodate de marea crescută. Oposumul australian, pseudocheirus peregrinus, care nu a putut supraviețui temperaturilor mai mari de treizeci de grade Celsius, a fost decimat de un singur val de căldură. Leii au pierit din cauza secetei interminabile, iar rinocerii au fost exterminați de braconieri. Și așa mai departe. Sunt doar câteva exemple mai importante, de animale bine cunoscute, însă dacă m-aș apuca să enumăr toate vietățile al căror habitat a fost distrus, am sta aici toată ziua. Mii de specii își dau chiar acum ultima suflare, iar noi le ignorăm. Le ștergem de pe fața pământului. Animale care au învățat să supraviețuiască oricărei calamități nouă nu ne pot supraviețui.

Se duce înapoi la pupitru și dă drumul retroproiectorului. Este înalt și slab, poate chiar uscat, cu un păr scurt și negru și un costum bleumarin impecabil. O cravată vernil îi dă un aer vetust, împreună cu ochelarii cu rame groase. În ciuda înfățișării lui stranii este cel mai îndrăgit profesor dintre toți. Studenții îl adoră. E așa de tânăr că ai zice că e unul dintre ei. O masă acoperită cu o pânză, proiectată mare pe un perete. El dă pânza la o parte cu un gest de magician pentru a scoate la iveală o pasăre.

Durează o clipă până îmi dau seama că e reală, o pasăre moartă, împăiată, spânzurată în așa fel încât să spui că zboară. Un pescăruș, cu pene albe și cenușii, imagine care mă depășește. Într-o secundă, rămân în urmă. Nu îl mai pot urmări. Mă ridic și îmi fac drum printre studenții înșiraţi lângă mine, stârnind murmure de iritare, dar nepăsându-mi deloc, nedorind decât să ies afară.

Vocea lui mă urmărește.

– Semestrul acesta vom studia nu numai anatomia păsărilor, ci și modul de reproducere, hrănire, migrare și cum acestea au fost afectate în timp – atât negativ, cât și pozitiv – de intervenția omului…

Ușa se închide cu un mic zgomot care cu siguranță că se aude înăuntru. O iau la goană cu sandalele lipăind pe linoleum. Ajunsă afară în lumina soarelui, cobor treptele la locul unde mi-am legat bicicleta. Bag codul cu degete tremurânde și apoi demarez în cea mai mare grabă, cu părul fluturându-mi în vânt, pe străzi pietruite, până ajung la mare.

Bicicleta se prăbușește la pământ în timp ce eu sar și-mi arunc încălțările din picioare în iarbă, apoi alerg până ce ajung la apă și mă scufund în adâncurile ei.

Iată cerul. Cerul sărat, imponderabil. Aici pot zbura.

Mă gândesc foarte serios să nu mă mai întorc. Am început să simt iar un dor de ducă – nu îmi place să fiu prea aproape de casa pe care am împărțit-o cu mama odinioară. M-am săturat de Galway.

Dar universitatea are și ea rostul ei: îmi permite acces la softuri prin care îmi pot crea arborele genealogic și în felul acesta o să reușesc, o să îmi găsesc mama.

– Ai întârziat.

– Consideră că ți-am făcut un cadou, Mark, luând în considerare cât de mult îți place să-mi faci observație.

Arunc geanta în dulap și trag pe mine uniforma de femeie de serviciu. Mark nu pare deloc impresionat, așa că înhață cărucțul cu peria și găleata și o iau din loc.

– Ești repartizată în clădirile cu filme.

– Nu pot să mă duc la laboratoare în loc?

– Franny…

– O să lucrez în plus, promit în timp ce îmi împing afară găleata. Rămân datoare!

Cineva a făcut o mizerie înfiorătoare în baia bărbaților din corpul de clădiri ale biologiei. Îmi trag tricoul peste nas și încerc să nu vomit în timp ce curăț. Afară așteaptă trei tineri care vor să intre la baie, cu expresii pline de dezgust și poate și de dispreț, de parcă eu aș fi de vină pentru scârboșenia aia. Nu mă privesc în ochi când trec pe lângă mine, nu aruncă nici o privire în direcția mea, de fapt nimeni din universitate nu o face. Dacă ești femeie de serviciu, te trezești deodată invizibilă. Așa că eu am născocit un joc. Le zâmbesc tuturor. Iar ei par să creadă că sunt puțin dusă cu pluta și se grăbesc să treacă pe lângă mine. Dar uneori, din când în când, îmi întorc zâmbetul, iar aceste zâmbete sunt ca niște suvenire.

Deschid laboratorul cu cartela. Nu e nimeni înăuntru, ceea ce nu ar fi ieșit din comun, căci programul s-a terminat, însă de multe ori se întâmplă să găsești în laborator câte un cercetător împătimit, neinteresat de lumea exterioară și deloc dornic să plece de acolo, chiar dacă e târziu. Nu aprind luminile din tavan, ci mă duc în spațiul liniștit și răcoros luminat doar de becul roșu al

monitoarelor de securitate. Specimenele sunt ținute la temperaturi chiar mai joase, în sertare frigorifice care scot un șuierat când sunt deschise și închise. Îmi plimb degetele de-a lungul lor, imaginându-mi toate micile comori dinăuntru și dorindu-mi atât de mult să trag cu ochiul. Dar nu pot să risc – mi-ar părea tare rău să stric ceva –, așa că merg mai departe, uitând pe podea echipamentul de curățat. În cea mai mare parte, laboratorul este plin de mese pe care stau tot soiul de mașinării, dar mai sunt și etajere care conțin sute de borcane, și sticle, și eprubete, iar acestea lucesc slab în lumina pâlpâitoare. Trec pe lângă vitrine și mă îndrept spre insectele și reptilele conservate în etanol, și fascinată, și dezgustată în același timp. Nu arată reale, cum plutesc nemișcate acolo. Sau poate că arată prea reale.

E mai ușor să le privesc pe acestea decât pasărea pe care am văzut-o în amfiteatru de dimineață. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte că, dacă mă gândesc la ea, atrag după mine ghinionul. Și imediat ce întorc capul o zăresc. Iat-o acolo, o văd cu coada ochiului.

Întotdeauna m-au înspăimântat ființele moarte, păsările în special. Nu există lucru mai cumplit decât o ființă menită să zboare care a fost prinsă într-o nemișcare lipsită de viață.

Mă întorc să nu mai văd forma aceea albă și dau nas în nas cu o persoană. Scot un mic țipăt.

– Doamne!

Ridic mâna și mi-o duc la piept.

Este profesorul, care mă privește din întuneric.

– Fata care a fugit de la oră, spune el. Privirea i se plimbă de la căruciorul cu perii la mine. Vino încoace.

Pe moment sunt năucită și el mă ia de cot și mă duce la pescărușul mort. Îndrăzneala atingerii lui îmi usucă gura, însă fiind omul care sunt, veșnic admirator al îndrăznelii, mă simt în același timp înviorată. Apoi dau cu ochii de vietate și capul mi se golește de orice fel de gând în afară de gândul de a fugi de acolo. Mă îndrept către ușă, însă el, cu un gest uimitor, îmi prinde

brațele și mă ține pironită în fața lui, mă imobilizează în fața acelui lucru macabru.

– Nu te teme. Nu e decât un ghem de carne și pene.

Nu înțelege oare? Tocmai asta e problema.

– Deschide ochii.

Îi deschid și privesc. Pasărea este nemișcată, mă fixează. Are pene curate și netede. Ochi fără viață. Este un lucru atât de trist și de neclintit că mă doare inima.

Delicată și blândă, și la ce i-a folosit?…

Profesorul îmi ridică mâna și o duce către corpul ei. Nu vreau absolut deloc să o ating, însă parcă sunt într-un vis în care nu îmi mai pot controla membrele. Vârful arătătorului este lipit acum de marginea unei pene din aripă.

– Remigele primare, spune el încetișor. Îmi plimbă degetul de-a lungul penei până ajunge la alte pene. Remigele secundare, tectricele supraalare… apoi o ia în susul umărului, de-a lungul gâtului: gâtul superior, ceafa… murmură el, conturând forma moale a craniului păsării: creștetul.

Îmi dă drumul și mâna îmi cade pe lângă corp. Și totuși, în imponderabilitatea tăcută a momentului, simt cum mâna abia așteaptă să se întoarcă și să atingă din nou vietatea. Să îmi unesc pielea de penele ei, să îi suflu aer în plămâni.

– Corpul e tot atât de grațios pe cât a fost în viață, spune profesorul.

Mă trezesc ca dintr-un vis.

– Așa îți seduci dumneata studentele? Cu termeni științifici într-un laborator întunecos?

Clipește, surprins.

– Nu.

– Nu ți-am dat voie să mă atingi.

Face imediat un pas înapoi.

– Îmi cer scuze.

Pulsul îmi bate nebunește și aș vrea să îl pedepsesc pentru că m-a făcut să îmi pierd controlul, însă știu că ador să pierd controlul, ceea ce face ca totul să fie atât de aiuritor încât mi-e greață, așa că mă întorc spre ușă fără să-l privesc.

– Să nu întârzii la oră, strigă el în timp ce trag de cărucior și îl împing cu putere pe coridor.

N-am nici cea mai mică intenţie de a mai intra la ora profesorului Niall Lynch vreodată.

Mașina care mă ia de pe drum este un Ford vechi și hodorogit în care stau două tinere. Am reguli clare despre autostop: nu mă sui în dube, nici în camionete, nici în mașini conduse de bărbați singuri. Am învățat regula asta după ce m-am suit ca proasta într-o dubiță când aveam paisprezece ani și șoferul între două vârste mi-a dat ordin să i-o sug.

Legate de acoperiș sunt două plăci de surf, iar pe locul meu e plin de nisip: fetele astea fac surfing. Mă duc în direcţia sud de-a lungul coastei și se opresc la o pensiune, unde ne abțiguim și începem să vorbim despre temerile noastre. Le cheamă Chloe și Megan și merg pe urma valurilor. Afară, un stol ciripitor de grauri se avântă maiestuos spre cerul alb.

Mă duc să caut apa. Nu îmi ia mult să îi simt mirosul, să simt cum mă cheamă la ea. În inima mea se află o busolă care mă duce nu spre nord, ci spre mare. Nu contează în ce direcție o apuc, ea mă reorientează cu încăpățânare. Mai întâi aud mugetul adânc, apoi, ca de obicei, simt mirosul.

Fetele vin după mine, iar eu le duc în direcția mării. Bem vin roșu care ne înnegrește buzele și eu strâng alge marine să le fierbem mai târziu într-o cratiță și să le mâncăm direct cu degetele, abia luate de pe foc. Pe jos se înșiră

bucăţi de scoici ce strălucesc argintii în lumina lunii, formând o cărare lucitoare pe care trebuie să o urmez, lăsând în urmă căldura vocilor şi râsetele. Cărarea mă conduce la apă, aşa că îmi dau jos hainele şi plonjez în mare, iar frigul e ca un cuţit în plămâni şi râsul îmi zboară din gât asemenea unor ţipete de pasăre.

Zonei ăsteia de-a lungul coastei i se spune Burren şi mama e de fel de aici. De sute de ani locuiesc ei aici, pe aceste coline de argint şi ardezie. Când aveam şaisprezece ani, m-am întors şi n-am mai găsit pe nimeni. Am încercat din nou la nouăsprezece ani. Şi încerc acum din nou, la douăzeci şi doi. De data asta sunt hotărâtă să stau cât de mult e nevoie; am luat o cameră cu chirie într-o casă unde împărţim mai mulţi costurile şi mi-am găsit o slujbă. Fiecare minut pe care nu-l lucrez mi-l petrec la bibliotecă încercând să schiţez un arbore genealogic. Nu mi-a fost uşor, pentru că sunt mulţi oameni care au acelaşi nume şi n-am idee care e ramura de care ţin şi nici măcar care Iris Stone e mama mea. Sper din tot sufletul că voi găsi măcar un membru al familiei ei şi că acesta mă va conduce la ea.

La răsăritul soarelui le privesc pe Chloe şi Megan cum trag pe ele costumele ude şi îşi aruncă trupurile puternice pe creasta valurilor. M-aş uita toată ziua cum vâslesc şi se avântă şi apoi se răsucesc pe valuri şi tot nu m-aş sătura. Ştiu atât de bine oceanul, dar cumva se luptă cu el. Se înfruntă şi se iau la trântă cu el într-un mod care nu le e propriu înotătorilor, despicând zidurile oceanului cu armele lor cerate. E ceva violent.

Mă alătur lor fără costum de surfing sau placă, înveşmântată doar în pielea mea subţire. Oceanul spală orice amărăciune rămasă, alcătuindu-mă din nou, proaspătă. Zâmbesc atât de larg că aproape mi se despică faţa. Tustrele ne prăbuşim pe nisipul cald; ele îşi trag fermoarele şi se ajută una pe alta să se dezbrace.

– Nu-s decât nouă grade în apă, spune Chloe râzând. Îşi clatină pletele încâlcite şi din ele curge un kil de nisip. Cum reuşeşti să faci aşa ceva fără costum?

Dau din umeri şi rânjesc.

– Am sânge de focă.

– Oh, da, ai și aspectul lor întunecat.

Mi s-a mai spus asta. Din cauza părului negru și a ochilor negri, a pielii foarte albe. Așa arătau irlandezii cu părul negru pe vremea când poveștile din bătrâni erau adevărate și oamenii chiar se prea poate să fi venit din mare. Așa arată și mama.

– Și unde mergem azi?

– Eu mă duc pe jos de aici, zic. Mulțumesc pentru că m-ați luat.

– Dar cum ai să te întorci? întreabă Megan.

– Să mă întorc unde?

– La Galway. La viața ta. Nu acolo este?

Nu știu ce să răspund la asta. Am crezut că viața mea e aici, cu mine.

Membrii familiei Bowen locuiesc într-o casă roz, în afara Kilfenorei. A lor e cârciuma satului, Linnanes, și sunt cu toții în orchestra locală, Kilfenora Céilí Band, care a cutreierat tot globul. Am urmărit clipuri cu ei pe net și le-am găsit două CD-uri într-un magazin de muzică din Galway, spre încântarea mea. Le tot ascult de o lună. Acum, că mă aflu aici, abia reușesc să îngaim câteva vorbe din cauza emoției. Îmi trebuie mult curaj să bat la ușa din față, dar nu răspunde nimeni și când mă uit în spatele casei, realizez că nu-i nimeni acasă.

Așa că sar gardul, dând frâu liber obsesiei. Vreau să înțeleg de unde vine mama. Vreau să aflu dacă a locuit vreodată aici sau măcar dacă a fost în vizită. Ăștia trebuie să fie verii ei, mă gândesc, poate veri de-al doilea, sau de-al treilea. O străbătușă, ceva? Poate că m-am înșelat și sunt rude mult mai îndepărtate, poate că ramurile s-au despărțit cu multe generații în urmă, dar știu că sunt rude, măcar oleacă, iar asta îmi e de ajuns.

În spate e o frânghie de rufe și ușa e întredeschisă. Se aude un lătrat și într-o clipă mă trezesc la pământ, acostată de un ciobănesc alb cu negru, care mă

linge și mă privește plin de entuziasm. Dau cu greu câinele la o parte, gemând și râzând și chiar în acel moment…

– Cine-i acolo?

Ridic privirea și văd o bătrână în pragul ușii din spate. Are un pulover violet, păr alb, ochelari și papuci.

– Bună ziua… Îmi pare rău, dar…

– Cine-i?

Mă dau mai aproape, în ciuda faptului că ciobănescul mi se sprijină pe picioare de parcă mă așteaptă de o viață.

– O caut pe Margaret Bowen.

– Eu sunt.

– Numele meu e Franny Stone, spun. Îmi cer iertare că am intrat așa.

– Stone? Rudă cu noi, hm?

Și, din senin, îmi aruncă un zâmbet, apoi începe să râdă încântată și mă bagă în casă. Continuă să râdă în timp ce îmi face o ceașcă de ceai și eu îi spun cum am ajuns acolo, făcând autostopul și mergând pe jos, iar ea râde mai abitir și începe să îi sune pe toți din familie și să le spună să vină în vizită diseară. Și eu știu că nu de mine râde, ci de fericire, de viață, și știu și că râde așa tot timpul, zi de zi, minut de minut. E o minunăție de femeie și aproape că încep să plâng acolo, în bucătăria ei, în timp ce ea glumește și spune că mai bine ar bea niște ceai cu whisky decât ceai gol.

– Din ce parte a familiei ești, draga mea?

Mă cuprinde brusc panica și spun:

– Din partea australiană.

– Australia?

Asta pare să o nedumirească.

– Doamne, da’ ai făcut drum lung până aici, nu glumă. Ce te-aduce pe la noi?

Nu-i spun că și eu sunt irlandeză. E ca și cum aș păcăli-o. Ca și cum ea e irlandeza adevărată, iar eu doar o impostoare. Îi spun în schimb că familia noastră a părăsit Irlanda acum cinci generații și s-a stabilit în Australia, ceea ce e adevărat pentru rudele tatei, după cum mi s-a povestit. Este mai aproape de firea mea să spun asta și probabil de aceea mi se pare firesc să i-o împărtășesc. Că sunt din os de fugari, căutători, călători. De soiul celor furați de maree în loc de cei statornici, cei credincioși. Dar că o parte din mine întotdeauna și-a dorit să țină de aceste meleaguri.

Îmi spune despre alte rude care au plecat în Australia, alți veri, un izvor nesecat de veri, cu toții fascinați de ceea ce consideră a fi moștenirea lor, și apoi spune, râzând, că n-a înțeles niciodată fascinația asta, de ce se bulucesc cu toții să vadă bucățica asta de pământ bătut de vânturi, unde viața este cum nu se poate mai simplă. Nu știu ce să îi răspund, nu pot decât să îi dau dreptate, e ceva inexplicabil, dar probabil are de-a face cu muzica, poveștile și poezia, cu rădăcinile, cu familia, cu sentimentul de apartenență și curiozitatea. Ea ia de bun ce-i spun și apoi se ridică și face un ceai cu whisky, chiar dacă ora nu e potrivită. Bărbatul ei, Michael, stă într-un fotoliu aproape și când Margaret mă prezintă, îmi dau seama că nu poate vorbi și nu se poate mișca cum trebuie, dar el îmi zâmbește la fel de larg ca ea și are ochii cei mai strălucitori pe care i-am văzut, iar ea îl îngrijește cu tandrețea unei vieți întregi de iubire.

Familia sosește repede. Cei trei fii și patru fiice, câțiva soți și copii. E clar că nici unul dintre ei n-are idee cine sunt, dar cu toții îmi strâng mâna sau mă sărută pe obraz și sporovăiesc și râd fericiți, strânși cu toții în jurul măsuței de bucătărie, făcându-i loc lui Michael să fie pus la locul de onoare și cu toții mâncăm biscuiți cu ciocolată și bem din sticle de cola uriașe și apoi, fără preambul, își scot instrumentele și încep să cânte.

Rămân într-o tăcere uimită în timp ce muzica se desfășoară în jurul meu. Trei viori, al căror arcuș se mișcă cu furie sau ale căror corzi sunt ciupite zdravăn, un cimpoi, tobe irlandeze, un fluier, două chitare și mai multe voci. Se împrăștie și umple bucătăria, fiecare colțișor, e ca o dezlănțuire de viață, de

suflet, de distracţie. Asist la un concert de bucătărie al orchestrei din Kilfenora. Margaret joacă pe scaun, iar ochii îi strălucesc de voie bună. Pe nepusă masă, mă ia de mână. Îi şoptesc:

– Aşa e în fiecare seară?

Iar ea spune:

– Nu, dragă, asta e în cinstea ta.

Şi atunci mă podideşte plânsul.

Mai târziu ei fac o pauză şi mă poftesc să cânt, iar eu, cu destulă jenă în glas, le mărturisesc că nu ştiu cuvintele nici unui cântec.

– Nici unul? întreabă John, fiul lui Margaret. Hai, nu se poate să nu ştii ceva. Spune un titlu. Sau începe cu ceva, iar noi ne luăm după tine.

– Păi… în Australia nu se pomeneşte aşa ceva. Nu prea învăţăm cântece, nu cântece care să merite să fie cântate. Mi-e tare ruşine.

Urmează o tăcere surprinsă.

– Atunci îţi dau o temă. Data viitoare când vii la noi în vizită, o să vrem să ascultăm un cântec pe care l-ai învăţat pentru noi.

Încuviinţez din cap cu putere.

– Promit.

Se termină mult prea repede. Cu toţii trebuie să se întoarcă acasă, iar Margaret trebuie să îl pregătească pe Michael de culcare. Nu ştiu ce să fac şi nici unde să mă duc. Continui să mint şi să spun că am unde sta şi nu am nici cea mai mică idee de ce procedez aşa. Cred că pur şi simplu aş muri de ruşine să îi deranjez mai mult decât am făcut-o deja.

Disperată la culme, mă opresc în pragul uşii, chiar dacă biata Margaret e tare

istovită.

– O cunoşti pe Iris Stone? întreb în cele din urmă.

Ea se încruntă, se gândește bine, apoi clatină din cap.

– Nu, nu cred că o cunosc. E rudă cu tine?

Am un nod în gât.

– E mama.

– Oh, ce minunat! Dacă trece pe aici, dragă, să-i spui să ne viziteze.

– Sigur.

– Ce rău îmi pare că nu cunosc mai mulţi din ramura asta! Singura Stone pe care am cunoscut-o, acum că mă gândesc mai bine, a fost Maire Stone, care s-a căsătorit cu bătrânul John Torpey, vărul scumpului meu bărbat. Locuiau mai sus în nord, ultima dată când am auzit veşti.

Nu sunt sigură cine sunt oamenii ăştia, însă cu siguranţă am să aflu.

– Călătorie plăcută, draga mea, îmi spune Margaret. Eşti sigură că nu vrei să dormi aici?

– Sunt sigură. Mulţumesc, Margaret. Seara asta a însemnat tare mult pentru mine.

Mă pierd în noaptea neagră. Sunt departe de oraş, dar nu-mi pasă. Noaptea este blândă, noapte de vară, iar luna este mare pe cer, iar mie îmi place să merg pe drum. Şi poate că drumul ăsta nu-i unul pe care să îl fi făcut vreodată mama, dar parcă mă simt o câtime mai aproape de drumul ei.

E vremea să mă întorc la Galway, acolo unde o voi găsi pe Maire Stone şi pe soţul ei, John Torpey.

Acolo unde este un bărbat, cu remigele şi tectricele lui, cu ceafa şi creştetul păsărilor, vii sau moarte. Fără să îmi fi îngăduit una ca asta, ceva din mine

pare a se fi rotit către el.

Fragment din eseul „Eating the Birds“ („Mâncând păsările“), care face parte din colecţia de proză scurtă The Tent, publicată în 2006, a autoarei canadiene contemporane Margaret Atwood

5

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

Sunt înconjurată din toate părțile, toți se înghesuie în mine, încercând să își facă loc. Toți vor să vadă mai bine: pe ecranul laptopului sunt trei punctișoare roșii.

Care se mișcă spre sud.

– Pe astea le urmăm noi? întreabă Mal.

Încuviințez din cap.

Samuel îmi vede expresia feței și râde, bătându-mă pe spate:

– Bravo ție, fătucă!

– Cât de bine funcționează dispozitivele astea? mă întreabă Lea pe un ton sceptic.

– Sunt dispozitive electronice de localizare, spun eu. Măsoară nivelurile de lumină, pe care apoi programul computerului le folosește pentru a măsura latitudinea și longitudinea și a localiza pasărea.

– Eu n-aș avea încredere în ele.

Nici eu nu știu mai multe despre aceste dispozitive și tind să îi dau dreptate.

– Dă-ți la o parte capul ăla, spune Basil, împingându-l pe Dae într-o parte ca să vadă mai bine.

Privim cu toţii punctele. După ce în primele zile mi-au aruncat priviri chiorâşe, acum sunt cu toţii entuziasmaţi de imaginea de pe monitor. Păsările sunt mai în nord, în urma noastră, care abia am plecat din Groenlanda, dar cu siguranţă ne vor ajunge din urmă, folosindu-se cu dibăcie de curenţii de aer pentru a se grăbi în direcţia noastră.

După o vreme, cele trei puncte se despart un pic, se reunesc, apoi par a o lua în direcţii diferite.

– Asta-i, frate. Acum ce facem? întreabă Mal.

Îmi duc laptopul pe puntea de comandă. N-am mai fost aici, până acum am privit de la depărtare şi m-am tot întrebat ce decizii se iau acolo. Ennis stă singur la cârmă, privind locul unde marea întâlneşte cerul. Acesta este punctul cel mai înalt de pe vas, cu excepţia gabiei, şi pentru o clipă mă las furată de priveliştea mării largi din faţa noastră. Răsăritul a colorat într-un roşu uimitor marea şi cerul.

– N-am mai văzut răsărit de culoarea asta, murmur eu.

– E rost de furtună, spune Ennis. Apoi, fără să se uite spre mine: Ai nevoie de ceva, Franny Lynch?

Tonul şi postura sa sunt uşor rigide. E ceva care îl îndeamnă să nu aibă încredere în mine, să nu mă privească cu ochi buni, să mă antipatizeze un pic. Nu ştiu exact de ce, dar simt asta.

– Rândunicile au părăsit Groenlanda.

Pun computerul pe masa mare şi rotundă din centrul punţii. Ennis mi se alătură şi privim împreună punctele.

– Vezi cum se despart?

Două dintre dispozitive indică estul, pe când celălalt indică faptul că pasărea a luat-o spre vest.

– E ceva neobişnuit? întreabă el.

– Nu. Se mai întâmplă. De obicei aleg una dintre cele două rute. Ori călătoresc singure, ori în grupuri mici, iar unele dintre ele se duc în est, pe coasta Africii. Altele în vest, spre America. Dar niciodată ruta lor nu e o linie dreaptă. Mai degrabă șerpuiește, în forma literei S.

– Dar de ce să zboare mai departe decât au nevoie?

– Urmează curenții și hrana, exact așa cum și voi urmați curenții.

– Acele zone cu bancuri de pește de care spuneai.

– Da.

– Ai idee unde se vor duce de data asta?

– Am niște hărți mai vechi cu rutele pe care au zburat atunci, dar datele sunt deja perimate. Pe vremea aia era încă pește în ocean, acum oceanul e aproape secătuit.

– Ce îmi recomanzi să fac, Franny?

– Cred că ar trebui să urmărim cele două păsări care se duc spre Africa. Șansele sunt mai bune.

Ennis cugetă vreme îndelungată, privind harta de pe ecran.

Inima începe să îmi bată mai repede când îi urmăresc privirea și îmi dau seama unde ne duce ruta acestor păsări mai întâi. În Irlanda, sau dincolo de ea.

Ennis clatină din cap.

– Nu, o să ne luăm după cea care zboară spre vest. Acolo cunosc apele mai bine.

– Riscul este mai mare, îl avertizez eu. Probabilitatea de a găsi pește se reduce la jumătate.

– N-am de gând să urmăresc niște puncte roșii traversând Atlanticul fără să

știu unde vom ajunge.

În loc să îi aduc aminte că exact asta încercăm să facem, dau îndărăt.

– Tu eşti şeful.

Tare aş mai vrea să îl contrazic, să îi spun că n-am de gând să dau computerul pe mâna nimănui, dar îmi dau seama că e o idee prostească. Nu are cum urmări pasărea dacă nu se uită după ea. Cu o ultimă privire în direcţia punctelor roşii, renunţ la computer şi i-l las pe masă, îndreptându-mă spre uşă.

– Ia spune, zice el, oprindu-mă. Dacă am dispozitivele pe computer, de ce-aş mai avea nevoie de tine?

Mă întorc şi îl privesc în ochi. E prima dată că se uită la mine de când am părăsit Groenlanda. Mă priveşte provocator, gata să se zbârlească la mine. Vrea să mă ducă înapoi pe uscat, văd prea bine, iar asta îmi stârneşte furia. Vreau să mă răstesc la el, să îndrăznească numai să mă lase în urmă, că îi spun eu vreo două de dulce şi-i dau foc la corabie. Am ajuns mult prea departe, am trecut prin prea multe ca să mă împotmolesc acum.

Inima mi-e şi senină, dar şi plină de sălbatică furie. Vocea mai blândă a împrumutat tonul vocii soţului meu, îndemnându-mă să am răbdare, avertizându-mă că mai e mult până să ajungem la destinaţie şi că voi obţine mai multe cu viclenie decât cu mânie.

Îmi dreg glasul şi îi spun:

– N-ai nevoie de mine. Dar eu am nevoie de tine. Şi până la urmă, mă gândesc că vei face cum îţi va dicta conştiinţa.

Ennis ezită, apoi pleacă privirea, strângând cu putere cârma.

– Ce-ţi fac mâinile?

Nu mă deranjez să îi răspund. Ştie prea bine cum îmi sunt mâinile. Nu vreau să fac pe recunoscătoarea mai mult decât e cazul.

Căpitanul îmi dă voie să părăsesc puntea.

– De ce e așa de pornit pe mine? întreb la masă în seara aceea.

Membrii echipajului ridică privirile din cărțile de pocher. Lea dă ochii peste cap, apoi revine la jocul de cărți.

– Nu e pornit… începe să zică Samuel.

– Îmi spuneți sau nu adevărul? Ce-am făcut?

– Nu-i vorba că ai făcut ceva, spune Mal stingherit.

– E vorba de cine ești, spune Anik fără menajamente.

Îl privesc, îi privesc fața impasibilă pe care nu o pot interpreta.

– Și adică ce sunt?

– Nepregătită, spune el. Un pericol. Un risc pentru vasul acesta.

Cuvintele îmi pier de pe buze.

Urmează o tăcere apăsătoare.

– Nu e vina ta, spune Dae cu blândețe.

Dar sigur că este vina mea.

Nu mi-a dat nimeni voie, dar revin pe punte de două ori pe zi pentru a verifica rândunicile.

Luminițele roșii continuă să clipească, urmându-și cu râvnă călătoria. Pasărea pe care o urmărim ne duce înspre sud și vest, spre coasta Canadei. Ennis a calculat un curs care crede el că va intercepta rândunica, în condițiile în care

aceasta își urmează traiectoria. Nu vorbește cu mine, nici măcar nu mă privește, însă nu contează; cu fiecare vizită pe punte, mă atașez din ce în ce mai tare de luminița roșie, îi port din ce în ce mai tare de grijă, o îndrăgesc din ce în ce mai mult.

După-amiaza aceasta este calmă, cerul e fără nor. Înaintăm încetișor prin apa netedă și sticloasă.

Iar eu fac noduri. Mare surpriză.

– Arată-mi un nod de vergă, îmi zice Anik.

Fac o buclă pe care o petrec pe după parâmă, apoi o jumătate de buclă pe care o strâng tare.

Anik se uită la nod cu o privire critică, nu pare impresionat.

– La ce folosește?

– Nodul de vergă este folosit pentru prinderea saulei de inelul de la colțul de velă. Se poate folosi și pentru blocarea unui obiect fix de pe vas.

Anik mă privește atent.

– Ai habar ce înseamnă asta?

– Nu.

Aș putea să jur că a zâmbit. Apoi nenorocitul îmi spune să mai fac cincizeci după care să mă apuc de nodurile de boț.

După ce dispare, las parâma jos, ridic fața la soare și mă bucur de razele lui. Puntea de sub picioare este caldă și aerul este încă rece, însă pentru prima dată nu mai sunt încotoșmănată într-o sută de haine. Gândurile îmi zboară spre Niall, ca întotdeauna. Mă întreb cum s-ar descurca el în aceste condiții, cu atâta muncă fizică. Mintea lui, întotdeauna atât de rapidă, căutând veșnic răspunsuri la întrebări fără răspuns, s-ar ofili probabil de plictiseală, însă

poate nu i-ar strica să facă o pauză de la atâta gândit. I-ar face bine să trăiască mai mult în trup, nu doar în minte. Însă ce s-ar face cu mâinile? Are mâini fine şi subţiri, fără nici cea mai mică pată. Iată-le trasându-mi conturul feţei, parcă ieri a fost, plimbându-se pe pielea mea sărutată de soare, masându-mi pielea capului cum îi place să facă de obicei. Mi-ar părea rău să le văd schingiuite cum sunt acum ale mele.

Din cer se scoboară o voce.

Mijesc ochii şi îl zăresc pe Dae pe gabie. Râde şi arată cu degetul.

Parâmele îmi cad din mână, uitate. Grăbesc spre balustradă, cu inima cât un purice. Şi iată-le, forme albe în depărtare, zburând din ce în ce mai aproape.

6

Când aveam șase ani, mama se așeza cu mine în grădina din spatele casei și privea ciorile cocoțate în salcia uriașă. În lunile de iarnă, frunzele lungi care atârnau se albeau precum omătul de pe jos, sau precum mustățile argintii ale unui bătrân, iar ciorile care stăteau ascunse printre ele erau pete vii de cărbune. În mintea mea, ele erau prezența a ceva profund, deși la vârsta de șase ani nu știam ce era acel ceva. Singurătate poate, sau opusul ei. Erau vremea, lumea întreagă; erau distanțele pe care le puteau acoperi zburând și locurile în care n-aveam cum să le urmez vreodată.

Mama mi-a spus să nu le dau niciodată de mâncare căci pot deveni periculoase, însă eu mă duceam în casă și tot le aduceam câte ceva. Coji de pâine prăjită sau bucăți din prăjitura cu portocale a domnului Hazel, atent ascunse în buzunar și apoi fărâmițate pe furiș și împrăștiate pe stratul de brumă. Ciorile începuseră să îmi aștepte ofrandele și veneau mai des; n-a trecut mult și au început să vină zilnic. Erau douăsprezece cu toate. Uneori mai puține, dar niciodată mai mult de douăsprezece. Așteptam până mama era ocupată și apoi mă strecuram afară la ele, acolo unde mă așteptau.

Apoi au început să se țină după mine. Dacă mergeam la cumpărături, zburau pe lângă mine și se așezau pe acoperișurile caselor. Când mă plimbam de-a lungul zidurilor de piatră și urcam pe deal, făceau roată deasupra capului. Mă urmau la școală și așteptau în copaci să îmi termin orele. Erau tovarășele mele pretutindeni, iar mama, intuind că voiam să le țin secret, se prefăcea că nu observă norul acela negru și devotat.

Într-o zi, ciorile au început să îmi aducă și ele daruri.

Pietricele sau ambalaje de la dulciuri apăreau în grădină sau îmi cădeau la picioare. Agrafe de hârtie sau bolduri, bijuterii sau alte nimicuri, uneori scoici, sau pietre, sau bucăți de plastic. Le strângeam într-o cutie care de la un an la altul trebuia schimbată cu una mai mare. Chiar și când uitam să le dau de mâncare, ele tot îmi aduceau daruri. Erau ale mele așa cum eu eram a lor și

ne iubeam.

A continuat aşa patru ani, zi de zi. Până când mi-am părăsit nu numai mama, ci şi pe cele douăsprezece suflete pereche ale mele. Uneori visez că stau cocoţate în copac şi aşteaptă o fată care nu va veni niciodată, aducând dar după dar minunat ce rămâne neapreciat în iarbă.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migraţiei

Păsările sunt deja obosite, deşi e de-abia începutul călătoriei, aşa că e un noroc că le-am descoperit. Se îndreaptă glonţ spre noi şi, de parcă cerul s-ar fi sfărâmat dintr-odată într-o puzderie de frânturi fluturânde, aterizează pe vas cu toatele, cel puţin douăzeci de păsări. Îşi strâng aripile şi privesc calm lumea ce trece, bucuroase să se lase purtate înainte. Încremenesc acolo unde mă aflu, îngrozită să nu le alung, ţinându-mi răsuflarea, şi dându-mi încet-încet seama că nimic nu le sperie – puţin le pasă de prezenţa mea. Dae coboară din gabie, iar ceilalţi se opresc din munca lor, se suie pe punte să privească păsările, să fie aproape de ele.

– Uiţi cum e până nu vezi una… spune Basil, şi înţelegem cu toţii ce vrea să zică.

E foarte uşor să uiţi ce multe erau pe vremuri, cât de normale ţi se păreau. E uşor să uiţi cât de frumoase sunt.

Primul care îşi pierde interesul este Anik, care încearcă să mă trimită înapoi la lucru, dar când vede că îi dau cu tifla mă lasă în pace.

Cobor sub punte numai în momentul cel mai geros al nopţii adânci, dar tot restul vizitei rămân lângă păsări, cât de aproape pot, şi îi scriu scrisori lui Niall. E sistemul meu de a consemna totul: îi descriu lui cu de-amănuntul rândunicile-de-mare arctice. Cum îşi folosesc ciocul pentru a se scărpina între

pene, cum se cheamă unele pe altele pe tot întinsul vasului folosind un limbaj pe care aș da orice să-l pot știi. Cum, atunci când simt un curent de aer, își desfac aripile și îi dau voie să le ridice de pe unde-s cocoțate, apoi plutesc acolo, în aer, fără nici un motiv anume, doar din plăcerea de a zbura. Îi scriu lui totul, în așa fel încât atunci când va citi cuvintele să i se insufle curajul acestor păsări așa cum le suflă lor vântul în aripi.

Sunt pe vas la noi deja de douăzeci și patru de ore când apare și Ennis care se așază lângă mine pe punte. Numai el nu a venit să petreacă timp cu ele. Părul sur de la tâmple îi lucește în lumina amiezii.

– Văd că n-a venit furtuna cum ai zis, îi spun eu.

– Unde e a ta? întreabă Ennis.

I-o arăt, cum stă pe acoperișul punții de comandă, cu bucățica de plastic vizibilă printre pene. Are ochii închiși; cred că doarme. Perechea ei este probabil și ea pe vas – slabe șanse să plece separat într-o astfel de călătorie lungă.

– De ce nu pleacă mai departe? întreabă Ennis.

– Păi nu prea e vânt. Se folosesc de vas ca să se odihnească.

– Nu putem să le facem noi vânt?

Mă uit urât la el.

– Nu, Ennis, nu putem. O să plece când vor ele, iar noi, după ele.

Dacă aș avea puteri magice, le-aș purta eu pe păsări până departe. Le-aș feri de dificultățile călătoriei. Însă nebun e cel care încearcă să ferească o vietate de instinctele ei.

Ennis pleacă fără o vorbă, se întoarce pe punte. Îl privesc o clipă prin geamul sărat, apoi mă întorc să privesc lucruri mai bune.

La apusul soarelui, vântul bate mai tare. Nu m-am clintit din locul meu, căci nu vreau să pierd nici un moment prețios. Membrii echipajului fac cu rândul,

îmi aduc de mâncare, stau câteva minute cu mine şi pun întrebări despre păsări. De unde ştiu încotro să o apuce? De ce zboară aşa de departe? De ce sunt ultimele pe pământ, de ce tocmai astea, ce le face mai norocoase ca altele? Nu ştiu ce să răspund, dar mă străduiesc, şi de fapt nu răspunsuri vor ei, ci pur şi simplu să îşi amintească ce înseamnă să iubeşti fiinţele care nu sunt omeneşti. O tristeţe fără nume, dispariţia păsărilor. Dispariţia animalelor. Cât de singuri ne vom simţi aici când nu vom mai fi decât noi!

Nu sunt singura care a petrecut cât de mult timp a putut pe punte. Azi-noapte, Malachai a ajuns la concluzia că trebuie să învelească rândunicile în pături şi să le ducă la el în cabină, ca să stea bine, la căldură. A trebuit să îl conving că nu avem cum să le ţinem captive când ele îşi fac ultima migraţie, că sunt încă la începutul călătoriei, că sunt încă puternice, încă mulţumite că zboară. Am surprins-o pe Lea cântându-i uneia şi, în ciuda ordinelor, Basil le-a adus pe furiş firimituri pe care ele nu le mănâncă, deşi hrănirea acestor păsări e o prostie în condiţiile în care vrem să le urmăm în timp ce ele îşi caută hrană.

Membrii echipajului îşi fac apariţia. I-am avertizat că s-a schimbat vremea şi păsările vor pleca, aşa că au venit să îşi ia la revedere.

Prima care îşi ia zborul este pasărea mea. M-am obişnuit să mă gândesc la ea ca fiind a mea pentru că şi-a făcut cuib înăuntrul meu, în spatele coastelor. Odată cu apusul auriu, ea se înalţă, îşi întinde aripile, pluteşte. Testează aerul, propria foame, propria dorinţă poate. Şi ce simte este ceea ce trebuie pentru că dă o dată din aripi şi e ca şi cum ar pluti sus, pe cer, urcând fără nici un efort din ce în ce mai sus, fără oprelişti.

În timp ce alte surate o urmează, membrii echipajului fac cu mâna, îşi iau adio, le doresc păsărilor călătorie plăcută.

Samuel îşi şterge lacrimile cu degete cărnoase. Când mă vede că l-am observat, desface mâinile într-un gest larg şi spune, neputincios:

– Dacă sunt ultimele…

Nu e nevoie să spună mai mult.

– Nu te duce prea departe, îl aud pe Anik spunându-i încetişor unei rândunici

în timp ce aceasta își ia zborul.

O descopăr pe a mea sus, pe cer, în fruntea stolului. E din ce în ce mai mică, se înjumătățește o dată, încă o dată.

„Nu“, șoptesc în sinea mea. „Nu pleca.“

Dar știu că n-are încotro. E în firea ei.

7

Universitatea Națională a Irlandei, Galway, Irlanda

Cu doisprezece ani în urmă

– Ai chiulit de la ora mea, se aude o voce în timp ce frec vasul unui closet.

Mă uit peste umăr și apoi îmi văd de treabă.

– La ce bun să mai stai aici să cureți rahatul altora dacă nu profiți să vii la ore?

– Ca să am un loc de muncă. Pe lumea asta sunt locuri mult mai murdare de curățat.

– Dar de ce să faci curat?

Trag apa și mă îndrept de spate, iritată de întrebarea unui om care a avut totul de-a gata. A blocat intrarea în cabină și pare și mai înalt decât era când stătea la catedră.

– Pardon.

Profesorul Lynch își înclină capul ca să mă vadă mai bine. Ochii lui mă sfredelesc de parcă aș fi un specimen pe care nu l-a catalogat încă. E o prostie ce face, dar are în felul său efect.

– Dacă mai chiulești o dată, o să te trec absentă și nu vei mai obține nici un credit.

Zâmbesc.

– N-ai decât. Iar acum, dacă nu te dai deoparte, o să îmi șterg mănușile pline

de rahat pe tine.

El se dă repede îndărăt.

– Cum te cheamă?

Îmi scot cu violență mănușile și le arunc în gunoi, apoi strâng punga cu gunoi și o duc în direcția containerului.

– Ce cauți aici? mă întreabă el.

Bună întrebare.

Data următoare când dau de el sunt în curtea din fața cafenelei universității și mătur. El e cu mai mulți colegi de-ai lui, beau cafele lungi și se bucură de razele de soare care au îndrăznit să străpungă norii. Privirea îi traversează curtea și mă fixează; nu știu cum îmi dau seama de asta pentru că am mare grijă să nu privesc în direcția lui. Dar simt. Mă apropii cu mătura, pentru că asta e slujba mea, trebuie să mătur și acolo, așa că ajung la masa alăturată, unde a fost răsturnată o grămăjoară de cartofi prăjiți.

Mă aplec să îi mătur, râzând când văd un pescăruș care aterizează și încearcă să mi-i șterpelească.

– Bine, mâncăciosule, ia-i dacă vrei.

Las cartofii pentru pasăre, realizând în același moment că a trecut ceva timp de când n-am mai văzut una în curte, când pe vremuri nu puteai mânca nimic fără să te trezești înconjurat de un întreg stol. Acum e mult mai multă liniște, fără zgomotul făcut de ele când se luptă să înhațe resturile.

– Domnișoară, se aude vocea unei femei și când ridic privirea mă trezesc cu o farfurie în dreptul ochilor.

E de la una dintre femeile de la masa profesorului, iar farfuria e murdară și mai are încă jumătate de porție nemâncată. Am mai văzut-o – e și ea profesoară la catedra de fizică, are vreo treizeci de ani, e șarmantă, dar plină de nerăbdare, se pare.

– Nu sunt chelneriță, spun.

În plus, se știe că fiecare trebuie să își ducă farfuria și tacâmurile înăuntru.

– Atunci ce ești?

– Femeie de serviciu. Fac curat.

– Atunci asta e pentru tine.

Îmi trânteşte farfuria în mâini, aşa că n-am încotro şi trebuie să o iau.

– Sigur, mă duc în locul dumneavoastră să o duc înăuntru.

Întoarce privirea spre mine, surprinsă. Mijește ochii, de parcă e prima dată când mă vede și nu îi convine ce vede.

– Da, excelent.

– Doriți să merg cu dumneavoastră și la closet? Mă pricep grozav să șterg oamenii la fund.

Rămâne cu gura căscată.

Îi duc farfuria înăuntru şi nu ştiu ce mă apucă de îi fac cu ochiul lui Niall Lynch când trec pe lângă el. Pentru o clipă pe față i se citește uluiala, iar asta îmi dă o satisfacţie deosebită.

Am făcut pană la roata din față, așa că seara îmi țin bicicleta de ghidon și merg pe faleză când îl văd pentru a treia oară în aceeași zi. Așezat pe o bancă preferată de-a mea, are în mână un binoclu cu care privește cum păsările țipă și pescuiesc pentru masa de seară. Cormoranii care plonjează, despicând vitejește apa întunecată.

Mă opresc în fața lui. Soarele începe să apună, dar în acest moment din an apune prea în nord ca să se poată vedea unde se ascunde în spatele falezei, mai ales că e învelit într-o perdea de nori. Lumina acestei lumi e cenușie, iar

la această oră marea este agitată, plină de pasiune, cercetătoare.

Trec câteva clipe şi spun:

– Bună.

Profesorul Lynch e gata să cadă de pe bancă.

– Doamne sfinte! Ce naiba? M-ai speriat.

– După faptă şi răsplată.

Privirea mi se îndreaptă spre binoclu şi, fără o vorbă, el mi-l dă. Şi, dintr-odată, păsările nu mai sunt doar nişte pete şterse, ci elegant detaliate, pline de intenţie şi scop, reale. Mi se taie răsuflarea aşa cum păţesc de fiecare dată când mă uit la ele, aceste vietăţi cărora li se pare cel mai normal lucru din lume să aibă aripi.

– Numele meu este Niall.

Eu nu-mi iau ochii de la păsări.

– Ştiu.

Se ridică în picioare cu o viteză smucită care îmi spune imediat că ceva e în neregulă. Cobor binoclul, urmăresc degetul pe care el îl îndreaptă spre o formă în depărtare, duc binoclul iar la ochi şi privesc. E o barcă cu vâsle. Recunosc mica ambarcaţiune. E singura care stă ancorată la mal, nu mai e demult capabilă să înfrunte valurile, nu foloseşte decât ca reclamă pentru Florăria lui Nan. Are la bord toate decoraţiunile ciudate, florile de plastic, ghirlandele, şi iată şi inscripţia aurie de la botul ei, pe care scrie Nan’s. De obicei e priponită cu o ancoră pe stânci, dar poate că ancora s-a pierdut sau a fost îndepărtată, pentru că barca nu mai stă cuminte la mal, ci pluteşte rapid, din ce în ce mai departe, trasă cu putere de vântul care suflă în umbrela ţipătoare roşu cu galben care stă deschisă. În barcă stau doi băieţi.

– Vântul îi duce în larg, spune Niall.

– O să fie prinşi de curent.

Îl văd în depărtare, aşteptând răbdător şi necruţător să prindă prada. Linia aceea întunecată unde se întâlnesc valurile.

Niall începe să se descalţe.

– Înoţi bine? îl întreb.

În sinea mea, deja mă mişc. Trupul meu ştie.

– Nu prea, dar…

– Du-te după ajutor. Găseşte o barcă, cheamă salvarea.

– Hei!…

Bicicleta mea inutilă cade pe jos. Nu îmi scot pantofii, ca să pot alerga. E o prostie să plonjezi aici – mai departe, pe faleză, e o limbă delicată de pământ care se întinde în apă; de la capătul ei va fi mai uşor să ajung la barcă, pentru că voi evita curentul în mare parte. Terenul este neregulat şi prin cap îmi trec o sumedenie de gânduri: ce bine că mi-am pus tenişi de dimineaţă, să nu îmi irosesc toată energia alergând când voi avea nevoie de ea ca să înot. Cât de rece va fi apa. Cât de departe au fost deja purtaţi băieţii de curent şi cât de nesigură pare barca aceea.

Trec câteva minute înainte să ajung la limba de pământ cu vârful alb. Lepăd în urma mea jacheta, care cade într-un ochi de apă. Tenişii cad şi ei în lături şi primii paşi în fugă pe care îi fac în timp ce plonjez sunt ca o injecţie familiară de adrenalină în inimă. Am înotat în oceanul ăsta tot anul, în fiecare moment al zilei, pe orice vreme. Înot dimineaţa şi noaptea cât de des pot. Şi asta m-a învăţat nu cum să îl înving şi nici măcar cum să îi supravieţuiesc, ci pur şi simplu cum să conştientizez cât de capricios este, chiar şi după atâţia ani. Oricând poate să mă înghită, în seara asta poate, aşa cum ar fi putut s-o facă în copilărie, sau ar putea s-o facă la bătrâneţe. „Numai omul prost“, mi-a spus mama cândva, „nu are teamă de mare“.

Când ajung destul de departe, trag cu putere aer în piept şi mă afund. E rece, dar am văzut apă şi mai rece. Problema este cât de repede o să îmi scadă temperatura corpului. N-am ce să fac, n-are rost să îmi bat capul acum. Mai

bine să mă concentrez pe mișcarea brațelor, pe arcuirea netedă a umerilor, pe picioarele care împing cu putere și, mai ales, pe aerul care trebuie să intre precis în plămâni. Respirația trebuie să fie perfectă, ca ticăitul unui metronom, la fel de sigură și precisă.

Fac pauze dese, ca să văd unde e barca și să îmi ajustez traiectoria. Mi se pare de fiecare dată că barca s-a îndepărtat de mine. Curentul este îngrozitor. Iar groaza mă stăpânește, implorându-mă să mă întorc. Nu vreau să mor. Sunt atâtea aventuri pe care nu le-am trăit încă. Mă gândesc încontinuu: „Acum, acum e punctul în care nu te mai poți întoarce la mal, acum probabil că te vei îneca aici cu copiii“, și la ce va folosi asta? Dar continui să înot până ce barca e îndeajuns de aproape ca băieții să mă audă strigând prin vântul puternic:

– Închideți umbrela!

Băieții se chinuie să mă asculte, însă vântul urlă cumplit, iar ei nu îi pot ține piept.

Ating în cele din urmă tabla de pe fundul bărcii, apoi mă agăț de margini. Brațele îmi tremură de la efortul de a mă cățăra în barcă. E prea mult și îmi imaginez cum ar fi să mă scufund înapoi în îmbrățișarea apei până ce mâini mici se încleștează pe încheieturile mele, încercând să mă ajute. Mă impulsionează să lupt și iată că reușesc să mă trag în barcă cu un muget de animal rănit.

Înhaț umbrela și reușesc cu greu să o închid. Înaintarea noastră încetinește considerabil. Slavă Cerului că există vâsle! Mă apuc să vâslesc spre uscat, însă îmi dau repede seama că nu am cum să conduc barca înapoi.

– E un golfuleț mai la sud, spune unul dintre băieți.

Îi privesc pentru prima oară. Opt sau nouă ani, poate. Unul cu pistrui roșcați; celălalt, cu un breton negru care îi ascunde ochii și mai întunecați. Amândoi, uimitor de calmi.

Roșcatul indică sudul și îmi dau seama că are dreptate, golfulețul nu e prea departe și ne va fi mai ușor să ajungem acolo. Îndrept barca spre sud, lăsând o vâslă în apă, pentru a descrie un arc mare în jurul falezei.

– Nu știu cât o să mai țină barca asta, spun. Știți să înotați?

– Un pic.

Ne întoarcem și încep să vâslesc cum trebuie, tare și repede, spre cel mai apropiat mal. Dar barca ia apă, așa cum mă așteptam. Suntem în apă mai întâi până la glezne, apoi până la genunchi.

– Haideți, săriți în apă și stați aproape de mine.

Ne rostogolim în mare și începem să înotăm, și o!, curajul băieților ăstora, și o!, neputința lor în apă, picioruşele și mânuțele lor care se zbat și se răsucesc numai bine cât să nu ne fie de nici un folos. Așa că îi apuc cu stânga de jachete, de ceafă, și cu dreapta înot, cu picioarele împing în apă ca o creatură dezlănțuită, ca o bestie a iadului, târându-i după mine cu pas de melc.

Uscatul ne găsește în douăzeci de minute, sau o oră, sau două – cine mai știe? – și, deși nu aș vrea să recunosc în gura mare, nu sunt sigură că aș fi putut continua să înot mai mult de atât. Nu cu greutatea pe care o duceam atârnată de mușchi, mușchi pe care îi crezusem puternici, dar care se dovedeau acum fragili. Nu există scăpare ușoară din această încercare, pentru că nu există nisip fin care să ne aștepte cum se găsește pe plajele Australiei; nu sunt decât stânci cu colțuri ascuțite și valuri posace care să ne arunce pe mal. Fac tot ce pot să ajung pe uscat mai întâi, trăgând băieții peste mine și ocrotindu-le corpurile de impact, însă simt cum mă arde într-o parte un foc în timp ce mă târăsc pe pietrele cu dinți ascuțiți.

Nu am timp de gândire pentru că următorul val care va veni mă va lovi cu și mai mare putere și trebuie neapărat să ies împreună cu copiii din raza lui. Îi azvârl pe băieți spre uscat și le spun să se târască și ei mă ascultă – lunecă înainte și își croiesc drum pe pietrele uscate, iar eu reușesc să mă cațăr exact când lovește următorul val, și cu toții ne prăbușim acolo, gata să ne dizolvăm în pământ.

Ședem în tăcere, fără să spunem nimic. Peste mugetul mării se aude sirena îndepărtată a salvării.

E un frig de-ți vine să crăpi.

Profesorul Niall Lynch soseşte cu bicicleta mea.

– Sunteţi cu toţii întregi?

Încuviinţăm din cap.

– Vin acum părinţii voştri, spune el, iar eu îmi dau seama cu întârziere că el a mers pe bicicletă după noi, în ciuda roţii dezumflate.

De-a lungul dealului se vede o adunătură de siluete care se îndreaptă spre noi. Niall îi înveleşte pe cei doi băieţi care tremură în haina lui, dar haina nu-i destul de largă şi începe să le cadă de pe umeri.

Mă ridic în picioare. Mă doare tot corpul, dar e doar o vagă impresie. Bănuiesc că durerea va lovi mai încolo, mă va dezgoli cu totul, dar deocamdată sunt prea năucită şi prea conştientă de dinţii care-mi clănţănesc.

– Îţi curge sânge, spune Niall Lynch.

– Nu, zic eu, deşi ştiu că sângerez.

Mă aplec să îmi ridic bicicleta; se întinde şi el după ea o secundă mai târziu şi o ridicăm amândoi. Îmi dă tenişii şi jacheta, pe care nici n-am ştiut că le-a adunat.

– Mulţumesc, îi spun, iar el îmi aruncă o privire scrutătoare, aşa că îmi întorc ochii spre băieţi.

Aceştia se uită fix la mine. Îmi zâmbesc. Şi mi-e de ajuns, mi-e mai mult decât de ajuns. Nu vreau părinţi, nu vreau salvare, nu vreau spital şi nici întrebări.

Zâmbetele sunt de ajuns. Le arunc şi eu un zâmbet larg, le fac repede cu mâna şi apoi mă apuc să împing bicicleta înapoi în susul dealului acoperit de iarbă.

Privesc doar o dată în urmă. Niall se uită lung după mine, într-o manieră care pare să sugereze că ar fi trebuit să spun ceva, aşa că spun şi eu singurul lucru care îmi vine în minte, şi anume: „Pe curând“, după care o iau spre casă.

Sângele se prelinge în scurgerea dușului. Degetele de la picioare îmi sunt murate, iar mintea, goală. Sunt făcută ghem pe podeaua dușului și apa fierbinte e pe cale să se termine; nu va trece mult și voi îngheța la loc, dar tot nu mă pot mișca.

Am uitat să-i întreb pe băieți cum îi cheamă. Presupun că nu are importanță, doar că mi-ar fi plăcut să știu. Mi-ar fi plăcut să fiu înapoi, în apa mării.

Două așchii de piatră îmi stau înfipte în șold; coastele și pulpa au un strat de piele lipsă. Încep să mi se formeze vânătăi. Durerea acestui înot mi-este săpată adânc în oase.

Când nu mai am cum să mai stau acolo, mă ridic stângace în picioare și închid robinetul. Până și să mă usuc cu prosopul mă secătuiește de puteri. Mă așez pe capacul closetului și folosesc o pensetă să-mi scot pietricelele din carne. Nu am nici un dezinfectant, așa că trag pe mine chiloți și un tricou cu mâneci lungi și mă apuc să caut prin bucătărie o sticlă de tequila. Câteva picături pe șold, o dușcă pe gât.

Colegele mele de apartament mă găsesc așezată pe blatul din bucătărie, cu sticla pe jumătate goală. Nu par să fie surprinse. Iau pahare și mi se alătură, însă nu trece mult și se duc în treaba lor, iar eu rămân în același loc, singură pe blatul din bucătărie, doar că acum sticla mea de tequila e goală, durerea s-a topit în fundal și în puls se simte adrenalina. Mi-ar plăcea să ies, însă sunt pironită acolo, clătinându-mă doar nițel, prea uimită de viață și de lumea din jur ca să mă mișc.

Mă gândesc la mama: era întotdeauna conștientă de minunile și de pericolele vieții și de cât de strâns se împletesc acestea două. Mă tot întreb ce a făcut-o să traverseze un ocean și să sară în patul unui monstru. Mă întreb dacă nu cumva a știut de la început cu cine are de-a face și mă gândesc că e foarte posibil să fi știut. Se prea poate să fi fost intrigată de el, deși avea să fie abandonată din nou. Mă întreb dacă o fi reușit ceva să penetreze acel zid de furie care îl făcuse pe tata să-și încleștеze brațele în jurul gâtului unui alt om. O fi fost oare vreo urmă de regret în timp ce făcea acest lucru? O dezvăluire fugară a ororii în care se transforma? Mă întreb la ce s-o fi gândind acolo, în

închisoare, și dacă furia lui se simte ca un prieten vechi și bătrân sau ca un iubit înflăcărat chiar și acum. Poate că o urăște, poate că a lăsat-o îngropată în gâtul bărbatului pe care l-a ucis.

La naiba. Sunt beată. Acestea sunt lucrurile care îmi vin în minte, nepoftite.

Mă dau jos de pe blatul din bucătărie și mă îndrept năucă spre dormitorul pe care îl împart cu Sinead și cu Lin. Sunt adormite, iar Sinead sforăie încetișor. Mă gândesc la mare ca să adorm, dar în seara aceasta ritmurile ei sunt tulburi și nu îmi oferă calm. Sunt mult prea vie ca să fiu calmă.

La ora 3.00 noaptea bate cineva la ușa din față. Știu asta pentru că sunt trează și fixez deșteptătorul lui Lin când sunetul reverberează prin peretele subțire ca hârtia al casei. O să dea de bucluc cel care îndrăznește să facă asta. Ceilalți șapte ocupanți ai casei noastre, Wall Manor, așa cum am numit-o noi, scot pe gură niște înjurături care ar face să roșească și un matelot.

Henry, cel mai aproape de ușa din față, se ridică să răspundă și ascultăm cu toții zgomotul pe care îl fac picioarele lui pe dușumea.

– Ce e? Nu știi cât e ceasul, omule?

– Este 3 și două minute, răspunde o voce, iar eu știu vocea aceea. Îmi pare rău că vă deranjez.

Mă ridic buimăcită în capul oaselor.

– Aici locuiește Franny Stone? continuă vocea, și un cor de gemete străbate întreaga casă.

Sinead și Lin îmi aruncă cu perne în cap în timp ce mă îndrept greoi spre ușă.

Niall Lynch stă pe treapta din față, scăldat în lumina argintie a lunii de Galway. Are aceleași haine pe care le purta mai devreme și fumează o țigară. Arată zvelt și palid. Ce-o fi având omul acesta de le fură inimile tuturor? Nu reușesc deloc să înțeleg. Nu atunci când nu vorbește despre păsări.

– Ce cauți aici?

– Nu am de gând să intru.

Clipesc din ochi.

– Adevăr grăiești.

– Vrei o țigară?

Îmi întinde o țigară rulată de el.

– Ce? Nu!

– Uite, ia asta atunci.

De data asta e o pungă înflorată cu lucruri. Mă uit înăuntru curioasă și identific câteva obiecte: bandaje, dezinfectant, analgezice și o sticlă de gin.

– Mulțumesc. Am și eu niște…

– Ei, mi-am închipuit eu. Își desface mâinile larg. Ai făcut gestul acela și apoi ai plecat atât de repede, și arătai ca dracu', și nimeni n-a apucat nici măcar să-ți spună mulțumesc.

Mă gândesc la asta.

– Și îmi spui tu?

Dă din umeri.

– Dacă n-are cine…

– Bine.

Își termină țigara, o calcă cu piciorul și își caută pachetul de tutun.

– Și ai de gând să lași aia acolo?

Privirea lui o însoţeşte pe a mea în direcţia mucului de ţigară. Schiţează un zâmbet.

– De ce întrebi? Îl vrei tu?

– Ia-l de acolo odată! E scârbos.

Râde şi se apleacă.

– Doamne, urma să-l iau. Iartă-mă că la ora asta nu mai sunt la fel de rapid ca de obicei. Nu mai râde în timp ce se îndreaptă de spate. Am crezut că ai să mori în seara asta. Şi băieţii. Tăcere. Dau din umeri, n-am idee ce vrea să spun. Ţii cu orice preţ să mori?

Mă încrunt pentru că întrebarea mă enervează la culme. Nu era el ăla care voia să sară în apă? Nu aşa ar fi procedat oricine?

– Ce cauţi aici, profesore?

Niall Lynch îmi dă un dosar. Pe întuneric durează ceva până să-mi dau seama ce scrie pe prima pagină. „Înscriere la UNI“.

Obrajii mi se înroşesc de necaz.

– Ce-i asta? După care: Şi de unde ştii unde locuiesc?

– L-am întrebat pe şeful tău. Mi-a spus că nu eşti studentă.

– Şi?

– Şi am de gând să fiu mărinimos şi să te invit să continui să îmi frecventezi cursul până când te vei înscrie cu acte în regulă, pentru că aşa sunt eu.

– Nu, mersi.

– Şi de ce nu?

– Nu te priveşte. Şi dacă tot vorbim de asta, să ştii că ce-ai făcut – un gest larg care îi indică prezenţa aici – nu e deloc în regulă. Nici măcar nu ţi-am

spus numele meu.

Încerc să îi dau înapoi hârtiile, dar el nu vrea să le ia. Nu e nevoie să știe că n-am apucat să termin ultimul an de liceu. Universitatea e închisă pentru mine.

Urmează o a doua țigară, deja rulată, pe care o scoate din punguță, iar eu îl privesc cum aprinde un chibrit și ține flacăra lângă capătul țigării, privesc cerculețul acela de jar, apoi îl privesc cum trage adânc în piept, cum închide ochii, de parcă s-ar ruga. Îmi imaginez gustul nesuferit din gura și de pe limba lui.

– Aruncă-le, sau arde-le, sau fă ce vrei, spune el. Dar citește-le mai întâi. Și vino la ora mea. Zâmbește iar. Un zâmbet periculos. Nu te spun nimănui.

În timp ce se îndepărtează, îmi spun în gând: „Nu întreba, nu întreba“, după care întreb.

– De ce ai făcut asta?

Niall se oprește și mă privește peste umăr. Are părul și ochii foarte negri, pielea de argint. Spune:

– Pentru că tu și cu mine o să ne petrecem tot restul vieții împreună. Apoi adaugă: Pe curând.

Înapoi, în casă, simt că nu pot respira. Stau întinsă pe salteaua îngustă de pe podea și ignor chicotele colegelor mele de cameră, care au ascultat fiecare vorbuliță.

Sunt în strânsoarea mării din nou: în paginile formularelor de înscriere a ascuns o singură pană neagră.

Aștept să adoarmă la loc cu toții și apoi îmi ating buzele cu vârful arzător al penei, mă masturbez cu gândul la Niall Lynch.

8

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

Se aude un sunet de sirenă prelung și nu-mi trece prin cap decât: „Mulțumescu-ți Ție, Doamne“. Și dacă asta înseamnă că ne scufundăm, și dacă anunță un alt aisberg sau furtună, nu-mi pasă – aș da orice să scap din colivia asta. Mă ridic repede în picioare și trag fâșul peste hainele groase. Sar într-un picior ca să îmi pun mai repede ghetele, nereușind să îmi țin bine echilibrul când mă sprijin pe piciorul stâng care a fost schilodit, apoi o urmez în goană pe Lea. Ceilalți membri ai echipajului trec deja în fugă pe lângă mine, îndreptându-se spre scările care duc pe punte.

Basil îmi spune cu un rânjet:

– Să vezi că a găsit ceva.

Îi întorc zâmbetul, gândindu-mă că nu Ennis e cel care a găsit ceva, ci păsările. Urc în urma celorlalți în lumina necruțătoare a reflectoarelor. Două luminează vasul care acum stă pe loc, în timp ce un al treilea atârnă deasupra apei. Ne grăbim cu toții la balustradă să vedem ce-a găsit. Oceanul negru lucește stins, ca argintul; sute de pești înoată chiar la suprafață, iar deasupra lor sunt rândunicile, plonjând în apă și țâșnind afară, ca să se ospăteze.

Toată lumea strigă, bucuroasă. E o privelişte rară.

– Hai, la treabă! se aude vocea tunătoare a lui Ennis de la balcon, iar eu sucesc repede gâtul, ca să îi surprind zâmbetul ca argintul viu.

Mal și Dae se grăbesc să învârtească o manivelă și îmi dau seama că din vas coboară un schif mai mic. Anik sare peste balustradă și aterizează grațios în

barcă, cu mișcări de dansator. Coboară la suprafața oceanului și dezleagă cablurile. Îl privesc cum manevrează schiful și văd că în spatele lui vine un năvod mare, rulat. Lea stă lângă manivelă, asigurându-se că năvodul se desfășoară fără să se agațe sau să se înnoade, iar Anik îl trage în largul întunecat, unde i se vede doar marginea ridicată de bucăți galbene de plută pe care le știu atât de bine, în timp ce marginea de jos stă scufundată, din cauza plumbului. Anik trage năvodul într-un cerc enorm, înconjurând bancul de pește.

– Și-acum ce urmează? întreb.

Mal, care stă lângă mine, îmi arată năvodul.

– Când Anik și-a terminat treaba și căpitanul ne dă semnalul, o să lăsăm să cadă greutățile astea – să formeze un fel de pungă – pentru a opri peștele să se ducă la fund. Apoi vom ridica năvodul pe punte. Pregătește-te, fată hăi! Ai crezut că e grea viața de pescar? Să vezi acum când începe cu adevărat treaba. Va trebui să stocăm peștele.

Anik face cercul și îmbină capetele năvodului. Mă uimește cât de repede a făcut-o, manevrând schiful acela mititel prin apă de parcă s-a născut pe el. Un kilometru și jumătate de năvod. Malachai a spus că toți cei care știu să conducă un schif sunt de fapt oameni în afara legii; că n-au cum să fie altfel, la cât de solitari sunt. Înțeleg acum ce vrea să spună, privind trecerea singuratică a acelei mici ambarcațiuni.

Cablurile sunt întinse la maximum.

– Punga! strigă Ennis.

Privim cu toții cum cablurile încep să tragă greutățile. Nu îmi dau bine seama ce se întâmplă la adâncime, dar pluta se smucește și se răsucește de parcă plasa de sub apă se mișcă. Solzii argintii parcă au înnebunit, crestând suprafața și învolburând-o, cuprinși de panică. E ceva monstruos în asta, de parcă un uriaș animal marin a fost prins și târât din adâncuri.

Păsările se ridică brusc în aer și dispar, căci festinul le-a fost întrerupt.

Manivela se oprește:

– Gata de ridicare! strigă Lea.

Mal și Dae îl ridică pe Anik cu schif cu tot înapoi pe punte, apoi toți trei se grăbesc să tragă pe ei salopete de plastic și mănuși mari de cauciuc. Fac semn că sunt gata și așteaptă pe punte năvodul.

Ennis controlează blocul de alimentare și le strigă tuturor să aștepte înainte ca macaraua să se pună brusc în funcțiune, ridicând încet năvodul greu din ocean. Apa se scurge cu muget și văd cum încep să capete contur peștii, sute, poate chiar mii, de pești. Cei de deasupra deja dau disperați din coadă în timp ce sunt ridicați. Nu mă așteptam la volumul acesta, chiar și după ce văzusem mărimea năvodului.

Nu vreau să mă uit la așa ceva. Dar nu-mi pot dezlipi privirea. Trebuie să îi opresc cumva.

Dar bineînțeles că n-am cum.

Basil scoate un chiot victorios și mie îmi vine să vomit. Chiar am de gând să stau acolo să privesc cum măcelăresc vietățile astea? Cu ce sunt oare diferite de păsări, pe care mi-aș da și viața să le protejez?

Privirea îmi cade pe ceva ascuns în năvod, cu o textură diferită de restul. Mă încrunt și mă dau mai aproape, încercând să văd în întuneric. Nu se vede bine, dar nu e un pește, sunt sigură de asta.

– Ce-i aia?

Mal și Dae se uită în direcția pe care o arăt și se încruntă.

– Faceți lumină! strigă Dae.

Samuel, care e sus, lângă Ennis, întoarce reflectorul în direcția pe care o arată Dae și vedem cu toții, e clar ca bună ziua. O uriașă țestoasă, care s-a prins în năvod.

– Stop! strigă Dae și Mal în același timp. Căpitane!

Ennis îi aude și oprește macaraua. Năvodul se balansează deasupra oceanului, iar greutatea aceea magnifică face întregul vas să se clatine. Ennis se repede jos pe scări și fuge către balustradă.

– Desfă punga! îi poruncește lui Basil.

– Ce? Șefule, e o captură uriașă!

– Desfă-o!

Sunt atât de șocată că strâng balustrada așa de tare încât simt un cârcel în mână. Îmi masez repede mâna cu cealaltă, în timp ce privesc biata vietate, care abia mai mișcă sub greutatea sufocantă a peștelui. Jumătate din corp îi iese afară din năvod și mi-e foarte frică să nu se fi încurcat prea rău, să nu mai poată scăpa.

Năvodul începe să se desfacă, deschizându-se la fund pentru a lăsa peștele să cadă afară. Cad înapoi în apă mii de pești odată, creând un vârtej care clatină vasul. Mulți sunt prinși în năvod și se zbat neputincioși. Și împreună cu ei e prinsă și țestoasa, incapabilă să se elibereze.

– Adu-l sus, Sam! strigă Ennis. Cu mare grijă!

Brațul uriaș se întoarce încet și apoi coboară pe punte.

Năvodul cade în jurul țestoasei și toată lumea se repede să dea o mână de ajutor, până când Ennis strigă la noi să ne oprim.

Se îndreaptă cu atenție spre locul în care țestoasa stă îngropată într-o grămadă de plasă, dă deoparte năvodul și o scoate la iveală. Privesc cu sufletul la gură cum Ennis se întinde pe jos și, cu infinită grijă, desface picioarele și capul țestoasei din ochiurile năvodului. Țestoasa încearcă să îl muște, dar el e atât de blând, atât de atent să nu îi facă rău. Văd cum mâna i se odihnește o clipă pe carapacea enormă, mângâind-o cu tandrețe.

– Ce faci așa departe în nord, fetițo? întreabă el încetișor.

Gura ei triunghiulară se deschide și se închide. Își saltă capul cât de sus poate.

De îndată ce Ennis a eliberat-o, tragem deoparte năvodul, ca să îi facem loc să ajungă la balustradă. E uriașă, și abia unindu-și forțele reușesc Ennis, Basil, Mal și Dae să o ridice.

Râd ușurată când o văd peste bord, plonjând în apă cu un plescăit colosal. Cu dosul palmei, îmi șterg lacrimile de pe obraji și o privesc dispărând în adâncuri. Îmi imaginez cum ar fi să îi fiu alături, acolo, în întuneric.

Bărbații scot și peștele care a rămas agățat de năvod și îl aruncă înapoi.

Ennis privește oceanul în tăcere. Anik îi pune o mână pe umăr. Este primul gest de bunătate pe care l-am văzut de la el.

– Asta este, spune Ennis, ridicând din umeri, iar Anik încuviințează din cap. Hai să rulăm înapoi năvodul, le spune celorlalți, care se întorc neobosiți la descurcarea și reînfășurarea uriașului năvod.

Ennis îmi aruncă o privire:

– Ce ești așa surprinsă?

Deschid gura, dar nu iese nici un sunet. „Pentru că ești pescar“, vreau să spun. „Nu știam că foamea ta are limite.“

– Du-te să te odihnești, răspunde Ennis tăcerii mele.

– Pot să ajut. Am tot exersat.

– Ne stai în drum, drăguță. Du-te de te odihnește.

Nu-mi aruncă nici o privire în timp ce mă trimite la culcare.

Rămân în picioare pe punte, stânjenită. Sunt însă și ușurată, atât de ușurată că peștele s-a îndepărtat de noi, nu-l mai putem ajunge, iar păsările au zburat deja spre următorul banc. Cât despre țestoasă, mă gândesc la ea în timp ce nesocotesc ordinul căpitanului și mă alătur echipajului. La ochii ei mă gândesc, în timp ce înfășor bucățile de plută, le fac colac. La privirea din ochii ei cum atârna spânzurată acolo, prinsă în năvod și crezând că i-a venit

sfârşitul.

*

Sub pielea care mi se jupoaie de pe bășici mi-a intrat unsoare, nu se mai poate face nimic, pentru că azi are nevoie de mâinile mele motorul. Lea lucrează la pompa de santină, ce-o fi fiind aia.

– Pompează excesul de apă de pe vas, mormăie ea, aplecată asupra unor chestii unsuroase, cum e mai tot timpul.

– Şi ce-i faci? o întreb, ridicând vocea pentru a acoperi huruitul motorului.

– O destup. Se prind tot soiul de porcării în rotor. Dă-mi cheia.

I-o dau şi mă uit cum desface pompa şi îşi vâră mâna în burta ei. Scoate de acolo tot felul de mizerii unsuroase care miros ca dracu' şi mi le aruncă direct în poală.

– O! Ce tare!

– Pune-le în găleată şi aruncă-le peste bord.

Găleata e chiar lângă ea; ar fi putut să le verse direct acolo în loc de poala mea, dar asta-i viaţa. O surprind rânjind mulţumită în timp ce mă duc să fac cum mi s-a spus. Urmează apoi alte găleţi de scârboşenie puturoasă pe care le car până la puntea principală şi, cu fiecare gură de aer puturos, mi se întoarce stomacul pe dos. În timp ce Lea curăţă mecanismul pompei, îi privesc braţele musculoase lucrând şi îi invidiez forţa.

– Întotdeauna ai fost marinar? o întreb.

Dă din umeri.

– De zece ani fac reparaţii pe vase. Sunt mecanic de şi mai multă vreme.

– Și cum te-ai hotărât să faci meseria asta?

Încă un ridicat de umeri.

– De unde ești din Franța?

– Les Ulis, Paris. Familia mea s-a mutat acolo pentru că frate-meu voia să joace fotbal, adaugă ea.

– E fotbalist? Ce mișto!

Lea clatină din cap, dar nu spune mai mult.

– Și înainte unde ai stat?

– În Guadalupe.

– Și cum era acolo?

Lea dă iar din umeri.

– Da’ ești vorbăreață, nu glumă, zic eu cu un oftat.

Deși nu-i chiar așa de rău. De câteva zile stau cu Malachai care îmi toacă în ureche și care ar fi în stare să vorbească până i se toceşte limba.

A crescut în Brixton cu trei surori și fără tată, după ce maică-sa a părăsit Jamaica și s-a mutat cu ei la Londra. Era înnebunit după fete, așa că s-a apucat de pescuit ca să fie cu o tipă cu zece ani mai bătrână și care nici nu se uita la el, dar, după cum se laudă el, niciodată n-a putut să reziste unei provocări. Probabil că asta a fost cu mult înainte să se îndrăgostească de Dae și să fie dați afară de pe ultimul vas pe care lucraseră pentru că voiau să fie împreună. Părinții lui Daeshim părăsiseră un sătuc din Coreea de Sud ca să se mute în cel mai viermuitor și mai liberal loc la care se putuseră gândi: San Francisco. Dae spune că habar n-aveau în ce se bagă, însă s-au lăsat duși de val și n-a trecut mult până să îl îndemne să devină artist de performance sau să se specializeze în filosofie feministă dacă asta își dorea. El nu-și dorea asta însă. În semn de revoltă, s-a făcut inginer naval și a sărit pe primul trauler pe care l-a găsit, în ciuda faptului că suferea de un rău de mare cumplit. Spre

deznădejdea lui, părinţii lui au fost în culmea fericirii.

Malachai nu e singurul căruia îi place să trăncănească – lui Samuel nu-i trebuie decât să miroasă băutura şi nu-l mai opreşti din sporovăit, ca să nu zic că apoi dă apă la şoricei. E din Newfoundland şi nu, nu are copii în fiecare port, dar are un număr imposibil de mare într-o singură casă. Aşa cum zice chiar el, are o grămadă de suflete de iubit. Povestea lui Basil e mai puţin siropoasă: şi-a petrecut copilăria pe vase şi era hotărât să nu se facă marinar ca taică-său. Bănuiala mea e că taică-său era un tip dur. Basil chiar avusese propria emisiune culinară în Sydney, dar după ce şi-a pierdut cumpătul a fost concediat şi şi-a luat tălpăşiţa din ţară pentru a evita scandalul, întorcându-se la cursul inevitabil pe care viaţa sa deja pornise. Cei din familii de marinari sunt întotdeauna atraşi de mare, că le place sau nu. Cât despre Anik, ceilalţi îmi spuseseră câte ceva din povestea lui. Lucra pe Saghani cu Ennis de mult mai multă vreme decât restul, şi era clar ceva misterios în modul în care ajunseseră să lucreze împreună, numai că nimeni nu voia să-mi spună nimic. Spuneau că mama lui Anik era profesoară universitară de fizică în Anchorage, în timp ce tatăl său, un om mai în vârstă, încă mai făcea călătorii cu sania pentru turişti şi că iubea câinii husky mai mult decât iubea oamenii.

Deşi sunt tot atât de deosebiţi şi diferiţi ca orice alt grup de oameni, îmi dau bine seama că sunt la fel, toţi marinarii ăştia. Ceva lipsea în vieţile lor de pe uscat şi cu toţii au plecat în căutarea unui răspuns. Indiferent ce căutau, nu mă îndoiesc o clipă că găsiseră acel lucru. Sunt cu toţii refugiaţi de pe uscat şi se simt în largul lor aici, pe apele unui ocean care le-a oferit un mod diferit de viaţă, iubesc vasul acesta şi, oricât s-ar ciondăni şi s-ar certa, se iubesc unii pe alţii.

Fiecare în felul lui suferă că acest mod de viaţă e pe cale să ia sfârşit, că trebuie să se sfârşească, dar nici unul dintre ei nu ştie cum va supravieţui.

Nu mai pot să mă prefac că n-am rău de mare. Mirosurile şi sunetele camerei motoarelor mi-au pus capac. Lea pufneşte dispreţuitor când mă vede că mă îndrept spre closet şi îmi vărs maţele. Valurile din ce în ce mai puternice mă răstoarnă şi mă aruncă într-unul din pereţii cabinei şi trebuie să încolăcesc cu braţele vasul closetului. În timpul nopţii valurile sunt din ce în ce mai ne-cruţătoare şi mă trezesc bătându-mă cu Dae pe closet, spre marele amuzament al echipajului. Tot conţinutul stomacului este expulzat cu chinuri în mai

multe rânduri; vomitatul este un adevărat calvar. Iată că Ennis a avut până la urmă dreptate când a spus că vine furtuna.

Lui Samuel i se face milă de mine și îmi dă o pastilă împotriva răului de mișcare care îmi dă un somn fără vise câteva ore, iar când mă trezesc e încă noapte, însă marea s-a mai domolit. Mă sui pe punte. Anik stă la prova, dar nu cred că s-ar bucura să mă duc peste el.

– Nu-i place să vină în sud, spune Basil și îl disting în întuneric, rulându-și o țigară cu iarbă. Nu i-a plăcut niciodată.

N-am chef de Basil, dar de fapt niciodată n-am chef de el și poate că iritarea e un sentiment bun în momentul acesta. Mă așez lângă el și ascultăm oceanul:

– De ce?

– Nordul e casa lui.

Basil îmi întinde jointul și trag un fum. Căldura mă cuprinde rapid, amețindu-mă.

– Atunci de ce pleacă mereu? întreb.

– Habar n-am, e o treabă cu el și Ennis. Au nu-ș' ce pact al lor făcut cu ani în urmă, d-aia Anik merge unde merge și căpitanul.

Ciudat.

– Am dormit tot timpul cât a durat furtuna? întreb, adulmecând aerul ca să simt mirosul ploii, dar nu simt nimic decât sare și unsoare.

– Nici n-a început încă, zice Basil.

Mă uit cu luare-aminte la cerul senin. E împânzit de stele.

– Se pregătește, mai spune Basil, văzându-mi mutra sceptică.

– E cazul să-mi fac griji?

– Trage un fum mai bine. După o vreme îmi spune: Familia mea e irlandeză. Din moși strămoși.

– Deportați?

Rânjește.

– Nu, au venit cu două generaţii mai târziu. Oameni simpli în căutare de o viaţă mai bună.

– Mai bună decât ce?

– Decât o viaţă de sărăcie. Nu așa se întâmplă în toate marile migrații? Sărăcie sau război. Care dintre părinţi e australian? mă întreabă el apoi.

– Tata.

– Și cum s-au întâlnit ai tăi?

– Habar n-am.

– N-ai întrebat?

Clatin din cap.

– Dar mama ta e irlandeză, nu? mă trage el de limbă.

– Da.

Îl privesc cum expiră un fuior gros de fum. Are o voce de om deja ameţit.

– Cunosc o femeie care a trăit și a murit lângă pietrele cenușii de ardezie din County Clare. Ai fi putut să îi duci trupul hăt departe peste ocean, dar tot n-ai fi putut să-i smulgi sufletul de pe coasta aia. Basil își privește mâinile, trasând linia vieții de parcă ar fi în căutarea unui lucru neștiut. Eu, unul, n-am simțit niciodată asta. Iubesc Australia, e casa mea, dar n-am simțit niciodată c-aș putea muri dacă părăsesc locul acela, mă-nțelegi?

– Asta pentru că nu e de fapt locul tău. Basil se încruntă, ofensat. Nici al meu

nu e, adaug eu. Nu ținem de el – am venit de altundeva și ne-am înfipt steguleţul soios în pământ și am ucis și-am jefuit și-apoi am zis că e al nostru.

– Isuse, alt suflet care nu mai poate de grija omenirii, zice el cu un oftat. Și-atunci cum îţi explici că nici în Irlanda nu mă simt acasă? mă întreabă el de parcă ar fi vina mea. Am fost acolo când aveam optsprezece ani crezând că îmi voi găsi și eu căminul, zice apoi, dând din umeri și mai trăgând un fum. Văd că nicăieri nu-mi găsesc locul.

Nu mă mai pot abţine să nu întreb:

– Și cum o să continui cu viața asta, Basil?

Mă privește și îmi suflă fumul în față:

– Nu știu, recunoaște el. Samuel e așa de sigur de toate. Zice că o să aibă Dumnezeu grijă și de noi, o să vină peștele înapoi. Omul ăsta pescuiește de când lumea. Pe vremuri îl ascultam. Dar acum se vorbește peste tot că o să bage sancţiuni.

– Chiar crezi că așa o să facă?

– Cine știe?

– Nu-ți pasă? Adică nici unul dintre voi nu vă gândiți ce urmează să faceți?

– Ba sigur că ne gândim. Se câștigau bani frumoși din asta. Își încrucișează brațele, mă lasă să cuget, apoi îmi mai aruncă o bombă: Și să știi că nu de la noi se trage. Încălzirea globală a omorât peștii.

Îl privesc cu gura căscată:

– Pe lângă pescuitul în exces și contaminarea apelor cu toxine, cine crezi că a cauzat încălzirea asta globală?

– Hai, măi, Franny, că mă plictisești. Să nu intrăm în politică.

Nu-mi vine să cred ce îi iese pe gură. Parcă aș sta la poalele unui munte pe care n-am cum să-l escaladez și sunt sleită de puteri. Așa mă sleiește și Basil

cu universul lui îngust și egoist, mă sleiește și propria mea ipocrizie pentru că sunt o ființă umană și ar trebui să fiu mai responsabilă, așa că mă prăbușesc înapoi în scaun și închid gura.

Tu ai decis asta. Tu ai decis că destinația merită să îți petreci timpul pe un pescador. Așa că taci și-nghite.

– Și tu? întreabă el.

– Eu, ce?

– Unde e locul tău?

„Dacă am un loc al meu“, mă gândesc eu, „l-am lăsat de mult în urmă“.

Basil îmi dă înapoi jointul și degetele ni se ating. O, îmi amintesc de tine. Piele. Un lucru dureros din lăuntrul meu se ridică la suprafață. Se aude și sunetul repezit al oceanului.

– Unde e locul tău, Franny? mă întreabă din nou Basil, și eu mă gândesc: „De ce ți-aș spune tocmai ție?“

Apoi îl sărut. Pentru că nu-l plac absolut deloc și e un gest distructiv. Are gust de tutun, și marijuana, și fum, dar probabil și eu am același gust, poate chiar și mai rău după atâta vomitat. Cu mâna liberă mă apucă de braț, o mișcare stângace care pare să reflecte o nevoie imensă pe care nici el nu știa că o are.

Sfârșesc sărutul și mă așez la loc.

– Scuze.

El înghite în sec, stânjenit, trecându-și mâna prin părul lung.

– Nici o problemă.

– Noapte bună.

– Noapte bună, Franny.

Iar dorm prost, întâi mă trezește un coșmar despre mama, iar a doua oară mă trezesc pentru că simt un lichid cald cum îmi alunecă pe încheietura mâinii. Mă ridic în capul oaselor complet năucă, dezorientată. Mă mișc și simt durere, iar umezeala e familiară, mirosul ei de rugină e ca o amintire în noapte.

Trag adânc aer în piept și încerc să îmi limpezesc creierul. Nu ești la închisoare. Ești pe vas.

Ruliul e mult mai puternic acum. Vasul se leagănă nebunește, pendulând ameţit, trăgând de încheietura mea legată cu frânghie atât de tare încât sângele a început să îmi șiroiască în jos pe braț.

Cu o mână dezleg nodul de foarfecă dublă de care-s foarte mândră pentru că n-a fost ușor de învățat. Am decis să încep să mă leg cu o frânghie de pat în timpul nopţii pentru că este clar o versiune a mea care vrea să evadeze din această cabină și să găsească oceanul și singurul lucru pe care-l pot face e să îi pun această piedică.

Dezlegată, mă rostogolesc din pat ca o păpușă de cârpă.

– Ai păţit ceva? mă-ntreabă Lea. Apoi: Te-ai trezit?

– Sper că da.

Mă descurc din cearșaf și mă grăbesc să ies pe ușa încuiată, ricoșând dintr-un perete într-altul ca o minge de ping-pong, lovindu-mă de scări și julindu-mi fluierul piciorului de prima treaptă.

– Franny? Ce faci, măi fată? Nu!

Țâșnesc sus, pe punte, în biciuirea violentă a ploii și urletul vântului și cerul negru în ciuda orei matinale, și de-abia pot să mă țin pe picioare, mai-mai să mă ia pe sus furtuna, mai-mai să mă trezesc jupuită de piele de către sălbăticia bruscă a acestei lumi. Pentru o clipă mă opresc, uimită. Apoi alunec și aproape că mă prăbușesc peste bord, sunt gata să dispar, singura mea

legătură cu lumea sunt degetele mele încleştate pe balustradă. Îmi găsesc echilibrul şi mă reped în sus pe al doilea rând de scări. Trebuie să ajung la Ennis, să ajung la hartă şi la punctele roşii, la păsările mele. Urcuşul e periculos; unghiile mi se rup în timp ce mă agăţ de treptele scării, şi umerii îmi sunt învineţiţi de metal, şi picioarele îmi alunecă de nu ştiu câte ori, julindu-mi fluierul piciorului deja lovit, dar reuşesc să ajung pe puntea de comandă, dau de perete uşa şi mă năpustesc în întuneric şi linişte. Uşa se trânteşte în urma mea şi pentru un moment sunt ca lovită de trăsnet, căci ţipătul sfâşietor de afară încă îmi răsună în urechi.

– Ce mă-sa faci aici? mă întreabă el.

Îmi feresc privirea de expresia furibundă de pe faţa lui Ennis.

– E de rău… e de rău, nu-i aşa?

Vasul se clatină violent şi amândoi ne trezim proiectaţi în perete. Îmi dau bine seama acum ce se întâmplă. Furtuna ne împinge în sus şi în jos peste valurile uriaşe. În susul unui val şi apoi bâldâbâc în josul său.

– Am coborât ambele ancore, motorul la maximum, dar tot suntem împinşi îndărăt. Să sperăm că nu pierdem decât câteva mile.

– Şi dacă se înrăutăţeşte?

– O să luăm prea multă apă. Mijeşte ochii spre mine: Meriţi să fii aruncată peste bord, la cum umbli aşa haihui.

– Nu umblu haihui. Veneam aici, la tine.

Ceva pe care îmi vine greu să îl identific i se citeşte în ochii albaştri:

– De ce?

Simt cum mi se face un gol în stomac în timp ce trecem peste un val enorm şi n-am încotro, trebuie să mă agăţ de spătarul scaunului lui.

– Păsările, îi spun.

Ennis scoate o vestă de salvare şi mi-o petrece peste cap, cu o mişcare plină de milă.

– Ennis, unde-s păsările?

Înclină capul spre picioarele mele.

– Scoate-ţi ghetele, drăguţă.

– De ce?

– S-ar putea să fie nevoie să înotăm.

Şi iată, chiar şi acum, după toate câte mi s-au întâmplat, sentimentul acela nebunesc, fiorul acela pe care l-am căutat toată viaţa. Nu e normal să te incite pericolul, dar eu aşa păţesc. Încă mai păţesc asta. Singura diferenţă este că pe vremuri mă mândream cu acest lucru, iar acum mă simt ruşinată de el.

9

Galway, Irlanda

Cu doisprezece ani în urmă

Am petrecut toată după-amiaza în fața computerului din biblioteca Universității încercând să îi găsesc pe Maire Stone și John Torpey – Maire e aproape inexistentă pe net, dar am dat de câțiva John Torpey în zona corectă și în intervalul de vârstă potrivit. Tocmai le notez adresele când pe lângă șirul de computere trece Niall Lynch cu un vraf de cărți în brațe. Nu se uită la mine, dar ochii mei se îndreaptă spre el de parcă ar fi atrași de o forță gravitațională sau poate de ceva mai puțin științific, ceva pentru care n-am încă un nume. N-am mai vorbit din noaptea în care a venit la mine acasă, cu aproape o lună în urmă, și mi-a spus lucrul acela absurd. Am mers la orele lui, dar el nu m-a privit o dată și poate că și asta e parte din planul lui pentru că m-a transformat fără mare efort într-o creatură plămădită din obsesie.

Sar în sus, uitând complet de computer. Am mototolit bucățica de hârtie și am băgat-o în buzunarul blugilor, un gest mecanic, fără să iau o decizie conștientă, iar acum mă țin după profesor afară din bibliotecă. Drumul său întortocheat îl duce prin diverse clădiri și eu simt cum fac aceiași pași, iau aceleași decizii, îmbrac haina vieții lui pentru câteva clipe prețioase. Cine este el? De unde vine? La ce se gândește în momentul acesta? De ce a spus lucrul acela, lucrul acela ca un bolovan în piept, și oare chiar l-a crezut când l-a spus? Știa oare că așteptam pe cineva care să mă sfărâme în mii de bucăți, să mă năruiască astfel încât să nu fie nevoie să fac eu însămi asta? Trag pe mine pielea lui și mă cuibăresc în sinele lui. Mă întreb dacă și-a dorit vreodată să se elibereze de el, așa cum vreau eu să mă eliberez de-al meu, și dacă și-a imaginat cum ar fi să-și părăsească propria viață pentru a altuia. Cine i-ar duce lipsa? Cine sunt oamenii care îl iubesc?

Nu mă observă pe holuri sau când dau câte un colț, sau când mă ițesc din

spatele unui copac în lumina amiezii. Își descuie lacătul bicicletei, petrece un moment vorbind cu un student, apoi se suie pe bicicletă și se îndepărtează pedalând.

Îmi dezleg și eu bicicleta și îl urmez.

Profesorul pedalează cu viteză, dar n-am o problemă să mă țin după el. Dimpotrivă – de câteva ori trebuie să încetinesc pentru a nu mă apropia prea tare. Mă conduce prin oraș, oprindu-se la stop și apoi dându-se jos pentru a-și duce bicicleta pe pietrele mallului construit în aer liber, absorbind frânturile de melodii ale muzicienilor care profită și ei de soare. Apoi se îndepărtează spre marginea orașului, unde iarba e lungă și cerul larg. Departe de mare, dar și acolo e frumusețe, în verdele inundat de auriu al câmpurilor. Încetinește când înconjoară un deal șerpuitor și de fiecare dată când îl pierd din vedere, îmi vin în fire și mă decid să mă întorc, dar îl văd apoi din nou și continui să mă țin după el. Cine se poate spune că a mai avut un asemenea efect asupra mea? Cine oare? E din cauza fanteziei pe care a creat-o, nimic mai mult. Știu asta, și totuși îl urmez. Drumul îngust e acum mărginit de copaci uriași care blochează vederea padocurilor de pe ambele părți. Întunecă tot cuprinsul. Un tunel fără nici un capăt la vedere.

Niall ajunge la o poartă cu boltă, descuiată, prin care pedalează pe o alee. Mă opresc și dau jos piciorul de pe pedală pentru a privi mai bine. În fața noastră se află un soi de conac de cărămidă, aproape un castel, cu câteva etaje și o curte enormă, iar în fața lui stă parcat un Lexus.

Ar putea să se întoarcă acum și să mă zărească, așa cum stau la vedere, încadrată de grilajul de fier curbat și de iederă. Mă întreb ce explicație aș putea să dau, dacă am sufletul să încerc una ca asta. Dar el nu se întoarce, iar eu mă las ispitită. Intru pe poartă, îmbrățișându-mi nebunia și asigurându-mi umilirea totală. O iau pe aleea care șerpuiește și înconjor o fântână de piatră, până la poteca lăturalnică pe care l-am văzut pe Niall dispărând. Îmi las bicicleta ascunsă în spatele unui gard viu mare, tuns perfect, și mă furișez de-a lungul perimetrului casei.

Spatele proprietății nu seamănă deloc cu fața. Aici vegetația a crescut sălbatică, nestăvilită. Sunt copaci uriași și plante dezlănțuite, iarbă mult prea înaltă. Un lac se întinde argintiu, iar la marginea lui se leagănă încetișor o

bărcuță. Niall dispare într-o clădire mică din depărtare, ascunsă într-o perdea de vițe. Când mă apropii, îmi dau seama că acoperișul este făcut dintr-o sticlă acoperită de pânze de păianjen, iar ferestrele de pe laturi sunt atât de prăfuite că aproape nu se vede prin ele. Dacă mă chinui puțin, reușesc că îl disting, cum se mișcă printre plante și mese. Iată-l acum, printre niște plante suculente, după care nu se mai zărește, uite-l iar, apare, dispare. Mă atrage în spatele serei; sunt atât de vrăjită de trecerea lui că mă împiedic, calc într-un șanț și îmi sucesc glezna. Mușcându-mi buzele ca să nu încep să înjur, îmi încleștez mâinile de pervaz și îl văd din nou, uitând de durere pentru că în capătul serei e o volieră enormă, plină cu păsări.

Obrajii mi se împurpurează și mă dau repede îndărăt de la fereastră, încercând să îmi trag răsuflarea, numai că nu reușesc, așa că mă întorc la intrarea în seră, pășesc înăuntru, printre culorile vii ca dintr-un vis, apoi ciripitul păsărilor, zeci de păsări, îmi răsună în suflet și parcă le simt aripile fluturându-mi în cușca pieptului. Niall nu mă aude în vacarmul acestor ciripeli și cârâieli. Sunt cintezoi, și măcăleandri, și mierle, și pitulici, și astea sunt doar cele pe care le pot identifica dintr-o privire. El se află înăuntrul volierei și le dă semințe, iar fluturarea aripilor lor colorate este ca un vârtej în jurul său și dintr-odată, de parcă hotărârea a fost deja luată pentru mine, mă aflu și eu în volieră, iar el mă privește, surprins însă nu tocmai surprins, iar eu îl sărut prin vâltoarea de păsări.

Ne agățăm unul de celălalt, aprinși. Poate că e o recunoaștere a unei alte voințe, o voință de fier ca a mea, însă în certitudinea lui o descopăr trezindu-se și pe a mea, găsesc aventura în cele din urmă, o aventură care în sfârșit ar putea să mă țină ancorată.

Se dă îndărăt și spune:

– Hai să ne căsătorim.

Eu izbucnesc în râs și el la fel, dar ne sărutăm apoi din nou, de o sută de ori, iar eu mă gândesc că ne-am pierdut mințile și că e ridicol, prostesc, absurd, dar în același timp mă gândesc că în sfârșit se întâmplă: mi se curmă singurătatea.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

– N-o să fie greu, spune Ennis ceva mai târziu, când furtuna ne-a adus pe amândoi într-o stare de prostrație.

Ridic ochii spre el.

– N-o să se ajungă acolo.

– La înotat?

El încuviințează din cap.

– N-o să ni se întâmple nimic.

Stă în scaunul său de căpitan pentru că acesta este bătut în cuie în podea. La fiecare câteva secunde se încordează să înfrunte smucitura și clătinarea vasului. Eu sunt răsturnată mereu din scaun și acum stau întinsă pe podea, ca să nu mă lovesc. Picioarele proptite mai amortizează șocul, iar Ennis mi-a pus o vestă de salvare sub cap, pentru momentele în care alunec în spate. Nu mă vrea acolo, dar nici nu poate risca să mă lase să mă întorc sub punte.

Cabina pare strâmtă cu ploaia întunecată care bate la ferestre și cu noi doi prinși acolo până trece furtuna. Afară este o fiară celestă, care abia așteaptă să ne distrugă. Sau poate nici nu ne bagă în seamă, la cât de mici suntem.

Ochii îmi sunt lipiți de ecranul laptopului, fixează punctul roșu din calea furtunii. Cum vor supraviețui rândunicile n-am idee, dar știu că vor supraviețui. Simt asta. N-am fost niciodată mai sigură de ceva.

Ennis întinde mâna după computer, mișcându-l spre el ca să privească punctul.

– Cum ți-ai pierdut copiii? îl întreb.

Nu-mi răspunde.

– Ce s-a întâmplat între tine şi mama lor?

Ennis nu dă semne că m-ar fi auzit până când… o imperceptibilă ridicare din umeri. Progresăm.

– Cine a pus punct?

Mă priveşte de parcă ar vrea să îmi închidă gura cu forţa.

– Ea.

– Pentru că ai plecat pe mare?

– Nu.

– Anik mi-a spus că nu mă înghiți pentru că nu am pregătirea necesară să fiu aici. Mi-a spus că sunt un pericol.

Ennis scoate un mormăit.

– Asta să fie oare?

Tăcere.

Îmi trec limba peste buzele uscate, crăpate.

– Bine. N-ai decât să mă urăşti pentru cine ştie ce motiv, nu-i nimic, mă descurc. Sau am putea să stăm de vorbă şi să netezim calea dintre noi.

Trec clipe lungi şi mă gândesc că asta probabil înseamnă că a ales prima variantă.

Adevărul e că nu înţeleg nici eu de ce mă deranjează. Dintre toate lucrurile care m-ar vexa, consideraţia lui Ennis e ultima pe listă. Nu e importantă, de fapt. Şi totuşi, cu fiecare zi care trece, antipatia lui îmi pătrunde sub piele. Poate pentru că m-am dat de ceasul morţii să muncesc pe vasul acesta şi am sperat că ar putea să mă respecte pentru asta.

– Nu-i numai asta, recunoaşte el în cele din urmă. Aştept. Nu mă priveşte în timp ce spune: Ştiu eu cum sunteţi voi.

– Noi? Care noi?

– Ecologiştii.

– Doamne, acum vorbeşti ca boul de Basil.

– Puţin îmi pasă ce credeţi voi. E treaba voastră. Dar de ce să veniţi la mine pe vas cu mutrele astea, să ne priviţi aşa?

– Aşa cum?

– Cu dispreţ. De parcă am fi nişte gunoaie. De parcă eu aş fi un gunoi.

Mă opresc, uimită.

– Nu cred deloc că eşti un gunoi.

El nu-mi răspunde nimic.

– Ennis, chiar nu cred una ca asta.

Din nou nu-mi spune nimic, e clar că nu mă crede. Mi-a încurcat gândurile, acum încerc să îmi dau seama dacă n-o fi având dreptate. Nu le-am spus nimic din ce cred nici unuia dintre ei, doar lui Basil, azi-noapte. Dar probabil că nici nu era nevoie. Nu cred că sunt gunoaie – în pofida părerii pe care-o am, chiar începe să-mi placă de oamenii ăştia –, dar întotdeauna va exista o parte din mine care e dezgustată de ce fac ei. Poate că pe vremuri lumea putea tolera modul în care vânam, modul în care devoram, dar acum nu mai vede nimeni lucrurile aşa.

Mă uit lung la el, mă ridic în capul oaselor şi încleştez mâna pe piciorul mesei.

– Nu am avut intenţia să las asemenea impresie, îi spun. Îmi pare rău. Chiar nu înţeleg.

– Tu îți permiți luxul ăsta. Să nu înțelegi.

Strânsoarea îmi slăbește și uit să îmi feresc capul când alunecăm în spate, așa că mă lovesc zdravăn. Îmi dau lacrimile de durere și aproape că nu-l mai văd în fața ochilor.

– Credeam că ești un marinar dârz și încercat pe care nimic nu-l atinge, îi spun. Credeam că puțin îți pasă de ce cred eu. Vreau să zic, Ennis, eu sunt un nimeni. Nu însemn nimic pe lumea asta.

Îmi aruncă o singură privire și un fulger parcă îi sclipește în ochi, dar nu spune nimic, pentru că asta face el, nu spune nimic de obicei.

Oboseala mi-a intrat în oase. Aș putea să dorm fără vise acum, sunt sigură de asta, un somn legănat de vas, întrerupt doar de ciocnirea cu pereții. Dacă aș fi o vietate marină la mari adâncimi furtuna asta n-ar reprezenta nimic altceva pentru mine decât o imagine de suprafață, un acoperiș vopsit al lumii.

– Așa e mereu? îl întreb obosită.

– E doar o zi mai proastă, zice el, neînțelegând întrebarea. Sunt și zile mai rele, și zile mai bune.

Dau din cap și mă inundă dintr-odată, așa cum mi se întâmplă mereu, forța devastatoare a dorului de soțul meu. Și lui îi plac furtunile.

– Am citit câte ceva, îi spun. Să îți povestesc ce-am aflat despre ocean?

Ennis este iar tăcut și cred că asta înseamnă că nu vrea, așa că închid ochii și îmi imaginez cuvintele. Dar apoi spune:

– Bine, zi ce-ai aflat.

Vorbele lui mă ajută să relaxez acea parte din mine care era întinsă ca un arc.

– Niciodată nu se oprește din mișcarea constantă în jurul globului. Se mută încet din zona polară, o parte transformându-se în gheață. O parte devine mai sărată și mai rece și începe să se scufunde. Apa care se duce la fund, în adâncurile înghețate, se îndreaptă spre sud de-a lungul fundului oceanului, la

douăsprezece mii de picioare adâncime. Ajunge în Oceanul de Sud și trece pe lângă apele înghețate ale Antarcticii, după care este azvârlită în Pacific și în Oceanul Indian. Încet, gheața se topește. E din ce în ce mai caldă și se ridică la suprafață. Apoi, în cele din urmă, se întoarce și o pornește înapoi spre casă. O ia din nou în direcția nord, înapoi către uriașul Atlantic. Știi cât de multă vreme îi ia mării să călătorească în jurul lumii?

– Cât?

Știu că pune întrebarea ca să îmi cânte în strună, așa că zâmbesc:

– O mie de ani.

Ennis are aceeași expresie pe care o am și eu. Cum ar putea altfel? Cine e cel care a descoperit lucrul acesta mai mult decât extraordinar? Cineva precum soțul meu, care și-a dedicat viața întrebărilor care îi pun pe alții în imposibilitatea de a răspunde.

– Drăguțul ăsta de ocean, care ne saltă în sus și-n jos? zic eu. Ăsta nici n-a fost aici cu șaizeci de milioane de ani în urmă, însă pământul s-a mișcat îndeajuns pentru a-l crea și acum iată că e mai zurbagiu ca alții. Mai încă-pățânat. Bucata asta de la sfârșit nu e din cartea mea. Mi-a spus-o Samuel. Închid ochii în timp ce vorbesc. Nu îl cunoaștem absolut deloc, nu știm ce ascunde în adâncurile lui. Suntem singura planetă care are oceane. În tot universul acesta, suntem singurii care avem condițiile perfecte pentru oceane, nici prea cald, nici prea frig, e singurul motiv pentru care suntem în viață, pentru că oceanul este cel care creează oxigenul de care avem nevoie. E un miracol că existăm, dacă stai și te gândești mai bine.

– Pe tine te-au învățat părinții să spui așa frumos povești? mă întreabă Ennis și mă trezește din visare.

– Hm… da. Mama.

– Și ea ce zice de venirea ta aici?

– Păi nu știe.

– Și taică-tău?

– Nici el. El oricum nu știe mare lucru. M-aș mira să știe măcar cum mă cheamă.

Tăcere. Vântul urlă.

– Ai copii? mă întreabă Ennis.

Neg din cap.

– Ei, ești tânără. Mai e destul timp.

– Nu mi-am dorit niciodată. Ne-am certat ani de zile din cauza asta.

– Și acum?

Stau multă vreme și cuget. Adevărul este o rană pe care n-o pot spune.

– Tu cunoști oceanul, Ennis? îl întreb în schimb.

El răspunde printr-un mormăit neclar, iar ochii i se închid.

– Eu îl cunosc doar puțintel, îi spun. Însă îl iubesc de când mă știu. N-am putut niciodată să ajung îndeajuns de aproape, să mă afund îndeajuns de mult. M-am născut în corpul greșit.

Ceva din el pare să se schimbe, îmi dau seama de asta. Parcă se simte în aer. Un fel de dezgheț.

Continuăm să ne lăsăm legănați de vas, dar eu nu îmi mai fac griji din cauza păsărilor, poate pentru că furtuna s-a mai domolit, sau poate pentru că tot vorbesc. Niall întotdeauna m-a încurajat să studiez lucrurile pe care le iubesc, să le învăț într-un mod pe care să-l înțeleagă el, așa, cu date. Dar mie mi-a plăcut întotdeauna să le știu și altminteri, să le știu atingerea, să le simt.

– Există un loc, spune Ennis, alegându-și cuvintele, cum face de obicei, în largul mării. În Oceanul Pacific. Se numește Punctul Nemo.

– Din 20 000 de leghe sub mări?

El dă din umeri.

– E locul cel mai îndepărtat de pe lumea asta, mai departe de uscat decât orice alt punct. Vocea lui răsună grav. Mă gândesc în sinea mea că așa o fi să ai un tată și ce bine-ar fi dacă ar putea să se înmoaie până la capăt. Asta se cuvine să aibă copiii pe timp de furtună. Locul acesta este la mii de kilometri distanță de orice alt adăpost, zice el. Nu-i pe lumea asta loc mai vitreg, mai singuratic.

Mă cutremur.

– Ai fost acolo?

Ennis încuviințează din cap.

– Și cum e?

– Liniște.

Mă întorc pe o parte și mă strâng ghem, obosită.

– Mi-ar plăcea să merg și eu acolo.

Poate că mi se pare, dar cred că-i aud vocea spunându-mi:

– O să te duc acolo într-o zi.

– Bine.

Dar n-o să mai fie alte voiajuri după călătoria asta, nu vor mai fi oceane de explorat. Și poate de-aia sunt și atât de calmă. Viața mea a fost o migrație fără destinație, lucru care în sine n-are sens. Nu plec dintr-un motiv anume, ci doar ca să merg mai departe, iar asta îmi rupe sufletul de mii de ori, de un milion de ori. E o ușurare să ai un scop. Mă întreb cum va fi când ne vom opri. Mă întreb unde o să ne ducem după aceea, dacă vom fi urmăriți. Presupun că nicăieri, că nu vom mai fi nimic și singurul lucru care mă întristează în legătură cu asta este ideea că nu-l voi mai vedea niciodată pe

Niall. Tuturor ni se oferă o clipă atât de scurtă împreună, nu-i deloc drept. Dar e o clipă prețioasă, poate că e de ajuns atât cât e, poate că e drept ca trupurile să ni se dizolve în țărână, să îi înapoieze energia, să hrănească micile vietăți din pământ și să redea substanțele nutritive solului, poate că așa se cuvine, conștiința să ni se odihnească. Gândul ăsta îmi oferă liniște sufletească.

Atunci când mă voi duce acolo nu va mai rămâne nimic de pe urma mea. Nici un copil care să îmi ducă mai departe bagajul genetic. Nici obiecte de artă care să îmi păstreze numele, nimic scris de mine, nici vreo faptă însemnată. Mă gândesc la impactul unei astfel de vieți. Pare atât de liniștită, de măruntă, aproape invizibilă. Pare exact ca acel neexplorat, nevăzut Punct Nemo.

Însă știu care e de fapt adevărul. Impactul unei vieți se măsoară prin ceea ce oferă ea, prin ceea ce lasă în urmă, însă el se măsoară și prin ceea ce răpește ea acestei lumi.

10

Ne-am căsătorit chiar în seara sărutului nostru din volieră. Am sărit amândoi pe biciclete și am pedalat înapoi în oraș, oprindu-ne la un magazin ca să-și cumpere el la mâna a doua un costum maro demodat. Iar eu o rochie lungă dintr-o mătase de un portocaliu palid, a cărei moliciune n-am s-o uit niciodată. Niall a trecut pe lângă o grădină de unde a cules flori albe pe care eu mi le-am prins în păr și el la reverul hainei. Știa numele fiecăreia, însă a ales numai măzăriche parfumată. Următoarea noastră oprire a fost la supermarketul lui Joyce ca să cumpărăm o pâine și o sticlă de șampanie. În tot răstimpul acesta a continuat să vorbească la telefon pe o voce scăzută, folosindu-și banii și cunoștințele ca să facă rost de o autorizație de căsătorie urgentă și un preot care să fie disponibil pe loc. Niall Lynch nu se mulțumea doar cu o ceremonie civilă, nici pomeneală de așa ceva.

În port mi-am dat jos pantofii și ne-am plimbat desculți pe malul apei, să simțim marea. Mă întrebase unde mi-ar plăcea să mă căsătoresc și îi răspunsesem că aici, chiar în acest loc, exact în locul în care odinioară auzisem povestea cu femeia care a devenit pasăre. Ceva din mine rămăsese pe veci acolo în ziua aceea. Nu știam dacă voi regăsi acel lucru acum, sau dacă voi mai lepăda încă o bucățică din mine acolo. Deasupra noastră se revărsa albastrul, saturând întreg cuprinsul și pielea noastră. Preotul a venit și ne-a căsătorit, și ne-am spus și niște legăminte pe care le-am născocit pe loc și pe care apoi le-am găsit îngrozitoare și, râzând, le-am rescris, iar eu priveam cu coada ochiului curba delicată a gâturilor lebedelor care alunecau pe apă și așteptau pâinea pe care le-o aduseserăm, îi vedeam alunița de lângă ureche și o gropiță pe partea dreaptă a zâmbetului și sclipiri gălbui în ochii săi căprui-închis, pe care nu le mai observasem până atunci. I-am mulțumit preotului și i-am spus repede la revedere ca să ne așezăm cu picioarele atârnate pe marginea apei și să bem șampanie și să hrănim lebedele. Păsările scoteau câte un gâgâit abia auzit. N-am vorbit despre nimic special. Am râs de noi înșine și am băut cu rândul din sticlă. Am păstrat momente de tăcere incomprehensibilă. El m-a luat de mână. Soarele a apus, lebedele s-au topit în depărtare. Lacrimile mi-au găsit obrajii și buzele lui în întuneric.

Era o totală nebunie. Și totuși. Nu mă îndoiam nici o clipă, nu aveam nici o întrebare, nu simțeam nimic decât un sentiment de inevitabilitate. Îmi fusese scris să mă căsătoresc așa și știam că într-o bună zi voi distruge și legătura asta, dar pentru moment era numai a mea, a lui, a noastră. Niall nu vedea așa lucrurile, ci ca pe o alegere pe care o făcusem. Mi-a spus că Franny Stone face alegeri și universul se pleacă în fața ei. Ea își face propriile proiecte, așa cum a procedat dintotdeauna, ea e o forță a naturii, iar el, un biet suflet liniștit care o privește și o iubește pentru că-i așa, chiar atunci, în momentul acela, chiar și-acum. Ce ciudat! Mie, una, întotdeauna mi s-a părut că eu eram aia care îl urmam pe el.

Niall mi-a spus în noaptea nunții noastre, în timp ce priveam Atlanticul sălbatic, că pentru el era așa fiindcă mă visase încă dinainte să ne întâlnim.

– Nu chipul tău întocmai. Bineînțeles că nu. Însă pe cineva care mi-a dat același sentiment pe care mi l-ai dat tu în acea seară din laborator, când am atins pescărușul. Și apoi am simțit la fel când te-am privit salvându-i pe copiii ăia de la înec. Era așa de familiar. Te-am recunoscut.

– Și cum te-ai simțit?

S-a gândit o vreme, apoi mi-a spus:

– Ca atunci când faci o descoperire științifică.

Am acceptat răspunsul acesta – un pic dezamăgită – ca pe obișnuita lui undă de cinism. Dar mă înșelam. Este fără doar și poate lucrul cel mai romantic pe care mi l-a spus vreodată, doar că mi-am dat seama de asta mult mai târziu.

Spitalul Universității, Galway, Irlanda

Cu patru ani în urmă

Ei cred că dorm, dar eu le aud vocile șoptite în întuneric.

– Nu știm ce s-a întâmplat de fapt.

– Păi a recunoscut ce-a făcut. A spus că exact asta încerca să facă.

– Era în stare de șoc. S-ar putea să nu conteze.

– Trebuie să conteze, fir-ar al dracului.

– Ai idee cât de mult a mers pe jos?

– Să nu te pună naiba să te înmoi acum numai pentru că ai fost colegă cu scârba asta. Închisoare scrie pe fruntea ei. Are rost să te apuci tu acum să îți faci procese de conștiință?

– Nu-mi fac. Pur și simplu, nu înțeleg.

– Ceea ce e foarte normal. Lara, tu nu ai stofă de ucigașă.

Mă întorc pe o parte, nu vreau decât să dorm, dar am încheietura mâinii prinsă cu cătușe de pat și perna e numai noduri, iar picioarele, Doamne sfinte, picioarele îmi ard, îmi ard, mi-au spus că s-ar putea să pierd o parte din degete și tot nu se compară cu țipătul cumplit și răscolitor din mintea mea.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

Țipă ceva.

Sar din somn, trezită de scrâșnetul ascuțit al metalului. Ennis vorbește rapid la intercom, cu mai multă grabă decât l-am auzit vorbind vreodată.

Mă ridic în picioare în biroul micuț al căpitanului și îmi dau seama că furtuna n-a trecut încă. Continuă să tune și să fulgere, la fel de violent ca și până acum. Durează ceva până realizez ce l-am auzit pe Ennis spunând.

– Daţi drumul la năvod, pregătiţi-vă. Repet, avem peşte, daţi drumul la năvod.

– Acum?

Ennis mă priveşte şi confirmă serios din cap. Vasul de-abia se ţine stabil în vântul acesta care ne spulberă şi puntea este măturată de valuri de zece picioare înălţime. Cât de lunecoasă trebuie să fie, oricine ar putea să se trezească peste bord. Pe monitoarele lui Ennis văd cercuri sonare care măsoară adâncimea oceanului şi orice modificare a volumului. Curba ascendentă roşie pe care o arată indică probabil o masă mare de vietăţi marine la două sute de metri adâncime, deşi s-ar putea să mă înşel, pentru că el nu îmi explică.

Prin perdeaua de ploaie de-abia îi pot desluşi pe membrii echipajului care se aventurează pe punte, nu le văd decât salopetele şi canadienele de un portocaliu strident. Au căşti albe pe cap astăzi şi se mişcă rapid, ridicând cablurile şi conectându-le cu năvodul. Anik este cel care pare a fi cel mai expus, căci el este coborât pe valurile agitate în micul lui schif.

– O să se înece, spun eu.

Ennis este permanent în legătură radio cu Daeshim, care îi relatează tot ce se întâmplă şi primeşte ordinele de la căpitan.

– Gata, a ajuns jos, raportează Dae. Verific cablurile vinciului. Coborâm frânghiile. Daţi-vă deoparte! Bas…

Legătura radio se întrerupe. Dar am văzut: Basil a alunecat. Îl pierd din ochi o clipă şi apoi îl descopăr agăţat de tachelaj.

– Dae, dă raportul, spune Ennis calm.

– E în regulă, căpitane. E pe picioare.

Ennis studiază un alt monitor îndeaproape.

– Ăla pentru ce e? întreb.

– Senzorii de pe năvod, ca să văd unde sunt.

Se întoarce la radio, dar de această dată se conectează la casca din urechea lui Anik.

– Poți să faci o roată mai mare, Anik?

– Încerc, căpitane. Marea e foarte agitată azi…

– Doamne sfinte, șoptesc eu, închizând ochii.

Schiful lui Anik nu se mai zărește în mijlocul furtunii. E pe undeva pe acolo, aruncat de valuri în toate părțile și încercând să manevreze enormul năvod de unul singur.

– Se descurcă el, spune Ennis. Știe ce-are de făcut. Suntem pe poziții. Dae, ridică-l la bord.

Cu toții se mobilizează să îl tragă pe Anik înapoi pe vas și apoi se grăbesc să se ocupe de captură, biciuiți de ploaie, și de vânt, și de valuri. E un soi de coșmar și mă simt în altă dimensiune stând aici, în afara pericolului, privind. Mă simt prost.

– Punga, îi avertizează Ennis și începe să umble la butoane. Ridicați năvodul! Operează controalele încet și simt cum vasul se înclină îngrijorător de tare. Măiculiță, spune el, pe o voce așa de scăzută că aproape nu-l aud. Ce de pește!

– Căpitane, macaraua e suprasolicitată, raportează Dae. Cablurile sunt întinse la limită.

– Ține-o așa.

– Da’ cât să atârne oare? întreabă Dae, de parcă nu-i vine nici lui a crede.

– Vreo sută de tone.

Se aud strigăte pe punte și eu îmi lipesc nasul de geam încercând să văd ce se întâmplă acolo. Năvodul aproape că a fost ridicat din apă când unul dintre

cabluri plesnește.

– Culcat! aud pe cineva strigând și fiecare membru al echipajului se aruncă la pământ.

Dar pentru unul dintre ei este prea târziu: cablul se întinde cu forță și îl lovește ca un bici, strivindu-l de un parapet. O păpușă, o jucărie, ceva fără greutate, fără viață, fragil. Icnesc îngrozită și ascult țipetele de panică de dedesubt. Corpul acela stă nemișcat.

Între timp, năvodul atârnă, gata să se rupă. Încă o manevră cu macaraua și simt cum vasul se înclină și mai tare. Cineva se cațără pe o coardă pentru a ajunge sus pe macara și recunosc statura atletică și înaltă a lui Malachai când ajunge la vârf, balansându-se într-un echilibru fragil, odată cu valurile. Oricând ar putea să cadă în apă, iar frigul l-ar omorî.

– Ce face? întreb.

– Atașează cablul de rezervă.

– Nu poți să dai drumul la pește înapoi în apă și să termini odată cu nebunia asta?

– E prea mare captura.

– Ce mama dracului? Glumești!

Ennis se face că nu mă aude, iar eu țâșnesc afară, în vântoasă.

– Franny! îl aud zbierând.

Dar eu plec capul și o iau ca un bolid în jos pe treptele de metal, ținându-mă de ele ca o apucată.

Sunt udă până la piele, canadiana nu pare să îmi fie de nici un ajutor, iar frigul mă lovește ca un baros. E mai rău decât atunci când am plonjat în fiord să îl salvez pe Ennis. E mai rău decât acele dimineți de iarnă din căsuța noastră înghețată de lemn, de pe plajă, când vântul vâjâia printre scândurile peretelui și ai fi zis că mori, zău că așa ai fi zis – Doamne, e mai rău decât

orice pe lumea asta. Apa îmi şiroieşte în canadiană, mi se prelinge pe spinare şi în mănuşi, prefăcându-mi vârfurile degetelor în bucăţi de gheaţă. Urechile cred că mi-au căzut deja. Am o clipă de luciditate, în care mă gândesc la bieţii oamenii ăştia care muncesc în asemenea condiţii vitrege, care trebuie să dea ce-i mai bun din ei în situaţia asta. Pe punte răgetul furtunii este asurzitor. Mă târăsc spre locul în care Anik stă ghemuit deasupra trupului prăbuşit al lui Samuel. Lea, Basil şi Dae încă se chinuie vitejeşte cu vinciul, ţinându-l pe loc prin nimic altceva decât simpla sforţare a muşchilor, împroşcând cu sudălmi în tot timpul acesta, în care Mal încearcă cu disperare să lege din nou cablurile.

Mă concentrez asupra lui Samuel, care e inconştient.

– Ajută-mă să-l duc înăuntru! strigă Anik şi fiecare îl luăm de un braţ şi îl târâm pe uriaş pe puntea care se zguduie.

Picioarele îmi alunecă şi cad, lovindu-mă zdravăn de punte. Plămânii mi se golesc de aer. Mi-aduc aminte de asta. E ca atunci când te îneci. Icnesc, panicată, încercând să-mi recapăt suflarea, fără succes. Cerul se învârteşte şi îmi cade pe ochi. Mâna lui Anik mi se odihneşte între coaste şi el îmi spune „Încet, încet, gata, gata“, până ce reuşesc să respir din nou şi iată că nu mă înec, apoi ne mişcăm, târându-ne, alunecând, în cele din urmă ajungând în capul scării.

– Cum îl ducem jos? întreb cu răsuflarea întretăiată.

Anik coboară scara cu agilitate şi dispare, apoi durează o veşnicie până reapare cu o targă. Împreună, îl rostogolim pe Samuel pe ea şi îl legăm cu curelele, iar eu îmi fac griji pentru coloana lui, dar n-am ce-i face. Anik coboară câteva trepte şi îl ia pe Samuel de picioare, apoi rulăm targa în jos, pe scări. Următoarea mişcare e să o ridicăm, pare să cântărească tone, un milion de tone, e mult prea grea pentru mine, nu pot…

– Franny, spune Anik calm, nu are cine să ne ajute, sunt cu toţii prea ocupaţi. Trebuie să te concentrezi să-l ridici.

Încuviinţez din cap şi îmi îndoi genunchii. Sunt mult mai puternică decât am fost vreodată, chiar şi decât atunci când înotam. Închisoarea are darul acesta,

să te oțelească. Îl ridicăm cu greu și mergem clătinându-ne pe coridor. În timp ce vasul se opintește, suntem aruncați de pereți și iar simt cum mi se duce aerul din plămâni.

– Mergi înainte, spune Anik gâfâind, așa că ne continuăm drumul, ne prăbușim în bucătărie și îl lăsăm să cadă pe bancă.

– Nu respiră, spun eu, pe un fir de voce. Nu cred că mai are puls.

– Mă duc să aduc paletele defibrilatoare.

Dar durează prea mult, cum cotrobăiește într-un dulap, așa că mă aplec să îi fac respirație gură la gură, dar pentru că e prea înalt și prea mare, mă sui pe bancă și îi încalec trupul masiv, apoi încep să îi fac compresii cât de tare sunt în stare. Nu am deloc senzația că s-ar modifica ceva. E mult prea masiv construit, oasele și mușchii îi protejează mult prea bine inima și nu reușesc să ajung la ea. Îi mai dau o gură de aer, una lungă, și simt că se umflă sub mine într-un mod care mă tulbură îngrozitor.

– Dă-te jos repede!

Sar de pe el imediat și Anik îi trage fermoarul canadienei și îi taie cămașa. Apoi aplică electrozii în dreptul inimii. Ei se leagă prin niște cabluri de o cutioară neagră care are un monitor.

– Ai idee ce faci acolo? îl întreb.

– Nu.

– Cred că trebuie să pui una într-o parte și una mai jos.

– Dar tu de unde știi?

Dau neputincioasă din umeri.

El șovăie, nesigur, apoi face cum îi spun eu. Urmărim cum aparatul se încarcă cu sarcina electrică până se aprinde beculețul verde.

Anik are o privire de om dement. Întinde mâna să apese pe buton, dar nu mai

este nevoie – maşinăria administrează şocuri în mod automat dacă nu detectează bătăile inimii. Electricitatea zguduie trupul masiv al lui Samuel. În momentul ăsta el nu este decât un obiect din carne şi sânge. Dar Samuel nu e mort – nu, nu este mort căci trage deodată aer în piept şi îşi recapătă cunoştinţa, cu o iuţeală pe care nu mi-aş fi închipuit-o.

Geme adânc şi vomită pe el, aşa că îl rostogolim pe o parte ca să nu se înece.

– Ce pizda mă-sii s-a întâmplat? întreabă el.

– Habar n-am, spun eu. Ai fost lovit şi corpul tău a încetat să mai funcţioneze. Ţi s-a oprit inima, Sam!

El se întoarce înapoi pe spate şi se uită lung la tavan. Îl privim, înspăimântaţi. Nu ştiu ce soi de traumă are capacitatea de a înceta toate funcţiile unui corp şi parcă mă văd sărindu-i iar pe piept şi aplicând compresii, suflându-i din nou aer între buzele reci. Dacă îşi pierde iar cunoştinţa, va trebui să o fac din nou.

În loc de asta, Samuel spune:

– „Murim ca un naufragiu înturnându-ne în noi…“

Iar eu încep să râd, surprinsă, pentru că iată, şi în ceasul al doişpelea… şi îi spun:

– „De parcă ne-am îneca în inimile noastre.“[12]

Iar Samuel spune, pe o voce stinsă:

– Voi, irlandezii…

Şi apoi închide ochii şi continuă să respire.

Captura e pierdută din cauza furtunii şi a cablului rupt. Samuel are o rană făcută de cablu care îi brăzdează tot spatele. Echipajul este epuizat şi neconsolat după pierderea peştelui, îngrijorat pentru Samuel. Ennis e atât de furios pe sine că nu mai scoate nici un cuvânt.

Iar eu?

Eu nu mai sunt acea vietate cu pene.

Pentru că luminița care îmi localiza rândunica s-a stins, curmată de furtună, atrasă în adâncuri, unde n-o mai poate găsi soarele. Acolo unde s-o fi dus probabil și rândunica.

Fragment dintr-un poem celebru intitulat „Nada pero muerte“ („Nimic decât moarte“), care aparţine poetului latino-american Pablo Neruda (1904–1973)

11

Închisoarea de femei, Irlanda

Cu patru ani în urmă

Tresar la fiecare sunet. Sunt cu nervii la pământ. Amorţeala s-a dus şi acum începe să mă doară tot.

Pentru că sunt în arest preventiv, avocatul meu are voie să mă viziteze în orice zi a săptămânii. Sunt condusă de un gardian la vorbitor şi mi se indică o masă. Geamurile sunt amplasate cât mai sus, aproape de tavan şi sunt doar crăpate. Totuşi, e mai bine decât la mine în celulă.

Mi se pare că trece o veşnicie până apare Mara Gupta. E o avocată tenace de vreo cincizeci de ani care şi-a adus asistentul chipeş şi extrem de inteligent, Donal Lincoln, cu cel puţin treizeci de ani mai tânăr decât ea. Din întâlnirile anterioare cu ei, am căpătat impresia că s-ar putea să fie combinaţi. O parte îndepărtată din sufletul meu îi apreciază pentru asta, mai ales pe Mara. Dar acea parte din mine care apreciază tot ce e în jur este înăbuşită metodic zilele astea. Inima mi s-a făcut sloi.

Din multe motive.

Lumea groazei. Noul meu cămin. Groază că n-am să supravieţuiesc acestei experienţe, groază că o să îi supravieţuiesc totuşi.

– Cum te mai descurci? mă întreabă Mara.

Ridic din umeri. Nu am cuvinte să explic cum mă descurc în perioada asta.

– Ai destui bani?

Încuviinţez din cap dezinteresată.

– Franny, trebuie să vorbim de nişte probe noi care au apărut de la criminalişti.

Aştept, timp în care îi privesc ceasul delicat de aur. Mă întreb cât o costa. După ce am petrecut opt ani jenanţi învăţându-le gusturile părinţilor lui Niall, aş zice că probabil costă o cârcă de bani. Îmi dă din nou prin cap să o concediez. Am făcut asta de două ori deja. Dar a fost reangajată. Familia Lynch obţine întotdeauna ce vrea. Şi acum vrea să mă vadă afară de aici.

Şi eu voiam pe vremuri enormităţi, tot felul de lucruri nerealiste. Acum nu îl vreau decât pe soţul meu.

– Franny?

Îmi dau seama că n-am fost atentă la ultimele cuvinte ale Marei.

– Poftim?

– Fii atentă la ce-ţi spun, că e treabă serioasă.

Serioasă. Ha.

– Poţi să îi convingi să mă lase să ies în curte? Nu vor să mă lase afară deloc.

– Mă ocup de asta, dar, aşa cum spun, trebuie să vorbeşti cu un psiholog despre claustrofobia ta.

– Păi am vorbit.

– Franny, femeia mi-a spus că n-ai făcut decât să taci treizeci de minute şi n-a putut să pună nici un diagnostic.

Nu-mi amintesc nimic.

– O să mai programez o şedinţă şi de data asta încearcă şi tu să spui ceva, da? Acum hai să vorbim despre probele alea.

Ochii Marei sunt enormi. Cineva tușește și tresar, distrusă, epuizată, atât de cumplit de îngrozită că abia pot funcționa. Mara mă ia de mână și mă aduce cu picioarele pe pământ, mă forțează să mă concentrez la ce spune mai departe.

– Sunt probe noi și pe baza lor procurorul susține că n-a fost un accident. Și eu, și tu știm că a fost, dar acum pare că a fost premeditat și va trebui să depui mărturie pentru a mă ajuta să pledez împotriva acestei acuzații. Din cauza asta o să te rog să îmi mai povestești o dată ce s-a întâmplat…

– Premeditat.

– Adică ai intenționat să faci ce-ai făcut, îmi explică Donal. Ai plănuit totul și ai executat planul.

– Știu ce înseamnă premeditat, spun eu și apoi îl privesc cum roșește. Ce probe?

– Ajungem și la probe, Franny, dar ascultă-mă o secundă. Asta schimbă complet situația, spune Mara. Nu mai vor să te acuze de omor din culpă, au mutat încadrarea juridică la două capete de acuzare pentru omor.

O privesc lung minute în șir. Nici unul dintre avocați nu spune nimic, probabil îmi dau timp să procesez ce mi-au spus. Dar deja am procesat totul de o mie de ori. Mă așteptam la asta. O strâng pe Mara de mână și îi spun:

– Nu trebuia să accepți dosarul acesta. Am încercat să îți spun. Îmi pare rău.

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

– Îmi pare rău, spune Lea când îi povestesc de rândunicile care s-au înecat. Dacă a mea n-a reușit să supraviețuiască furtunii, e puțin probabil ca celelalte din grup să fi reușit. Îmi pare așa de rău, repetă ea, și îmi dau seama cât de

lovită e la rândul ei de cele întâmplate.

Încuviinţez, dar nu îmi dă prin cap ce-aş putea spune. Am anunţat-o doar pentru că vreau să le spună şi celorlalţi. În piept mi s-a căscat o gură care urlă. Când închid ochii, văd păsările, una după alta, cufundându-se într-un mormânt de ape.

Cina se ia în tăcere în seara asta. Bietul Samuel nu se poate ridica din pat, aşa că ne lipseşte prezenţa lui liniştitoare. Genunchiul masiv al lui Basil mă împunge în picior şi nu pot să îl sufăr, nu pot să îi sufăr atingerea, dar nu am cum să mă dau mai încolo. Cursul vasului a fost decis. Ne îndreptăm spre St. John’s, Newfoundland şi Labrador. Acolo îl aşteaptă familia pe Samuel şi acolo putem să îl internăm şi să reparăm cablul care a plesnit. De acolo, Dumnezeu cu mila. Ennis spune că el nu vrea să traverseze Atlanticul, că e cale lungă şi sunt ape necunoscute, dar acolo sunt ultimele păsări pe care le mai putem urma.

Poate că s-o fi săturat să urmeze păsări.

Nu ştiu dacă îl mai pot convinge încă o dată, însă îmi las picioarele să mă poarte înapoi pe puntea de comandă.

Este pentru prima dată când Ennis nu e la cârmă. Anik stă în locul lui, cu ochii pe linia orizontului.

– Unde e?

– Face o pauză. N-a dormit de zile în şir. Dă-i pace, Franny.

Mă prăbuşesc într-un scaun şi nu deschid ecranul laptopului pentru a verifica punctuleţele. Privirea lui Anik mă sfredeleşte pentru o clipă. Are o căutătură plină de gravitate.

– Ai de gând să mă trimiţi înapoi la treabă? îl întreb eu.

– Şi ce, m-ai asculta?

Gura mare a lui Anik se strâmbă într-un zâmbet, primul zâmbet adevărat pe care l-am văzut pe fața lui. Spune ceva în altă limbă. Îl aștept să mai spună ceva, dar el se întoarce la cârmă.

– Ce limbă a fost asta? îl întreb.

– Inupiat.

– E o limbă inuită?

Confirmă din cap.

– Din Alaska de Nord.

– Acolo l-ai cunoscut pe Ennis?

Încuviințează iar din cap.

– Și cum v-ați cunoscut?

– Pe un vas. Cum altfel?

– Și cum e acolo?

– Atâtea întrebări.

– Am milioane.

Încruntătura lui veșnică i s-a așternut înapoi pe față. Dar mă surprinde spunându-mi:

– E moarte acolo. Și viață. Dintre cele mai adevărate.

Privesc întinderea oceanului de sub ochii noștri, așteptându-mă să văd dintr-o clipă în alta uscatul la orizont.

– Cât va dura să ajungem acolo? întreb.

– Două zile, poate. Și ce-ai de gând să faci acum că păsările…

– N-au murit toate, îi spun eu. Deși… Nu știu. Continui să îmi pigulesc cojile de pe mâini până îmi dă sângele. Dacă Ennis nu mai vrea să continue…

– Vei găsi altă soluție, spune el simplu. Dar nu înțelege. De luni de zile încerc să găsesc un căpitan care să vrea să mă ia. Nu au murit toate, repetă Anik.

Trag aer în piept. Da, are dreptate, dar nu mă pot abține să nu văd cum li se scufundă trupurile într-o ceață, nu mă pot abține să nu îmi amintesc sunetul gol din pieptul lui Samuel când îi suflam aer în plămâni. Mă cutremur din cap până în picioare.

– Știi, momentul dinainte de a se trezi… înainte să îi facem șocuri electrice… Anik mă privește pieziș. A fost înspăimântător.

– Da.

– Pentru o clipă a murit. Nu mai părea să fie în corp. I-am suflat în gură și s-a umplut ca un balon. Era un… un obiect gol, fără viață.

Anik încuviințează din cap.

– Bunica mea ar spune că pentru o clipă a vizitat lumea spiritelor. L-am rechemat și poate că acum ne e recunoscător pentru asta, sau poate dimpotrivă. Unii zic că nu-i bine să desprinzi pe cineva dintr-un astfel de loc.

– Ai vorbit vreodată cu cineva care s-a întors de acolo?

– Unii așa pretind.

– Și îi crezi?

Aș vrea să spună da, aș vrea asta tare mult, dar el nu face decât să dea din umeri.

– Și cum ai descrie acel tărâm?

Anik cugetă o clipă și îmi dau seama că m-am aplecat așa de tare în față că risc să cad de pe scaun.

– Se spune că e un loc fără reguli și pedepse, zice el. Un loc imponderabil, un loc frumos.

Și dintr-odată mă trezesc plângând.

– Toată lumea se duce acolo?

– Așa se zice.

– Chiar și noi? Chiar și eu?

– Da.

– Și cei dragi?

– Sigur că da.

Închid ochii și lacrimile mi se preling pe obraji, iar spiritul de care vorbește el, spiritul meu, simt cum încearcă să se elibereze, să își găsească drumul spre acel loc, doar că trupul meu nu-i dă voie, nu încă.

– Atunci ea mă așteaptă acolo.

– Cine?

Deschid ochii și mă trezesc fixată de ochii lui căprui.

– Fiica mea.

Umerii i se lasă și îl văd cum răsuflă adânc. Are ochii plini de lacrimi și el.

– Franny, spune Anik, întinzând o mână să mă mângâie pe păr.

Privim împreună marea, așteptând să apară uscatul și dorindu-ne să nu fi fost nevoie să ajungem pe el.

12

Vasul Saghani, Curentul Labrador, lângă Newfoundland

Sezonul migrației

Moralul nostru e la pământ în timp ce ne apropiem de coastă, de Newfoundland. Am abandonat orice încercare de a mai căuta pește și nu m-am așteptat să îi văd pe ceilalți atât de pierduți și îndurerați. Parcă îți vine mai ușor să vezi cât de importantă e marea pentru acești oameni, cât de importantă e căutarea atunci când nu mai sunt parte din ea.

Samuel m-a avertizat de pericolele Curentului Labrador și ce greu ne va fi să ajungem în punctul în care se întâlnește cu Curentul Golfului. Dar nu mi-aș fi închipuit niciodată cum e de fapt. Suntem aruncați în vâltoarea unor asemenea viteze că nu văd cum am putea să ne oprim din înaintare.

Mai mult, cei doi curenți sunt unul lângă altul, unul e înghețat, celălalt cald, și au creat o pâclă de ceață groasă în timp ce ne apropiem de uscat. Stau la prova cu mâinile încleștate pe balustradă și nu sunt în stare nici măcar să îmi văd mâinile, darămite stâncile spre care ne îndreptăm cu o viteză amețitoare.

Clopotul sună deasupra. Îmi imaginez țipătul strident al unui pescăruș, sunetul aripilor lui care flutură în ceață. Ar trebui să fie sute de pescărușI pe un țărm ca acesta.

Vasul încetinește. Membrii echipajului de pe punte strigă unul către celalalt și raza farului croiește o cărare prin ceață. Clopotul sună într-un ritm susținut, după care îmi pot potrivi răsuflarea. Ennis ne conduce în portul orașului St. John’s fără prea mare efort, îmi pare. Dar eu știu cu ce strădanii și stres s-a executat această manevră. Au fost cu toții încordați toată dimineața, incapabili să controleze vremea sau priceperea căpitanului.

Eu sunt speriată din alte motive: paşaportul meu e fals.

Bine, nu e chiar aşa. Nu e fals, însă nu este al meu.

Sunetul mă loveşte primul. Încep să aud din ce în ce mai multe voci care îşi adaugă strigătele în vânt. Se formează siluete în ceaţă. Oameni care ţin în mână pancarte: „Opriţi masacrul!“ „Oceanul le aparţine peştilor, nu oamenilor!“ „Gata cu măcelul!“

Respir o dată, e mai mult un oftat; simt ca un pumn în piept. Strigătele sunt aproape violente, pline de o furie pe care o ştiu prea bine: furia soţului meu o întruchipează ei, cum scandează şi strigă, cum încearcă şi ei să facă tot ce pot pentru a opri inevitabilul şi înnebunitorul viitor sumbru pe care singuri ni l-am construit.

Lea vine lângă mine. Are ochii plini de răceală, faţa îi e parcă sculptată în piatră.

– Nu te uita la ei, spune ea pe un ton alb.

Văd o pancartă mai mare decât celelalte – „Ce mai vreţi să mai distrugeţi acum?“ – şi mă cuprinde o ruşine fără margini. Pentru că sunt de partea greşită a acestei baricade.

E ciudat să mă aflu din nou pe uscat, chiar şi după câteva săptămâni petrecute pe mare. Pare deja nenatural. Pământul pare prea tare sub tălpi, de parcă e gata să mă strângă cu fiecare pas. Înaintez pe pasarelă spre vamă, încercând să mă bag în spatele echipajului de pe Saghani. Mi se dă un formular să îl completez şi aşa fac, punând acolo informaţiile despre Riley Loach din Dublin. Un vameş ultra-zelos mă priveşte cu ochi de vultur în tot timpul acesta. Dar cel din spatele ghişeului nu face decât să îmi arunce o privire rapidă – iar eu am grijă să îi zâmbesc cât mai larg, ca să îmi modific trăsăturile feţei niţel –, apoi îmi ştampilează paşaportul şi mă lasă să trec.

Suntem separaţi de protestatari printr-o îngrăditură, dar îi aud bine, pot să le disting feţele şi văd că fiecare din ei ne priveşte cu dezgust, cu aceeaşi expresie de uluială, de uimire totală cu care m-am luptat şi eu. Un bărbat de la capătul grupului are o cipilică vărgată şi o pancartă pe care scrie „Dreptate

peștilor, moarte pescarilor“. Mă ia cu fiori și chiar în acel moment privirea ni se încrucișează și mă simt de parcă omul acela citește în inima mea și mă judecă, mă vede un monstru.

– Hai, spune Basil, trăgându-mă de cot. Nu le da satisfacția asta.

Mergem mai departe, până se eliberează strada și apoi așteptăm o ambulanță pentru a-l transporta pe Samuel la spital.

– Ești în regulă? mă întreabă încetișor Lea, în timp ce amândouă așteptăm, un pic mai departe de ceilalți.

Îi arunc o privire piezișă.

– De ce să nu fiu?

– Pari cam nervoasă.

Stă cu ochii pe mine, această femeie mecanic din Franța. Îi simt ochii negri pătrunzători și uneori, când îi întâlnesc privirea, o văd cum se ferește. Nu am fost sigură până în acest moment dacă interesul ei pentru mine e din grijă sau poate se leagă de ceva mai intim, mai dureros.

Ennis s-a suit în ambulanță cu Samuel, așa că noi, restul, luăm taxiuri. Îmi petrec această cursă uitându-mă pe fereastră la orașul care șerpuiește, la casele viu colorate construite pe dealurile colțuroase. Totul este în continuare înfășurat într-o ceață deasă, dând acestei zile o aură ireală.

Îl găsim pe Ennis prăbușit de oboseală în camera de așteptare și ne cufundăm în scaune pe lângă el.

– Îl examinează cineva. Am sunat-o pe Gammy, e pe drum.

Trec patruzeci de minute până sosește și nevasta lui Samuel, Gammy. Intră pe ușă cu niște cizme mari de piele, pantaloni strânși pe picior și un pulover de lână mițoasă care îi acoperă silueta bine legată. Are părul la fel de roșu ca al lui Samuel, lipit pe frunte de sudoare, și obraji roșii. Ochii ei albaștri clipesc îngrijorați, privind în toate părțile, în timp ce îl învăluie pe Ennis într-o îmbrățișare zdravănă și îl bate pe spate.

– Unde-i?

Ennis îi arată şi apoi tăcem cu toţii, aşteptând. Eu însă nu ştiu să aştept.

– De când sunt căsătoriţi? îl întreb pe Dae.

– De vreo treizeci de ani. Cred că au ajuns deja la doişpe copii.

– Nu se poate!

– Ba da. Samuel e un om plin de iubire. Întreabă-l dacă nu mă crezi.

– Păi l-am întrebat şi mi-a spus deja de mai multe ori acelaşi lucru.

Ne trecem ziua cu nimicuri, jucând cărţi cu un pachet pe care s-a gândit Dae să-l aducă. Lea şi cu mine facem o incursiune şi ne întoarcem cu chifle, ouă şi cafea. Gammy apare în cele din urmă pe la mijlocul amiezii, sleită de puteri.

– Îl ţin pe nătărău în spital noaptea asta. I-au dat nişte antibiotice puternice pentru infecţie şi vor să îi monitorizeze inima. S-ar putea să fie probleme la inimă.

– De la defibrilator? întreb eu.

Privirea lui Gammy se îndulceşte când dă cu ochii de mine.

– Nu, scumpo. Problemele la inimă sunt dinainte să se rănească. I-ai salvat viaţa. Gammy îl priveşte pe Ennis. Probabil că şi nenorocitul acela de cablu care l-a lovit i-a salvat viaţa. Altfel n-am fi aflat nimic de problemele astea şi ar fi fost prea târziu. N-am crezut că o să ajung să-ţi mulţumesc pentru ceva pe lumea asta, Ennis Malone.

Mă gândesc că a glumit, dar nimeni nu zâmbeşte. Ennis înclină un pic capul, în semn de recunoaştere. Gammy îl priveşte o vreme, cu o expresie greu de citit. Apoi îşi desface larg mâinile.

– Bun. Pe cai, fraţilor. Am acasă o droaie de animale înfometate care trebuie hrănite şi mă gândesc că nici vouă nu v-ar strica o baie şi un blid de mâncare.

Mă trezesc în maşina lui Gammy cu Ennis şi Lea, în timp ce restul pleacă să găsească o maşină de închiriat. Casa lui Gammy şi a lui Samuel e pe undeva în afara oraşului.

– Poate ţi s-a luat şi ţie de data asta, Ennis Malone, spune Gammy. O fi unul dintre acei oameni care câştigă autoritate atunci când folosesc numele întreg al cuiva. Are accentul similar cu al lui Samuel, o amestecătură de accent de Newfoundland, de Irlanda şi de Canada. Nu că te-am văzut să te oprească vreodată faptul că ai pierdut un om în valuri, spune ea rece. Mai-mai să cred că singur te-ai apucat să îi arunci peste bord.

Cuvintele ei sunt necruţătoare, şi mă întreb despre ce bieţi muritori vorbeşte; mă întreb şi ce contribuţie a avut Ennis la moartea lor şi cât de mult regretă. Nu m-ar surprinde să fie aşa. Doar l-a trimis şi pe Anik pe mare în plină furtună, nu-i aşa? Şi nu încăpăţânarea lui de a prinde peşte a fost cea care aproape că l-a băgat pe Samuel în mormânt? Ba şi pe noi ceilalţi?

Înţeleg în cele din urmă, cu inima grea, ce voinţă de fier are căpitanul. De două ori am mai recunoscut ceva asemănător în viaţă – în mine şi apoi în soţul meu – şi ştiu că e o formă de comportament distructiv. Cât de departe va merge Ennis pentru a obţine ce vrea, această fabuloasă Captură de Milioane? Ce va sacrifica pentru asta?

– Ţi l-am adus acasă, Gam, spune Ennis pe un ton calm de pe bancheta din spate.

Îl privesc pe furiş în oglinda retrovizoare. Capul i se odihneşte obosit pe fereastră, în timp ce el priveşte oceanul din stânga noastră. Povara dorinţei atârnă greu pe umerii lui.

– E prea târziu, Ennis Malone. Târziu al dracului. Şi dacă ai cumva intenţia să ne mai faci şi alte necazuri, am eu ac de cojocul tău.

– Dacă vrei, putem să ne ducem să stăm în oraş.

– Termină cu prostiile.

– Nu a fost vina căpitanului, spune Lea, cu încăpăţânare. Cu toţii cunoaştem

riscurile. Nebun e cel care păşeşte pe un vas încredinţat că îl va părăsi nevătămat. O ştii şi tu, o ştie şi Samuel.

Gammy se uită în oglindă la femeia mult mai tânără.

– Şi crezi că e corect să te foloseşti de devotamentul omului? Să profiţi de afecţiunea lui până face cum zici tu? Până e gata să sară în faţa glonţului de dragul tău?

Nimeni nu scoate o vorbă.

Gammy mă priveşte, şi mă pregătesc să primesc şi eu o lovitură:

– Şi fetişcana asta cine e? Pe tine cum te-a racolat, scumpo?

– O, eu m-am racolat singură.

– Ei, atunci să fii sănătoasă. Dumnezeu ştie că o să ai nevoie de sănătate. Acuma, dacă priviţi pe colinele din faţă, o să vedeţi căsuţa noastră în curând.

Şi după ce luăm o curbă, un far apare pe o limbă de pământ, înălţându-se până la cer.

– Nu, spun eu. Chiar acolo locuiţi?

Pe Gammy o umflă râsul când îmi vede mutra uimită.

Farul e într-un loc destul de izolat ca să nu fie automat, ci să aibă încă nevoie de un paznic, şi când Gammy îmi spune povestea familiei ei şi cum întotdeauna au păzit farul, din tată în fiu, încep să mă simt ca acasă. Simt asta şi în pământul pe care calc când ies din maşină şi păşesc pe stânci. E scris pe cer şi în oceanul care mugeşte, în tânguiala vântului, în modul în care ea merge pe pământ, până la far; e stăpâna acestui pământ, iar pământul este stăpânul ei, tangibil, de necontestat. Oare cum o fi să fii legat atât de puternic, de bunăvoie, de un loc?

– E totul în regulă, drăguţă? mă întreabă Ennis şi îmi întinde rucsacul din portbagaj.

Confirm din cap şi îl urmez înăuntru. Casa de lângă far e normală, de fapt, nu e o relicvă a trecutului, ci o casă obişnuită, cu tavanul jos, cu un şemineu, îndeajuns de dezordonată ca să lase de înţeles că adăposteşte copii.

Şi ce mai copii!

Pentru o clipă încerc să nu mă holbez, după care renunţ cu mare uşurare şi bucurie în timp ce ei ies din camerele pe care le împart sau răsar de pe dealuri. Nu o duzină, ci şase fiice identice, cea mai mică de şase ani, iar cea mai mare de şaisprezece, fiecare cu acelaşi păr roşu neîmblânzit şi pielea albă şi pistruiată. Nici una dintre ele n-are pantofi în picioare. Nişte copii robuşti, cam răpănoşi, liberi. Care mă privesc cu aceeaşi expresie plină de interes, de inteligenţă şi năzdrăvănie. Îmi sunt dragi chiar înainte de a le fi aflat numele. Poate pentru că au sânge irlandez, îmi sunt familiare. Poate pentru că sunt extraordinar de asemănătoare, poate pentru că totul e atât de straniu.

Cu toatele îl îmbrăţişează pe Ennis, încântate, apoi pe Lea, apoi pe restul membrilor echipajului care ies din maşina închiriată. Pe mine mă măsoară precaut cu privirea.

– Hally, se prezintă cea mai mare în timp ce îmi strânge mâna. Are părul cel mai răvăşit dintre toate şi ochii de un albastru mai intens decât al mării într-o zi senină.

– Şi ele sunt Blue, Sam, Coll, Brin şi Ferd.

– Nu-ţi bate capul, oricum nimeni nu-şi aduce aminte cum ne cheamă pe fiecare, spune una din ele, cred că Brin.

– O să îmi dau silinţa.

– Uneori le pun să poarte ecusoane cu nume, recunoaşte Gammy.

– Eşti irlandeză? mă întreabă Hally.

Confirm din cap.

– Şi noi! spune Ferd.

– E departe Irlanda, zice Blue. Apoi: Din ce parte te tragi?

– Galway.

– Din republică, zice Hally. Deci ai susţinut încheierea Războiului de Independenţă[13] şi colonizarea Irlandei de Nord de către englezi?

Clipesc năucită.

– Păi, câţi ani crezi că am? Mă vezi chiar aşa bătrână?

Hally scoate un sunet de nerăbdare şi decide că nu mai merită să mă întrebe nimic despre această chestiune. Restul adulţilor sunt adunaţi în jurul mesei de bucătărie, în timp ce eu am fost înconjurată de copii în camera de zi. Focul arde vesel, chiar acum, când soarele e sus pe cer – vântul e tăios aici, pătrunde în casă, îngheaţă aerul.

– Ar trebui să vizitaţi Irlanda într-o zi, le spun eu fetelor, cufundându-mă într-unul din fotoliile de piele. V-aţi potrivi acolo.

– Putem sta la tine? mă întreabă Hally.

Surprinsă, răspund:

– Bineînţeles.

Cea mai mică, Ferd, mi se suie în poală şi se cuibăreşte acolo.

– Bună.

– Bună, îmi zice ea, învârtindu-mi o buclă pe degetele micuţe şi fredonând un cântecel, mulţumită.

– Te pasionează istoria? o întreb pe Hally.

Ea confirmă din cap.

– Mama vrea ca Hally să urmeze facultatea de istorie, zice Blue.

– Lăsaţi-o pe Franny în pace, ce vă ţineţi de capul ei? le strigă Gammy din bucătărie.

Și-a dat jos puloverul acela uriaș de lână și îi văd brațele și umerii musculoși.

Fetele se ridică fără tragere de inimă şi dau să plece când eu le zic repede:

– Nu, nu plecaţi.

Din momentul acela sunt veșnic însoțită de șase umbre. Hally mă bombardează cu întrebări. Ferd pare să vrea tot timpul să se lipească de mine. Coll nu spune o vorbă, dar îmi privește fața de parcă pe ea s-ar citi secretele universului. Blue și Brin par mai interesate să se joace una cu alta, dar se țin aproape, iar Sam râde cu bunătate la orice spune altcineva.

– Vrei să vezi grădina noastră? mă întreabă Ferd.

În grădină îi văd pe Basil și Gammy certându-se pe mâncarea pe care o gătesc pentru cină. Se pare că Basil e îndeajuns de bădăran ca să le dea oamenilor ordine la ei acasă, iar Gammy e singura cu destulă coloană vertebrală încât să îi țină piept. Dae și Mal joacă iar cărți și se ciondănesc. Lea meșterește la mașini, o aud cum umblă la motorul lui Gammy. Anik a dispărut pe undeva pe afară, iar Ennis nu știu pe unde e.

Zâmbesc pentru că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să văd grădina. Ferd decide că vrea să o car în cârcă, așa că o ridic și ieșim cu toatele afară. Mânuțele ei mi se încolăcesc cu blândețe în jurul gâtului.

– De luni de zile culegem din ea, explică Sam în timp ce ne îndreptăm spre un deal acoperit de o minunată grădină de legume.

– Și ce legume cultivați? întreb, urmând potecile de piatră printre straturi.

– Aici avem ceapă, îmi spune Blue, arătându-mi stratul. În straturile alea sunt cartofi, dar i-am cules deja. Aici avem sfeclă, morcovi, conopidă… ăăă… și aia cum se numea, Coll?

– Kale, spune Coll în șoaptă, trecându-și degetele peste frunzele mov-verzui.

– Astea-s preferatele lui Coll, spune Blue, vezi ce seamănă cu trandafirii?

– Mai avem o grămadă, zice Sam. Acolo avem plante aromatice. Mentă și altele.

– Mentă, îh, comentează Brin, strâmbând dezgustată din nas.

– Știi să grădinărești? mă întreabă Hally.

– Un pic, nu mă pricep ca voi.

– Păi cum crezi că te poți întreține dacă nu știi să grădinărești?

Îmi ascund un zâmbet.

– Așa e, ai dreptate, ar trebui să învăț. Dar e greu când stai pe un vas.

– Ei, așa-i, spune și ea. Dar când o să ajungi acasă… Dau din cap. Nu mâncăm decât legume cultivate în grădina noastră, ouă de la găinile noastre și ce prindem din mare.

– Dar n-am mai prins pește de o grămadă de timp, oftează Brin.

– Și alte sortimente de carne? le întreb. Creșteți animale?

– Nu, fără carne, spune Hally. Se zbârlește nițel și arată cu adevărat amenințătoare. Tata zice că n-avem nevoie de carne.

Măi să fie! Samuel a băgat în el carne pe vas. Acum nu mă mai mir de mutra vinovată pe care a făcut-o când i-am spus că sunt vegetariană.

– Sunt impresionată și vă invidiez, le spun, iar Hally încetează să mă mai privească suspicioasă.

– Am dat jos plasele, vezi? Îmi arată capătul grădinii, unde există un schelet de metal pe care atârnă o plasă. Hei, plecați de acolo, le spune lui Blue și lui Brin, care s-au luat la trântă pe jos și sunt acum murdare.

– De ce? o întreb eu pe Hally.

Ea dă din umeri.

– Păsările n-au mai încercat să fure nimic din grădină în ultima vreme.

– Pentru că nu mai e nici una, spune Blue de parcă lucrul acesta se înțelege de la sine.

Simt cum mi se strânge inima.

– Asta e trist.

Hally dă din umeri.

– Mda.

– Dar e bine pentru legume! strigă veselă Ferd de pe umerii mei.

Apoi ne petrecem vremea la cotețul găinilor, un loc uriaș și labirintic, cu niște căsuțe de lemn în care dorm păsările și bucăți de pământ acoperite cu iarbă, în care să scurme. Sunt douăzeci și trei în total, și sunt așa de obișnuite cu oamenii că ne lasă să le luăm în brațe și să le mângâiem. Penele lor pestrițe sunt moi ca mătasea la pipăit, iar cloncănitul lor e aproape matern și îmi place mult aici.

E aproape ora amurgului când coborâm dealul până la bucata nisipoasă de plajă. Majoritatea fetelor țopăie și o iau înainte, dar Ferd îmi rămâne în spinare. E din ce în ce mai grea, dar pentru nimic în lume n-aș vrea să o dau jos.

Două dintre fete dispar și se întorc cu niște cai negri uriași pe care îi aduc pe plajă. Amândouă îmi fac cu mâna și apoi se aruncă pe spatele gol al animalelor, împungându-le cu călcâiele până ce pornesc la trap de-a lungul țărmului. Copitele uriașe tropăie ca un tunet și nisipul se împrăștie în toate părțile; fetele par micșorate, miniaturi pe spatele animalelor acelora uriașe, și în același timp în simbioză cu ele.

Ferd se cere jos și se duce să se joace în nisip cu surorile ei, așa că mă așez pe

o dună şi privesc cele două călăreţe galopând în susul şi în josul plajei. Un soare auriu apune colorând cerul cu dâre roz, oceanul într-o nuanţă metalică. Îmi îngrop picioarele şi mâinile în nisip, simţind firele aspre pe piele, şi îmi doresc să rămân pentru totdeauna închisă aici, în această seară, dar sunt deja la un milion de mile depărtare. Cândva aş fi trăit pentru o astfel de noapte dulce, aş fi devorat-o şi aş fi lăsat-o să îmi înfierbânte sângele, dar acum nu mai e nimic. Sunt separată, e ca şi cum aş fi deja moartă.

Ennis apare în tăcere şi se aşază lângă mine. A adus un pahar de vin pentru mine şi o bere pentru el. Sunt surprinsă de prezenţa lui, căci până în momentul acesta a făcut tot ce a putut să mă evite.

– Sunt o comoară, nu-i aşa? mă întreabă el, cu ochii la fete.

Încuviinţez din cap.

– Ai tăi cum sunt?

Nu aştept nici un răspuns, dar el spune:

– Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic de ei.

– Cum îi cheamă?

– Owen şi Hazel.

În voce i se aude o încordare, aşa că nu mai întreb nimic de copiii lui.

Curiozitatea mă îndeamnă în altă direcţie.

– Şi care e marele mister cu tine şi Anik? Cum ţi-a devenit el secund?

– Nu e secret, spune Ennis. Doar că nu e povestea lor şi n-au dreptul s-o istorisească. Lucram împreună pe un alt vas înainte de Saghani. În mijlocul unei furtuni vasul s-a scufundat şi s-au înecat toţi de pe vas, mai puţin eu şi Anik, iar noi doi am supravieţuit pentru că ne-am agăţat de un catarg şi ne-am legat unul de altul, după care am aşteptat trei zile în apă să fim găsiţi. Acum nu mai vrem să navigăm unul fără celălalt, asta e, atâta tot.

Nu spun nimic. Nu la asta mă aşteptam şi simt că îmi îngheaţă sângele în vene când mă gândesc cum o fi fost să stai atâtea zile în apă, înţelegând că această încercare cumplită trebuie să te lege de celălalt pentru totdeauna.

– De ce îmi spui toate aceste lucruri? îl întreb în cele din urmă.

Ennis mă priveşte.

– Păi am zis să-ţi curm suferinţa.

Dau ochii peste cap.

Caii galopează furtunos, tunător. Două cozi de păr roşu flutură pe spinarea lor, încurcate cu coamele negre ale animalelor.

– O să se întoarcă şi peştii, spune dintr-odată Ennis.

– N-o să se întoarcă. Nu câtă vreme vor mai fi oameni aici.

– Întotdeauna sunt cicluri…

– Ennis, asta e o exterminare în masă. Nu se mai întorc.

Faţa i se schimonoseşte, de parcă nu ar vrea să creadă ce-i spun.

– Mi se pare uimitor. De ce te torturezi aşa? îl întreb. E ca şi cum te-ai pedepsi. De ce?

– Pentru că nu există altceva pe lumea asta. Nu există altceva pentru mine. E tot ce am, asta şi copiii mei, iar ei nu mai sunt ai mei decât dacă mă străduiesc în continuare, dacă reuşesc să fac ceva cu viaţa mea.

– Poate nu înţeleg eu bine, dar ce legătură au banii cu custodia?

– Nu voi putea niciodată să îi câştig în instanţă dacă nu sunt angajat şi n-am bani.

– Atunci du-te înapoi, fă-te taximetrist, om de serviciu, barman, orice. Nu poţi fi tată dacă eşti absent.

Clatină din cap. Dar cred că nici nu mă aude. Îl privesc lung și simt cum îmi pătrunde ceva întreaga ființă. Recunoaștere.

Ennis și cu mine suntem la fel.

Mi-a spus că îl judec, că îl cred un gunoi și adevărul e că așa era. Dar cum aș putea oare să îi judec comportamentul distructiv când și eu îl am?

– Pur și simplu, nu pot să mă opresc, recunoaște Ennis. Ia o înghiţitură de bere, probabil ca să se calmeze. E o boală, mai zice el.

Și eu i-am spus același lucru lui Niall pe vremuri despre dorul meu de ducă, despre faptul că o să-l părăsesc și o să-i fac rău, dar acum, când îl aud pe altul spunând-o, mi se pare că sună mai degrabă a scuză decât a altceva. Sună egoist.

Ennis continuă, își descarcă sufletul, poate căutând un fel de iertare a păcatelor, dar n-a venit la persoana potrivită – n-am de unde-i da așa ceva.

– Suntem pescari de sute de ani. Generații întregi de pescari. N-am avut niciodată altă îndeletnicire. Singurul lucru pe care l-am auzit toată copilăria a fost căutarea Capturii de Milioane, cum eu o să fiu primul care o să o găsesc din seminția mea de bărbați mânați de această obsesie. Tace o vreme, apoi adaugă pe un ton mai scăzut. E singurul lucru la care mă pricep. Trebuie să existe și alt mod de a fi un tată bun, un om bun și să rămân totuși cine sunt.

Nu am un răspuns pentru asta. Nu am reușit să aflu nici eu cum ai putea să fii un om pe care se poate conta și în același timp să îți păstrezi libertatea.

Mâna lui Ennis în care ține paharul tremură.

– Dacă e nevoie să renunț la tot pentru ei, o să renunț, dar trebuie să găsesc un mod demn în care să sfârșesc capitolul acesta. Trebuie să… realizez ceva.

– Chiar dacă asta îi pune pe alții în pericol.

– Da, spune el și vocea i se sparge. Chiar și atunci.

Stăm tăcuți în timp ce fetele galopează în sus și în jos, în sus și în jos.

Atmosfera e încărcată între noi din cauza ruşinii, dar şi a înţelegerii.

– Şi dacă le-ai da drumul celorlalţi? îl întreb.

– Dar nu pot pleca singur pe mare.

– Nu poţi pleca doar cu mine?

Ennis îmi aruncă o privire.

– Doar noi doi?

Încuviinţez din cap.

Încet, clatină din cap.

– Nu, nu cred.

Însă ceva din ochi i s-a preschimbat; am sentimentul că am aprins un chibrit.

– La masă!

Ne întoarcem amândoi şi-l vedem pe Basil zbierând după noi din casă. Ennis se ridică. Cenuşiul din barbă i se transformă în argint în lumina amurgului.

– Stau să le aştept pe fete, zic eu, pentru că vreau să fiu singură.

Smocurile albe de la chişiţa cailor sunt groase şi stufoase; dragostea le tremură în muşchi şi în trupuşoarele de pe spatele lor. Cea mai mică, Ferd, are şase ani. Atâta ar avea şi fiica mea acum, cu păr negru ca pana corbului, la fel ca al meu, ca al tatălui ei.

Războiul Irlandez de Independență (cunoscut și sub numele de Războiul Anglo-Irlandez) a durat din 1919 până în 1921 și a fost un război de gherilă pe care l-a purtat Armata Republicană Irlandeză (IRA) împotriva guvernului britanic și a soldaților britanici trimiși în Irlanda.

13

Newfoundland, Canada

Sezonul migrației

– De ce plângi?

Deschid ochii și o descopăr pe Ferd așezată pe nisip în fața mea. Celelalte fete mână caii înapoi pe deal. Soarele a apus, iar stelele sunt o pătură strălucitoare deasupra.

– Așa plâng eu, zic, ștergându-mi lacrimile de pe față.

– Așa și Hally. Mama spune că e din cauza vieții anterioare de care-și aduce aminte.

Zâmbesc.

– Asta e frumos.

– Și probabil că e adevărat, dacă așa zice mama.

– Da, probabil că este.

– Haide. Nu ți-e foame, Franny drăguțo?

Râde de modul în care m-a alintat și mă face și pe mine să râd.

– Ba da, mor de foame.

Mă ia de mână și mă conduce înapoi spre casă. Raza farului dă roată, inexorabilă precum mareea, uite-o, nu e.

La capătul mesei mari a fost lipită o măsuță mai mică, însă tot de-abia reuşim să ne aşezăm toţi paisprezece. Gammy nu îşi trimite copiii să mănânce în altă parte şi se vede că au cu toţii maniere la masă.

– Să trăiască tata, spune Coll cu obişnuita ei şoaptă visătoare.

Ridicăm cu toţii paharele în cinstea lui Samuel.

Se servește cina, o delicioasă tocană de legume. Basil s-a abținut de la figurile lui, n-a făcut decât să înconjoare masa şi să se asigure că fiecare dintre noi avem o rămurică de rozmarin şi o felie de lămâie în castron, iar adulţii au paharul plin cu vin. Sunt surprinsă cât de mult îi apreciez particularităţile, pasiunea, atenţia pentru detaliu. Mă surprinde privindu-l şi îmi face cu ochiul, stricând momentul.

– Tot nu m-am lămurit cine-i fata cea nouă, zice Gammy şi toţi ochii se întorc spre mine.

– E ornitoloaga noastră, zice Mal. Păsările ei o să ne conducă la peşte.

– Dar nu mai sunt păsări, protestează Ferd.

– Mai sunt câteva, îi spun eu. Doar că se ascund.

– Care? mă întreabă Hally.

– Rândunicile arctice, îi spun.

Și, dintr-odată, mă aflu înapoi în laboratorul soţului meu în ziua în care am aflat prima dată de ele, când a vărsat lacrimi, primele lacrimi pe care l-am văzut vărsându-le, în timp ce descria călătoria acestor păsăruici, curajul lor.

– Au migrația cea mai lungă dintre toate vieţuitoarele acestui glob, de la Arctica până la Antarctica, şi înapoi.

– Și tu mergi pe urma lor, Franny? mă întreabă Gammy. Ca să le studiezi?

Confirm din cap.

– Am reuşit să le pun la trei dintre ele dispozitive de urmărire. Apoi înghit cu greu şi spun: Scuze, la două.

– Şi de ce ţii să faci călătoria asta personal?

– E parte din metodologie.

– Nu ai o echipă? Faci asta de una singură, le urmăreşti tot drumul? mă întreabă ea, clătinând încet din cap, neluându-şi ochii de la mine. Ce te-o fi îndemnat să alegi o viaţă aşa de singuratică?

Toată lumea tace şi mă aşteaptă să răspund.

Îmi încrucişez mâinile în poală şi mă gândesc la întrebare.

– Viaţa e singuratică. Dar e mai puţin singuratică în preajma păsărilor. Tot ele m-au condus şi la soţul meu pe vremuri.

Sună neverosimil.

Tăcerea se prelungeşte.

– Căcat, ce ţicneală! spune Basil brusc.

– Vezi că te-aud copiii, Bas, spune Dae în timp ce fetele încep să chicotească.

După cină, fetele se apucă să cânte, ceea ce înţeleg că face parte din obiceiurile lor. Se ceartă vreo cinci minute bune ce cântec să cânte mai întâi, până când Hally declară că vor cânta numai cântece irlandeze de dragul meu, ca să îmi fie mai puţin dor de casă.

Dar cântecul lor îmi pătrunde în suflet, şi iată că mă aflu brusc înapoi la Kilfenora, cu familia mea în bucătărie, în căsuţa mamei de lângă mare, mi-e dor de ea, apoi iată-l pe soţul meu aproape de mine, fiica mea, copilul pe care nu mi l-am dorit niciodată, copilul de care m-am luptat să scap, cel de care m-am îndrăgostit profund, catastrofal, cel pe care l-am pierdut. Cea mică, Ferd, cu degeţelele ei în jurul gâtului meu, cu răsuflarea caldă lângă ureche, ea m-a

înmuiat și acum iată că îmi port propria fiică micuță în brațe încă o dată, un trupușor nefiresc de imobil, fără suflare, fără căldură, și indiferent de cât de des încerc să îl las în urmă nu voi reuși niciodată să curm această durere sfâșietoare, senzația de insuportabilă imponderabilitate pe care-l are trupul ei în mâinile mele.

Nu-mi mai simt corpul când mă reped la ușă. Afară e frig, dar eu nu simt frigul și, înainte să închid ușa în urma mea, o aud pe Blue întrebând „Am supărat-o cu ceva?“, iar Anik îi răspunde „Nu, are ea gândurile ei negre“ și eu mă îndrept spre dealuri și spre țărmul mării. Îmi dau jos hainele și intru în apa înghețată și durerea este atât de mare și în același timp nimicul, nimicul, nimicul.

Stau întinsă pe apa mării și mă simt mai pierdută ca niciodată, pentru că nu se cuvine să îmi fie dor de casă, nu se cuvine să tânjesc după lucrurile pe care am fost atât de dornică să le părăsesc.

E nedrept să fii o ființă capabilă să iubească, dar incapabilă să prindă rădăcini.

În cele din urmă sunt descoperită de Gammy, Hally și Lea. Mă învelesc într-o pătură pe țărm și aud cum cineva spune „Lăsați-mă să mor“, de mai multe ori, și, în timp ce Gammy mă sărută pe frunte și Hally îmi mângâie părul și mă îmbrățișează atât de tare că tremurăm toate, îmi dau seama că eu eram aia care vorbea.

– Rămâi, îmi șoptește Hally în ureche.

Dar nu pot.

Trondheim, Norvegia

Cu opt ani în urmă

– Alo?

– Bună.

Îl ascult cum respiră în telefon.

– Unde ești? mă întreabă și are o voce foarte obosită.

– Trondheim.

Durează o clipă până înțelege ce spun și se obișnuiește cu gândul. Îi cer prea mult. Îl epuizez.

– De ce în Trondheim?

– Pentru că am fost la Oslo, dar luminile orașului m-au împiedicat să văd aurora boreală.

– Dar ai găsit-o? Cum este?

– O privesc de la balcon. E cel mai minunat lucru, Niall… Ți-ar plăcea mult.

– De la balconul cui?

– Al unui prieten.

– Ești în siguranță?

– Da.

– Al cui balcon este? Poți să îmi trimiți prin SMS numele și adresa?

– E al unui cuplu pe care l-am întâlnit la cină, Ann și Kai, îți trimit imediat.

– Ai destui bani?

– Da.

– Și când vii acasă?

– Curând.

Face o pauză. Eu mă las să alunec pe podea, sprijinită cu spatele de perete. Nuanțele strălucitoare de verde și violet dansează pe cer. Îl simt la telefon, e așa de aproape, de parcă l-aș atinge, i-aș putea simți respirația pe obraz, mirosul. Mă amețește cu apropierea asta și cumplita sa absență.

– Mă simt tare singură aici, dragul meu, îi spun și lacrimile mi se preling pe obraji.

– Și eu, draga mea, spune Niall.

– Nu închide.

– Nu închid.

Și nu închidem multă vreme.

Newfoundland, Canada

Sezonul migrației

Mă bagă în pat cu sticle de apă caldă la picioare. O părticică distantă din mine se simte jenată, dar ființa care sunt acum vrea numai liniște.

Numai-liniștea e un soi special de fiară când te găsește. E perfectă până zici că e a ta, după care ți se întoarce împotrivă.

Mă dor toate încheieturile când mă ridic din pat; în cap e un țipăt care mă face să cobor în fugă scările și să ies afară în ciuda frigului, pe care oricum nu-l simt, să mă îndrept pe țărm și să stau acolo unde pot privi Atlanticul cel sălbatic, ca să mă reîntorc la acele prime zile în compania ta, dragul meu, cum văd că ajung mereu să fac.

PARTEA A DOUA

14

Galway, Irlanda

Cu doisprezece ani în urmă

Începe ca o jenă în gât care se adâncește, devine o zgârietură, o rană, un nod, până nu mai pot face nimic decât să scot tușind o pană, încă o pană, crescute din propriu-mi trup, până nu mai am aer, mă înăbuș…

– Franny!

Am o greutate pe piept, care mă strivește de pământ, Doamne, e un trup…

Soțul meu mă ține imobilizată în pat. Mă zvârcolesc, împotrivindu-mă acestei nemișcări, acestei neputințe. Niall imediat se dă îndărăt, ridicând mâinile.

– Stai binișor. Nu-i nimic.

– Ce Doamne, iartă-mă îmi faci?

– Franny… m-am trezit, iar tu mă sugrumai.

Îl privesc lung, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

– Nu… eu mă sufocam…

Are ochii măriți.

– Tu mă sugrumai pe mine.

Mă cuprinde un sentiment de groază. N-am dormit niciodată cu cineva, nu m-am trezit niciodată alături de altcineva. Noaptea trecută ne-am căsătorit. Iar în dimineața asta am încercat să îl omor.

Mă împiedic, încurcată în așternut, apoi alerg la baie și vomit. Mă urmează, încearcă să îmi țină părul, dar eu îl împing, pentru că nu vreau să fiu atinsă, mi-e prea rușine să fiu atinsă. Când am terminat, îmi clătesc gura. Nu-mi vine să-l privesc în ochi.

– Îmi pare rău. Sunt somnambulă. Cine știe ce fac în timpul ăsta… trebuia să-ți fi spus…

El se gândește la ce i-am zis.

– Aoleu. Bine. M-au trecut toate sudorile. Apoi râde scurt. Mă simt oarecum ușurat.

– Ușurat?

– Mă gândeam că poate regreți noaptea trecută.

E o undă de umor atât de sec în ce spune el, că mă apucă și pe mine un râs dement.

– Nu, dormeam și-atât.

– Al naibii coșmar trebuie să fi fost ăsta.

– Dacă mi l-aș aminti…

– Spui că te sufocai.

„Jena aceea din gură și plămâni“… tremur, încerc să blochez amintirea cât de bine pot.

– Visezi des că te sufoci?

– Nu, mint eu, trecând pe lângă el și intrând în bucătărie.

Acum, că am decartat totul în closet, mi-e o foame de lup. Are un apartament simplu și prea modern pentru gustul meu, dar am vorbit deja aseară să ne găsim un apartament nou, care să fie pentru amândoi.

Scotocesc prin frigider, dar n-are decât tărâţe şi seminţe de-alea sănătoase, iar mie mi-ar trebui ceva uleios care să absoarbă alcoolul pe care l-am consumat noaptea trecută.

– Hai să mergem jos, să mâncăm. Am poftă de prăjeală.

– Văd că ai trecut repede peste treaba de azi-noapte, zice el cam uimit. Oare să mă aştept să fiu sugrumat în fiecare noapte? Altceva? Pleci din casă în somn? E periculos?

Pentru prima dată de când m-am trezit mă oblig să îl privesc în ochi. „Uite-l, cum mă imobilizează, de o sută de ori mai puternic decât mine, cu o scânteie de şoc şi hotărâre în ochi, oare aşa arătam şi eu când l-am trezit din somn?“

– N-o să se mai întâmple, îi promit. Am medicamente, pot să le iau.

Altă minciună. Nici un medicament nu funcţionează cum trebuie. Dar nu vreau să fie speriat – pentru mine sau de mine. Nu vreau să-i văd acea privire în ochi, să se simtă cum m-am simţit eu când m-am trezit cu mâinile lui pe corp, lipindu-mă de pat.

Urmează alte trei nopţi agitate – nu mai încerc să îl sugrum, însă mă zvârcolesc, umblu prin apartament şi cotrobăi prin dulapurile de la bucătărie. Niall e îngrozit că o să mă lovesc. Nu vreau să îi spun că se întâmplă cu o frecvenţă mai mare tocmai pentru că nu m-am mai simţit niciodată aşa de desprinsă de realitate cum mă simt în apartamentul acesta, cu străinul acesta. Îl rog în schimb să îndepărteze toate obiectele ascuţite din dormitor, toată mobila în plus, să pună un lacăt pe dinăuntrul uşii şi să ţină cheia el, într-un loc necunoscut mie.

Nu-i spun însă că asta mă face să mă simt ca în cuşcă.

Nu-i spun că atunci când încerc să adorm, pereţii se strâng şi tavanul coboară, că aş vrea să dobor uşa cu piciorul sau să sparg fereastra şi să fug dracului de-acolo, din apartament, din oraş, până şi din nenorocita asta de ţară. Nu-i spun nimic din toate astea, îmi leg încheieturile mâinilor de tăblia patului pentru că

nu vreau să îmi sugrum bietul soț în timp ce dorm.

– Ce facem azi?

Niall îmi dezleagă încheieturile ca să pot să mă întorc pe o parte și să-l privesc.

– N-ai de lucru?

– Ce rost are? întreabă el. Tot nu se schimbă nimic.

Sunt surprinsă să aud una ca asta de la el, dar poate că n-ar trebui să fiu; reversul pasiunii lui este melancolia, în definitiv. În loc să îi aduc aminte că există întotdeauna un rost în a-i educa pe alții, îl sărut. Facem dragoste în lumina dimineții, dar amintirea penelor mă ține încordată, iar încheieturile mă supără, nu mă simt aproape de el, mă simt ca și cum aș fi în pat cu un bărbat care nu cunoaște nici una din monstruozitățile pe care le țin ascunse.

După aceea, el mă mai întreabă o dată ce vreau să facem.

– Ce vrei tu, îi spun.

– Chiar? Nu ai nimic anume în plan?

– Sunt liberă azi.

– Știu, dar nu plănuiseși nimic pentru azi?

Îl privesc, încruntându-mă.

El râde.

– Te-am auzit ieri vorbind la telefon, voiai să vizitezi pe cineva din Doolin.

– Trăgeai cu urechea? Măgarule!

– E un apartament mic.

Mă strâmb la el.

– Vrei să conduci tu, sau conduc eu? mă întreabă.

– Dar dacă vreau să merg singură?

– Atunci du-te singură.

Mă uit la el gânditoare, bănuind o capcană. Pare sincer, așa că ridic și eu din umeri și mă arăt dezinteresată.

– Vino dacă vrei, dar o să te plictisească îngrozitor.

El se duce la duș.

– Plictisul e boala celor plicticoși.

Călătoria spre Doolin se petrece în tăcere, fără muzică sau conversație, cu momente în care ne simțim bine așa, și alte momente de stânjeneală. Mașina este prost aerisită, așa că las jos geamurile deși afară e ger.

Cu cât ne apropiem, cu atât mai răvășită mă simt. Încep să fiu convinsă că e o prostie și că ar trebui să ne întoarcem, că această ușă nu poate duce decât spre dezastru: de-aia nu m-a adus mama niciodată acolo.

– Ia spune-mi, de unde ai accentul ăsta? mă îndeamnă Niall, curmând tăcerea, poate pentru că îmi simte disconfortul.

– Ce-i cu el? întreb eu, cu ochii la marea care se întinde în dreapta noastră.

– Nu reușesc să îl identific, recunoaște el. Uneori cred că e englezesc, alteori sună american. Apoi e sută la sută irlandez.

– Te-ai căsătorit cu mine și nici măcar nu știi de unde vin.

– Așa-i, spune el. Dar tu știi?

– De unde vin? Mă întorc spre el deschizând gura să-i răspund, apoi mă opresc. Ăăă…. Poate că nu.

– Despre asta e vorba? mă întreabă el, arătând cu capul spre drumul care se desfăşoară în faţa noastră.

Confirm din cap.

– Bine, atunci. Grozav.

Căsuţa şade pe o creastă a dealului şi de pe aleea din faţă se poate cuprinde cu vederea toată întinderea verde, până la mare. Padocuri pietroase traversează terenul, presărate ici şi colo cu capre.

Niall e cel care ciocăneşte, pentru că eu nu mă simt în stare. Bărbatul care răspunde la uşă are o mie de ani şi o faţă bătută de vânt, dură. Mijeşte ochii, ca să ne vadă mai bine.

– Bună ziua, domnule, îl salută Niall. Îl căutăm pe John Torpey.

– Io mi-s ăla. Doar dacă nu cumva vreţi să discutaţi despre pământ, că dacă-i pe-aşa, nu-s acasă.

Niall zâmbeşte.

– Nu, nu vrem să discutăm despre pământ.

Îmi dreg glasul. Niall nu poate continua conversaţia de unul singur, pentru că nu ştie nici el de ce suntem aici.

– Mă întrebam dacă nu cumva aţi cunoscut-o pe Iris Stone.

John mă priveşte lung, mijind ochii aşa de tare că ai zice că-s închişi.

– Glumeşti matale?

– Nu.

– Înseamnă că tu eşti fătuca ei. Colinzi prin lume, asta am auzit. Ian te uită, ce

mare eşti.

Oftează adânc şi ne invită înăuntru.

Sunt încordată ca un arc în timp ce intrăm în casă, neştiind nici eu ce ar trebui să simt, dar dându-mi seama că sunt pe cale să aflu adevărul.

Casa e simplă, se mai vede urma unei mâini de femeie ici şi colo, o viaţă rămasă de pe urma cuiva. Perdele vechi de dantelă, cu marginile murdare acum. Figurine de porţelan vesele cândva stau pe o etajeră, majoritatea ciobite. Un strat gros de praf acoperă fiecare suprafaţă, iar ferestrele sunt atât de murdare că nu lasă înăuntru decât dâre de lumină. Mă întristez dintr-odată, privind singurătatea acestei case. Nu e decât o singură fotografie pe consola căminului. E un John mult mai tânăr cu o claie uluitoare de păr portocaliu, o femeie brunetă lângă el, probabil nevasta lui, Maire, şi o fetiţă la mijloc, cu un ciuf la fel de negru ca al mamei ei. Nu apuc să o studiez, pentru că John mă invită să stau jos.

– Ce-ţi poftește inima, fătucă? Dacă are legătură cu pământul, atunci să ştii că avem de discutat.

Mă încrunt, năucă.

– Nu, domnule. Am venit doar să întreb de mama. Mi-a spus Margaret Bowen din Kilfenora că s-ar putea s-o cunoşti.

El începe să râdă, iar hohotul de râs i se transformă curând într-o tuse şuierătoare.

– Aha, înţeleg acum. Margaret a început să îmbătrânească, nu mai ştie nici ea cine cu cine se însoţeşte.

Se duce în bucătărie şi Niall şi cu mine îl ascultăm cum se mişcă încolo, încoace.

– Te ajut cu ceva, John? îl întreabă Niall, dar John mormăie ceva şi se întoarce cu o tavă înflorată, pe care a pus o farfurie cu biscuiţi digestivi şi două pahare cu apă.

– Mulțumesc, îi spun și iau un pahar, observând dârele de murdărie de pe el.

John e aproape orb, probabil.

– Păi să ți-o spun pe-aia dreaptă, fătucă, pentru că se vede treaba că habar n-ai de nimic.

– Asta și vreau.

– Iris e fii-mea. Mâinile mele își potolesc neastâmpărul. Iar eu mă potolesc cu totul. N-am mai văzut-o de ani de zile, dar ea e acolo-n poză.

Îmi arată fotografia de pe cămin.

Mă ridic pe picioarele care-mi tremură și mă duc la fotografie. Șocul îmi taie răsuflarea. De aproape, fetița arată exact ca mine. N-am știut – n-am văzut nici o fotografie cu mama la vârsta asta. Mă întorc pe locul meu, cu poza în poală, cu vârful degetelor lipit de fața ei, de coama ei neagră și de rochița roșie pe care o poartă.

– Asta a fost făcută jos, pe țărm, spune John, și acum observ și țărmul, care se vede până la baza dealului acestuia mare.

Îmi dreg glasul:

– Dar dacă… dacă dumneata ești bunicul meu, de ce nu m-a trimis să locuiesc aici, cu dumneata?

– Și mă rog de ce să facă una ca asta?

– Păi… când a plecat.

– A plecat?

Încuviințez din cap, fără nici o expresie pe față.

– Da, când aveam zece ani.

Umerii lui John se prăbușesc, descurajați. Fața i se îmblânzește o clipă, își

pierde o parte din creţuri şi zăresc o sclipire de jale amară în ochii lui mici, umezi.

– Ei, Doamne. Ăsta e păcatul meu, se trage de la nişte vremuri negre.

– Poţi să îmi povesteşti? Te rog. Nu ştiu nimic despre familia mea.

Niall mă ia de mână şi mi-o strânge. Tresar. Uitasem că este şi el acolo.

John îşi împreunează mâinile bătrâne şi încârligate în poală. Mâini care tremură uşor, de bătrâneţe.

– Maire, nevastă-mea, avea dor de ducă. N-avea stare. Înota zilnic în ocean, toţi flăcăii se uitau după ea, iar mie nu-mi cădea deloc bine. Dispărea, mă-nţelegi, zile în şir şi eu îmi spuneam că nu contează, că tot nevasta mea e, fata asta ciudată şi frumoasă, la care râvneau toţi. Dar când s-a născut micuţa Iris, mi-a intrat în cap că o făcuse cu altul.

Mă uit din nou la fotografie. E drept, fetiţa nu seamănă absolut deloc cu bărbatul din poză.

– Maire s-a jurat cu cerul şi pământul că e copilul meu, şi eu am crezut-o o vreme. Dar gândul nu-mi dădea pace şi într-o zi n-am mai putut să suport şi i-am spus lui Maire să-şi ia fata şi s-o ducă unde crede ea, oriunde o fi, la oricine o vrea-o. Că eu m-am săturat de amândouă. Aşa că Maire a divorţat de mine şi şi-a schimbat numele înapoi în Stone. Şi lui Iris i-a pus tot numele ei. Şi n-au mai vrut să aibă de-a face cu mine şi aşa am rămas vreo douăzeci şi ceva de ani, până când am primit o scrisoare de la Iris în care îmi spunea că Maire s-a stins. Îşi mută privirea de la mine, spre fereastră. Tu, fătucă, nu te născuseşi încă.

Apoi rămâne multă vreme tăcut.

Îmi pare bine de pauză. Şi de strânsoarea mâinii lui Niall, de căldura mâinii lui, căci până atunci nu existase o mână care să o strângă pe a mea.

– Zici că a plecat, fătucă? mă întreabă John într-un târziu.

Încuviinţez din cap pentru a doua oară.

– Speram că blestemul ăsta nu o să treacă de la mamă la fiică.

– Ba cred că asta s-a întâmplat.

Și de-acolo mai departe, la nepoată.

– Se înțelege de ce Iris n-a vrut să te lase la mine, spune John în cele din urmă. Nu m-am purtat ca un tată cu ea. Doar că… într-unele nopți mă trezesc și nu mă pot gândi la nimic alta decât c-am greșit, că a mea era de fapt.

Nu-mi mai pot stăpâni lacrimile. Una din ele cade pe fotografie, strâmbându-i fața bunicii, înecând-o. O șterg repede, ca să poată respira din nou.

– Și unde v-ați dus? mă întreabă John.

Dar nu vreau să-i spun. Nu vreau să știe omul acesta nimic despre mine, omul acesta care și-a aruncat familia la gunoi, de parcă n-ar fi fost prețioasă.

– La tata, mint eu.

– Și a fost un om bun? A găsit un om bun care să o iubească?

– E un om bun și o așteaptă să se întoarcă.

E o prostie ce spun eu, dar toată dulcegăria asta mă învăluie protector ca o armură.

Cerul începe să se întunece. O să se înnopteze curând.

– E bine, sănătoasă? mă întreabă John brusc, și îi aud durerea din suflet, dorul, iar acea parte meschină și urâtă din mine îl urăște pentru asta, pentru că nu e în stare să mă ajute să o găsesc, pentru că știe și mai puține decât știu eu, în timp ce o altă parte din mine îl iubește pentru asta, și e totul prea mult și prea rapid pentru mine așa că mă ridic în picioare.

– E bine, zic eu, și apoi, fără un motiv anume, adaug: Te pomenește cu drag. Vreau să zic, când vorbește de tatăl ei…

John îşi acoperă faţa cu o mână tremurătoare. Mă întristează amarnic toţi anii ăştia irosiţi. Trebuie să plec de aici.

– Mulţumesc pentru că ne-ai primit, îi zic eu, abia stăpânindu-mi emoţia. E vremea să plecăm.

– Nu staţi la cină?

– Nu, mulţumim.

Mă îndrept încet-încet spre uşă, abia aştept să ies de acolo.

– O să mai vii în vizită, drăguţo?

Respir adânc, dintr-odată sleită de puteri.

– Nu cred. Dar mulţumesc.

Abia când ajung la uşă îmi dau seama că încă mai am fotografia închisă în pumnul cu degete albe, încleştate. Ideea de a mă întoarce şi a o pune la loc pe consolă îmi pare ca un soi de moarte.

– La revedere, John, reuşesc să spun cu greu. Şi repet: Mulţumesc.

Apoi mă trezesc afară în vântul care a ajuns aici dinspre mare. Îl aud pe Niall spunându-i ceva lui John. Apoi Niall mă trage repede de mână la maşină.

Nu mă duce înapoi la Galway, ci în josul unui drum întortocheat care ne poartă înapoi prin orăşelul cel vesel şi dincolo de linia ţărmului. Nuanţe de roz şi liliachiu brăzdează cerul. Iar orizontul e o flacără.

Vasul spre Insulele Aran pleacă de aici şi mi-aş dori să ne suim la bord, dar e prea târziu; parcarea e goală când ne oprim în ea. Aşa că ieşim din maşină şi coborâm pe stânci. Oceanul rage, stabil şi feroce, veşnic chemător.

– Omul ăla… e parte din familia ta, spune Niall.

– Ba nu.

– Dar ar putea fi.

– De ce să aleg pe cineva care nu m-a ales la rândul lui pe mine?

Niall îmi aruncă o privire. Părul mi se răsfiră pe față, iar eu îl dau deoparte.

El spune:

– Îi urăsc pe toți, mai puțin pe tine.

Încep să zâmbesc, gândindu-mă că probabil râde de mine, dar el mă ia de brațe și mă ține și între noi e un foc atât de mare că râsul îmi piere pe buze și se trezește cu totul altceva la viață. Își dă capul pe spate și hohotește ca un nebun.

Mă străbate un fior, jale că am pierdut atâția ani, aruncați de un om gelos. Așa că scot și eu un țipăt ascuțit, adresat lui John și pentru John, pentru singurătatea lui, apoi țip pentru că mi-e dor de mama, pentru că n-am cunoscut-o pe bunica, țip de dragul omului acestuia nebun cu care m-am căsătorit, care s-ar putea să fie la fel de nebun ca mine. Țipăm, țipăm ca nebunii și apoi râdem, construind o lume a noastră.

După aceea înot ceva vreme în ocean și mă întorc lângă el și ne așezăm pe stânci și privim pata întunecată a cerului. El mi-a înconjurat umerii cu brațul și eu mă lipesc de el cât de tare pot. E momentul pe care-l iubesc cel mai puțin din zi, atunci când ies din apă, dar e mai bine cu el așteptându-mă acolo. Infinit mai bine.

– Unde e mama ta? mă-ntreabă el.

Minciuna mi se înfiripă cu ușurință pe buze.

– E în căsuța de lemn de la malul mării unde am crescut.

El cugetă la asta.

– Atunci de ce am oare senzația că o cauți?

Nu îi răspund.

– Știi sau nu știi unde e, Franny?

Simt un nod în gât și clatin din cap.

– N-ai mai vorbit cu ea de când erai mică?

– Am tot încercat s-o găsesc.

El absoarbe ce-i spun în tăcere. Apoi:

– Și tatăl tău?

– N-am tată.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– N-am idee.

Mă întreb dacă îi voi spune vreodată lui Niall adevărul despre tata sau dacă o să îl îngrop în întunecatul, putredul loc din sufletul meu.

– Atunci de ce te-a trimis mama ta să locuiești cu el?

– M-a trimis în singurul loc care mai rămăsese, la mama tatei, în New South Wales.

– Australia? Ce porcărie! Își scarpină barba care începe să-i crească. Acum înțeleg de ce ai accentul acesta. E o combinație. Cât ai locuit cu bunica ta?

– Dar ce-ți veni să pui așa de multe întrebări?

– Pentru că vreau să le știu răspunsurile.

– Înainte nu te-a interesat.

– Oh, ba da.

– Și-atunci de ce nu m-ai întrebat nimic? De ce tocmai acum? Nu-mi răspunde. De ce nici unul dintre noi n-a pus nici o întrebare? insist eu. Frate,

dar proşti am fost.

– Ce, deja regreţi? întreabă el.

E vorba de nuntă, dacă poate fi numită astfel.

Şi preţ de o secundă interminabilă mă gândesc să răspund că da, că e clar că acesta e răspunsul, doar că atunci când deschid gura iese celălalt cuvânt, şi mă simt uimită că îmi sună a adevăr.

Amândoi observăm egreta luată de vânt.

– E prea tare vântul pentru tine, frumoaso, îi murmură Niall.

Pasărea e aruncată într-o parte de vânt şi ne e răpită din raza vederii.

– Am stat cu ea câţiva ani, îi zic eu. Edith. Dar veneam, plecam, iar la sfârşit n-am apucat să petrec mai mult timp cu ea şi dusă a fost.

– Cum era?

Încerc că găsesc cuvântul potrivit, iar mintea mea se împotriveşte reîntoarcerii acolo, la acea fermă colţuroasă, solitară.

– Neiertătoare, îi spun eu.

Niall îmi dă cu blândeţe părul deoparte de pe faţă şi mă sărută pe tâmplă.

– Mama nu era aşa, spun eu încetişor. Era caldă, bună, pierdută. Am iubit-o aşa de mult. Avea şi ea dor de ducă, dar o speria de moarte. M-a rugat să nu o părăsesc. Se descurcase destul de bine până am apărut eu, dar apoi gândul că ar putea rămâne fără mine i s-a părut insuportabil. Şi mi-a spus asta. Dar era un băiat pe care îl plăceam. Am vrut să mă duc cu el la plajă şi am făcut prostia să nu-i spun, m-am dus şi gata. De ce oi fi făcut una ca asta? Am dispărut vreo două zile, poate trei. Iar când m-am întors era prea târziu, plecase. Mă avertizase că aşa o să se întâmple.

– Cum? A plecat aşa…?

Neg din cap. Nu a ascultat cu atenție.

– Eu am fost cea care a plecat.

Îl privesc și mă pregătesc să rostesc un adevăr crud, cel mai crud dintre toate.

– Întotdeauna plec.

El tace vreme îndelungată, apoi întreabă:

– Dar te întorci?

Îmi las capul pe umărul lui, mă las în mâinile lui. Pare un loc sigur unde să te odihnești, un loc căruia să-i aparții. Dar el cui îi aparține? Să existe oare soartă mai crudă decât aceea de a sta în brațele unei femei care moare în fiecare noapte?

Ani de zile m-am gândit cu plăcere la acea seară din Doolin, seara în care mi-am dat prima dată seama că îi aparțineam. Abia când el s-a arătat uluit de această amintire mi-a revenit în minte ceva demult aruncat deoparte.

– Credeam că urăști lucrurile moarte, a spus Niall.

Și atunci mi-am amintit cum ne-am plimbat pe stânci și am găsit o pasăre printre ele, cu gâtul rupt și aripile răsucite violent. Îmi pierise complet din minte imaginea aceea, ca o lumină care pâlpâie și se stinge.

15

Închisoarea din Limerick, Irlanda

Cu patru ani în urmă

Am pândit momentul în care să rămân singură ca să-mi pot tăia cu capătul ascuțit al periuței de dinți încheietura mâinii. Doare mai rău decât mi-am închipuit. Insist, încercând să lărgesc rana. Știu că am reușit când începe să țâșnească un sânge negru ca noaptea. Este lunecos și scap periuța de dinți pe jos, după care o recuperez și trec la cealaltă mână, dorind să termin odată cu toate…

Are o aromă dulce de zahăr ieftin când îngenunchează și îmi ia brațul în strânsoarea mâinii ei. Instrumentul încropit este aruncat cât mai departe, să nu-l pot ajunge, strigă după ajutor și eu hohotesc și mă rog de ea să mă lase să mă duc…

O cheamă Beth. E colega mea de celulă. Nu ne vorbim, nu după acele prime zile când am încercat să termin cu toate. Nu cred că o să îmi mai vorbească vreodată, dar nu e nimic. Noi două, eu și cu ea nu plângem noaptea în pernă, nu ca femeile închise în celelalte celule. Nu strigăm cum strigă ele, lucruri murdare, spurcate, pentru gardieni sau pentru a le întărâta pe celelalte deținute. Cred că strigă și țipă așa ca să dea glas furiei și spaimei de a fi fost reduse la nimic. Nu, Beth mă ignoră, iar eu zac tremurând în această oroare, oroarea zidurilor și a ceea ce am făcut. Sunt sfărâmată.

După o lună sau cam așa, am fost mutată din confortul celulei cu un singur ocupant de la închisoarea femeilor, cu cuvertură și bucătărie, cu loțiune de corp, în Închisoarea din Limerick, care e o lume cu totul diferită, mult mai potrivită. Aici celulele sunt mici, cenușii, din beton. Beth și cu mine împărțim

un veceu de metal și fereastra este opacă, așa că nu pot vedea prin ea.

Sunt femei aici care au fost violente din cauza drogurilor și alcoolului. Femei cu probleme de dependență. Femei care fură sau vandalizează. Mame care-și lovesc copiii. Femei fără casă. Sunt și bărbați. Este o închisoare mixtă, în fond, și nu ne desparte cine știe ce. O ușă, ca să fiu mai precisă. Sau ca să fiu mai înspăimântătoare.

Găsești toate soiurile aici. Dar eu sunt singura femeie care a ucis două ființe omenești.

Sunt aici de aproape patru luni când se întâmplă prima dată. Le ia ceva până își dau seama că ucigașa e inofensivă, ba chiar catatonică. Nu vorbesc, mănânc te miri ce, nu mă prea mișc, în afară de momentele în care mă spăl sau merg, atunci când mi se dă voie să ies afară. Dar și fără voce tot reușesc să o supăr pe Lally Shaye – ceva din privirea mea –, și mă bate măr. Se întâmplă din nou o lună mai târziu, apoi peste încă alte trei săptămâni. Devine un obicei pentru ea. Sunt o pradă ușoară.

După cel de-al treilea atac, sunt trimisă înapoi de la infirmerie cu coaste rupte, falca fracturată și toate vasele de sânge dintr-un ochi sparte. Mă simt ca naiba. Dar Beth mă privește și se ridică în picioare. Este prima dată că mi-a aruncat o privire mai lungă din ziua aceea cumplită de la început.

– Ridică-te în picioare, îmi spune ea cu accentul ei de Belfast.

Nu mă ridic pentru că nu sunt în stare.

Ea mă înhață de o mână și mă smucește în picioare; mă doare mai puțin dacă nu mă împotrivesc.

– Dacă nu pui punct în momentul ăsta, așa rămâne de-acum încolo.

Scutur din cap, apatică. Nu-mi pasă că sunt bătută.

Apoi Beth spune:

– Nu muri aici. Nu într-o colivie. Eliberează-te și du-te să mori, dacă trebuie.

Mă domolesc brusc. Începe să-mi dea ceva prin gând.

– Ridică mâinile.

Ea și le ridică pe-ale ei, strângând pumnii, ca boxerii. Pare absurd. Eu nu sunt așa, nu știu să mă bat. Îmi trage brațele în sus, poziționându-le. Coastele dor. Plămânii șuieră. Coloana de-abia mă ține. Mă pocnește. Icnesc de durere, ducând mâna la obraz.

Iar Beth vede asta. Sclipirea de mânie din ochii mei. O rămășiță a voinței, care iată că n-a murit complet. O reaprinde, o readuce la viață, bine atunci, de ce nu, îmi formulez următorul plan: să mor liberă.

16

Newfoundland, Canada

Sezonul migrației

Păşesc pe iarba udă de rouă, printr-o perdea de ceaţă a zorilor. După o noapte în care n-am putut dormi ar trebui să mă simt fără vlagă, dar iată că în dimineaţa asta mă simt energică, hotărâtă să îmi urmez calea. Nu m-am aşteptat să fie uşoară călătoria asta, aşa că ce drept am să renunţ la primul hop?

În ciuda orei matinale, când împing uşa din spate şi intru în bucătăria caldă, farul e deja animat.

Şi membrii echipajului, şi copiii se uită la ştiri, îngrămădiţi cu toţii în camera de zi. Cărbunii au fost daţi uitării şi sunt gata să se stingă în şemineu, după câte văd eu, iar asta îmi spune că probabil s-a întâmplat ceva rău. Daeshim îmi aruncă o privire – toţi stau cu ochii lipiţi de ecran – şi murmură:

– Vasele pescăreşti sunt chemate toate la bază.

Nu înţeleg la început.

– Ce? Adică ce înseamnă asta?

– Nu mai este legal să pescuieşti pentru bani.

– Unde?

– Peste tot.

– Stai puţin… toate vasele pescăreşti?

– Fiecare afurisit de vas, spune Basil. Legate la mal până cine ştie când, şi dacă nu faci cum ţi se spune, îţi înhaţă vasul. Căcănari.

– Vezi că te-aud copiii, se stropşeşte Gammy.

De data asta însă nici una dintre fete nu chicoteşte.

– Asta înseamnă că aici rămânem, spune Lea.

Mă uit către Ennis. Nu a scos un cuvânt, dar faţa îi este albă ca varul.

Se pregăteşte de mult lovitura asta. Este cumplită pentru economie şi pentru oamenii care îşi câştigă pâinea de pe urma oceanului. Este un dezastru pentru planul meu şi îi zădărniceşte şi lui Ennis orice încercare de a-şi recăpăta copiii. Dar, chiar şi aşa, nu mă pot abţine să nu zâmbesc în sinea mea. Pentru că nu e un lucru rău, de fapt – este minunat. Este un moment foarte important, de cotitură, un pas înainte, în sfârşit, făcut de cei la putere, şi, cum stau aici, la milioane de mile depărtare de el, parcă văd zâmbetul lui Niall.

Camera de hotel din St. John's e strâmtă şi îţi dă un sentiment de claustrofobie cu două femei şi patru bărbaţi îndesaţi acolo. Stau jos, cu capul afară, pe fereastră, fumând o ţigară. Basil, căruia îi aparţine ţigara, stă chiar în faţa mea; am fumat deja trei în timpul care i-a luat lui să fumeze una. Ennis n-a vrut să stea pe capul lui Gammy, aşa că ne-am întors în oraş să aflăm cum îi mai este lui Samuel şi încercăm, fără prea mare chef, să ne lămurim ce să facem cu vieţile noastre. Căpitanul a lipsit toată după-amiaza. Anik spune că Ennis s-a refugiat undeva ca să îşi jelească vasul în singurătate.

Un drum până la Paza de Coastă a adus cu el informaţii despre noile legi care urmează să se aplice de acum încolo şi despre ce se poate face cu vasul nostru. Dacă nu suntem ancoraţi în portul de origine, atunci vasul urmează să fie consemnat pentru treizeci de zile înainte de a fi eliberat, iar apoi Ennis îl poate duce direct în portul din Alaska, fără să mai facă vreun ocol, însoţit de un ofiţer de poliţie navală.

Numai eu n-am unde să mă duc. Dacă mă întorc în Irlanda, mă înhaţă poliţia

pentru că am încălcat termenii eliberării condiționate.

Așa că singura mea opțiune e să găsesc altă metodă prin care să mă țin după cele două rândunici.

– Ți-e rău? mă întreabă Basil, pe o voce scăzută.

Îl ignor, întorcând în cap problema pe toate părțile.

– Îmi mai dai una?

El îmi mai dă o țigară, încercând să mă prindă de mână, dar eu mă feresc.

– Ce ai?

– Nimic. Pur și simplu, n-am chef să pună nimeni mâna pe mine, mai ales tu.

Basil se încruntă, aplecându-se spre mine și privindu-mă așa de atent că îmi vine să-l împing de lângă mine.

– Franny. Îmi place de tine, zău. Nu e cazul să-ți faci griji din cauza asta.

Deschid gura și aproape izbucnesc în râs.

– Tu chiar crezi că asta mă preocupă pe mine acum?

– Atunci ce ai?

Îngâmfarea cu care își imaginează lucruri despre mine este de necrezut; acum chiar mă pornesc pe râs și îl văd cum roșește. Stăm în tăcere și fumăm, țigări care îmi lasă un gust oribil în gură și nu mă relaxează absolut deloc.

– Mă duc să mă plimb, spun eu cu voce tare.

– Vrei să vin cu tine? mă întreabă Mal, dar eu clatin din cap.

– Trebuie să mă gândesc la ceva.

Mă duc la docuri și mă pun la fumat cu marinarii de pe uscat. Umblau

zvonuri cum că asta urma să se întâmple, însă nimeni nu-şi imaginase că avea să se întâmple aşa de curând, aşa cum nimeni nu crede niciodată că lucrurile la care ţin se vor sfârşi. Îi întreb ce planuri au şi majoritatea spun că se vor duce acasă, îşi vor vinde vasele unor companii care le vor refolosi, apoi vor găsi un alt mod de a-şi câştiga traiul. Alţii au deja nişte planuri de rezervă. Unul dintre ei, un om mai vârstnic, cu riduri adânci care îi brăzdează faţa, varsă câteva lacrimi, dar când încerc să îl consolez, clatină din cap şi spune:

– Nu-mi plâng slujba, ci violenţa cu care am tratat planeta noastră.

Trec pe lângă vreo două companii cu vase de agrement de închiriat şi mă întreb dacă mi-aş putea permite să închiriez un vas care să mă ducă pe toată distanţa. Mă îndoiesc. Cum dracu' să fac rost de atâţia bani în grabă, fără să fur de undeva?

Pe colţ e o cârciumă pe care am văzut-o când am venit. Intru acolo şi comand un Guinness şi un whisky. E un cămin cu un foc zdravăn înăuntru şi mă aşez în faţa focului, lângă un tânăr cu un beagle cu numele Daisy. Daisy îmi miroase mâinile şi apoi se trânteşte la picioarele mele să o mângâi. Proprietarul, al cărui nume l-am şi uitat, încearcă să converseze cu mine, dar eu n-am prea multe de spus, aşa că se plictiseşte şi îşi găseşte alţi parteneri de vorbă.

Lea se aşază şi îmi dă încă un Guinness.

– N-am nevoie de dădacă, îi spun eu.

– Ba cum să nu? Când nu te dădăceşte nimeni, te duci şi te bagi în ocean.

Îmi termin tăria şi trec la bere. Urechile lui Daisy sunt mătăsoase. Ochii ei adânci şi ciocolatii mă privesc drăgăstos, apoi se închid când îi mângâi urechile.

– Crezi că am putea face în aşa fel încât să scoatem vasul nostru de pe lista vaselor de pescuit comercial? o întreb eu.

– Cum?

– Nu știu. Să scoatem macaraua de pe el? Năvodul, congelatorul… tot ce ține de pescuit.

Mă privește cu milă, ceea ce mă scoate din minți.

– Ești disperată, nu-i așa? De ce?

– Vreau să-mi termin însărcinarea.

– Dar ce contează unde mor păsările astea? Pentru că, într-un fel sau altul, oricum o să moară. Ce mai contează? Nu mai poate schimba nimic pentru noi.

Întrebarea mă lasă fără aer. Nu știu cum să răspund la așa ceva, la asemenea apatie.

Îmi dă prin cap că Lea e încordată ca un arc, aproape că o văd scrâșnind din dinți. Și ea trebuie să se descurce cu propria ei situație de criză.

– Trebuie să se mai găsească vase pe care să poți găsi de lucru, îi spun eu pe o voce scăzută. O să vezi că se va găsi o soluție.

– De ce l-ai lăsat pe Basil să ți-o tragă? mă întreabă Lea dintr-odată. Tocmai pe boul ăsta!

O privesc lung.

– Dar nu mi-a tras-o.

– El spune altceva.

Rămân cu gura căscată. Ce să mă mai mir, în definitiv?

– De ce te torturezi așa? mă întreabă Lea.

– Contează?

– Pentru mine contează. Și nu cred că mă-nșel când spun că și pentru soțul tău probabil contează.

– Soțul meu m-a părăsit.

E rândul ei să rămână fără grai.

– O. Păcat. De ce?

Scutur din cap.

– Sunt nocivă.

– Ești foarte deprimată. Înțeleg, spune ea repezit. Am trecut și eu prin asta. Trebuie să încerci să-ți revii. E periculos să fii așa când ești pe mare, iar eu nu pot sta tot timpul cu ochii pe tine.

– Dar nu ți-am cerut asta. Și oricum nu ne mai întoarcem pe mare, nu?

Nu împreună, în orice caz. Ea pleacă ochii.

Când mă ridic în picioare, face și ea la fel, așa că mă văd nevoită să-i spun:

– Vreau să stau o clipă singură, da? Îmi pare rău. O să mă simt mai bine dacă mă plimb puțin. Ne vedem înapoi, la hotel.

Ca să ies din cârciumă trebuie să trec de zona cu aparate de jocuri de noroc și îl văd pe Ennis în fața unui aparat. Ezit puțin, apoi mă duc la el.

– Hei!

El apasă încontinuu un buton, de parcă ar fi și el un automat.

Malachai a spus la un moment dat că Ennis are probleme cu pariatul. Acum înțeleg asta.

– Vrei să iei o gură de aer? îl întreb.

El scoate un mormăit în semn de negație, apoi își termină dintr-o sorbitură romul cu cola.

– De când stai aici, Ennis?

– Nu de mult.

Sună ca și cum ar fi foarte beat.

– Și… ai câștigat ceva?

Nici un răspuns.

– Cred că ar trebui să vii cu mine la hotel acum…

– Ia mai du-te-n mă-ta, Franny. Ieși naibii din viața mea.

Mă conformez.

Afară s-a făcut mai frig. Mă îndrept spre mare, dar n-am apucat să fac mai mult de câțiva pași că simt că ceva nu e în regulă și mă opresc. Nu am idee ce e diferit față de acum câteva secunde, dar dintr-odată nu mă mai simt în siguranță, trebuie să ajung la hotel imediat, nu știu cum să ajung mai repede acolo. Îi văd luminile în depărtare și grăbesc pasul.

Ce ți-e și cu instinctul ăsta! Corpul știe.

Un bărbat mi se oprește în față.

– Riley Loach?

Îl recunosc. Protestatarul care purta cipilica vărgată și se uita la mine. Nu spun nimic, dar inima îmi bate cu putere în piept pentru că n-am idee de unde știe numele ăla.

– Ești de pe vasul Saghani, nu?

– Nu.

– Du-te-n pizda mă-tii.

– Bine.

Încerc să trec pe lângă el, dar mâna lui mi se lasă pe braț. Simt cum mi se face pielea de găină.

– Știi ce rău îi faceți planetei, tu și prietenii tăi?

– Sunt de acord cu tine, îi spune repede. E greșit. Dar acum sancțiunile au pus capăt acestei situații.

– Crezi că e de-ajuns? Să lăsăm șleahta voastră să scape după câte a făcut? E o porcărie!

E atât de mânios. Nu știu ce să fac, cum să dezamorsez situația asta.

– Ascultă, eu nici măcar nu-s din echipa lor. Nu încerc decât să…

– Te-am văzut acolo, scroafo! Acum ai să-mi spui unde e căpitanul vostru. N-am de gând să vă las nepedepsiți.

Animalul din mine începe să-și croiască drum la suprafață.

– Habar n-am.

E un bărbat masiv, de cel puțin două ori cât mine, așa că atunci când mă împinge în zid, simt cât de puternic e. Simt asta cu instinctele mele străvechi, moștenite de la generații de femei, adrenalina îmi inundă sistemul, simt asta în toți rărunchii mei gata să ucidă, să căsăpească, să îl facă una cu pământul, dar aleg să rămân imobilă, simțind că asta este, aș putea fi la un pas distanță de o infinită durere, ba chiar mai rău, violarea trupului meu, poate chiar moartea și, fără să îi dau de veste, clănțănesc din dinți spre el, atât de neagră de furie că aș putea să dau foc întregii lumi.

El se trage brusc înapoi, surprins de reacția mea stranie. Apoi râde și îmi apasă beregata, mă lipește de zid, sufocându-mă, lovindu-mi țeasta de zid. Durerea mă străfulgeră de-a lungul șirei spinării.

– Spune-mi unde e.

Dar nu-i spun nimic, așa că el mă târăște ca pe un sac după colț, pe o stradă întunecoasă, iar nobila luptă pe care o duce este astfel pângărită de ură fără

drept de apel; îmi dau seama înainte să înțeleagă el însuși, știu cum vrea să mă facă să plătesc pentru ura lui. Mâna lui mi se bagă între picioare, căutând nasturii blugilor, dar eu m-am săturat de toată povestea asta.

Încep să țip ca din gură de șarpe și, mulțumindu-i pe tăcute lui Beth, îi trag o lovitură cu stânga în burtă, apoi o a doua, a treia, iar când el mă scapă din brațe de uimire, îi trântesc o bucată cu dreapta direct în gât, apoi una în falcă. Lovesc mai tare decât am lovit vreodată în viața mea, încrâncenată de frică și furie și de îndrăzneala lui, „cum de-ai pus mâna pe mine“, un pumn în nas, un croșeu în coaste, trebuie să îi dau cât de multe lovituri pot înainte să se adune, iar el nu se așteaptă la nici una din ele, dar chiar și așa, îndurerat, reușește să își azvârle pumnul și eu încerc să blochez lovitura, dar nu sunt îndeajuns de puternică, și o simt în antebraț și în frunte în același timp. Lumea se învârtește în jurul meu. Mă prăbușesc pe un genunchi și mă năpustesc să îl lovesc în vintre, dar el se așteaptă la asta, îmi apucă mâna și o răsucește până urlu de durere. Nu vine nimeni, nu îmi vine să cred că nu vine nimeni. Am făcut atâta zgomot, Doamne! Sunt singură cu el, iar el e pe cale să îmi rupă brațul și simt furia mută și clocotitoare care îmi străbate trupul, așa că întind stânga spre briceagul pe care-l am ascuns în gheată și mă gândesc „Pizda mă-sii, n-am să mă las“, așa că mă răsucesc, mă ridic și îi înfig cuțitul în gât.

El icnește șocat. Mâinile îi cad de pe mine.

Șuvoiul de sânge e ca o cascadă pe trupurile noastre.

Începe să apară lumea, cred. Se simte mișcare în jur.

– Doamne, apără și păzește… spune cineva și altcineva strigă să cheme poliția și altcineva urlă la ei să tacă dracului din gură, apoi niște brațe mă ridică de pe jos.

Cuțitul îmi cade din mână.

– Gata, gata, îmi spune cineva la ureche.

Dar bărbatul acela mă privește încă, mă privește îndelung, cu mâinile duse la gât, încercând să oprească sângerarea și prăbușindu-se în genunchi, cred că nici nu mai e la el în corp, căci și eu l-am părăsit pe al meu.

– Gata, spune vocea, și îmi dau seama că Ennis e cel care m-a ridicat în picioare.

Mai mult mă târăște decât mă duce de-acolo. Unde? La hotel? Sunt năucă de șoc.

Au sosit și ceilalți, care ne trag repede după ei, dar nu către hotel, ci spre vas, căci în urma noastră vine un cârd de oameni. Fugim cât ne țin picioarele, e totul un vârtej propulsat de adrenalină, ni se aud pașii pe punte, apoi voci joase dau comenzi grăbite. Clipesc din ochi și mă trezesc pe vas, iar ceilalți umblă ca niște demenți, ca să pună vasul în mișcare. Clipesc și Saghani alunecă lin, îndepărtându-se de țărm, înapoi în oceanul mare. Clipesc și sunt într-o cameră, nu știu care, poate o fi cabina lui Ennis, cine știe, nu-mi pasă, iar el îmi vorbește de undeva, de departe:

– Nu ești singură, drăguță, îmi spune el. Liniștește-te. Nu ești singură.

Chiar crede ce spune?

– E mort? L-am ucis?

– Nu știu.

Renunț. Se deschide un zăgaz și mă inundă oboseala. Abia reușesc să nu leșin. Clipesc și mă aflu în pat.

– Plecăm? îl întreb.

– Am plecat deja, spune Ennis. Dormi.

– Am stricat totul, nu-i așa?

– Nu, drăguță, zice el. Ne-ai eliberat.

Dar eu nu voi fi niciodată liberă. Mă întreb dacă așa s-o fi simțit tata în ziua în care a omorât un om.

17

New South Wales, Coasta de Sud, Australia

Cu nouăsprezece ani în urmă

Edith e afară cu mieii în seara asta, ghemuită cu pușca lângă ea, să-i păzească de ochi apucători sau vulpi înfometate. Mă obligă și pe mine să îi păzesc în unele nopți, în ciuda protestelor mele – i-am spus de o sută de ori că refuz să omor alt animal, chiar și pentru a ne apăra pâinea, că de-aia îl avem pe Finnegan, să protejeze mieii, dar ea tot mă trimite afară în frig să fac de pază, cu pușca proptită stângaci în mâinile mele nedoritoare.

– Dacă se întâmplă să vină, o să faci ce trebuie, spune ea în felul acela al ei, care dă de înțeles că nu începe tocmeală, dar eu încă n-am văzut nici picior de prădător, așa că nu știu dacă are dreptate.

În orice caz, seara asta e șansa mea. Am evaluat cutia încuiată plină cu comori pe care o ține ascunsă sub pat, ba chiar mi-am dat osteneala și i-am furat cheia și am copiat-o, pentru că știu bine că e exact tipul de femeie care ar observa imediat dacă cheia ar lipsi prea mult. Copierea cheii nu e chiar floare la ureche când ești la o fermă în afara orașului și nici măcar n-ai dreptul la un permis de conducere de începător până nu faci șaisprezece ani, adică peste un an abia. A trebuit să îi plătesc lui Matt Slăbănogu’ să mi-o facă și tipu’ ăsta e cel mai drogat de la noi din școală, așa că nu e un om de cuvânt. Apoi a trebuit să aștept perioada când se fată mieii, când oile îi fată pe câmp și nu pot avea grijă de ei, așa că trebuie protejați de tot felul de prădători – nu numai de vulpi, ci și de vulturi, de câini sălbatici uneori. Sunt din ce în ce mai înfometați acum, că vânatul din pădure e din ce în ce mai rar. Dar sunt singurele nopți în care știu că Edith nu o să mă prindă: știu că e gata să stea acolo până se topește din picioare și i se transformă oasele în cenușă, dacă e nevoie. O femeie hotărâtă, tăcută, dârză.

Se prea poate să fiu eu paranoică, poate că Edith nu stă toată ziua cu ochii pe cutia aia. Pe mine m-a tentat de când am pus piciorul în ferma asta de doi bani. Bunică-mea e o femeie dură ca lama de cuțit, mă-nțelegeți. Nu îmi spune nimic despre părinții mei – de fapt aproape că nu-mi vorbește, doar atunci când se răstește la mine și îmi dă ordine, iar dacă nu îndeplinesc munca de rob pe care mi-o dă la gradul de perfecțiune cerut, nu mă lasă să mă duc la cursurile de salvamar, care sunt cam singurul lucru pe care-mi place să-l fac în locul acesta, și cum abia mi-am căpătat medalia de bronz, m-au pus responsabilă cu patrulele de salvare, iar ea nu pare să priceapă ce lucru important e – dar are cutia asta și sunt convinsă că-s secrete ascunse acolo. În loc să aprind lumina în dormitor, căci ar putea s-o vadă din padoc, mă furișez pe întuneric și mă pun pe burtă ca să bâjbâi după ea, până ce îi simt marginea rece și dură. O trag de sub pat – e mai grea decât mă așteptam – și fug repede la mine în cameră să o deschid.

Cutia e grea pentru că în ea sunt câteva medalii militare care, sunt surprinsă să descopăr, îi aparțin bunicului, care se pare că a fost într-un regiment de cavalerie ușoară. Citesc inscripțiile de pe ele și îmi trec degetele peste metal, încercând să leg puținele lucruri pe care le știu. De ce nu îl pomenește deloc, de ce n-are nici o fotografie cu el în casă? Ce e așa de secret în căsătoria asta de trebuie să țină încuiate resturile ca să nu le vadă vreun ochi curios?

Las deoparte medaliile și ridic un teanc de tot felul de acte. Unele sunt documente de afaceri – actul de proprietate al fermei, polițe și tot felul de alte astfel de lucruri – pe care le pun lângă mine fără să le citesc. Nu știu nici eu ce caut, de fapt, poate doar un semn că nu am fost trimisă la ferma greșită, ferma unei femei care n-are nici un fiu și prin urmare n-are cum să îmi fie mie bunică. Nu vorbește nici de el, nici de mama. Nu știu nici unde e și nici cu ce se ocupă – nu știu nici măcar cum îl cheamă.

Un vraf de fotografii se răstoarnă pe covor. Scot un sunet de uimire când văd fețele din poze, obrajii mi se împurpurează. Iată-l, el trebuie să fie, pentru că e acolo și Edith, care e mai tânără și ține în brațe un bebeluș, sau merge pe plajă cu un băiețel, sau taie legume pe masa din bucătărie cu un adolescent, sau șade la un foc de tabără cu un tânăr. Are un păr lung și blond de hippy în câteva din poze, iar în altele e tuns foarte scurt. Are o față chipeșă și ochi negri, o gură largă făcută parcă doar pentru zâmbete. Și iată-l și cu mama

mea, care e însărcinată şi are ditamai burta. Are braţul în jurul ei şi ea râde, par aşa de fericiţi şi uite şi ţarcul din faţă în spatele lor, cel pe care îl traversez zilnic ca să prind autobuzul spre şcoală. Nu îmi dau seama că plâng până nu văd că mi-am udat părinţii. Pe spatele pozei, cu litere stângace, sunt numele lor. „Dom şi Iris, de Crăciun“.

Dom.

Vâr preţioasa fotografie sub pernă şi apoi trec în revistă tot ce mai e în cutie. Abia la fundul ei găsesc ceea ce căutam. O explicaţie, sau cel puţin o parte din ea.

Dominic Stewart, douăzeci şi cinci de ani, la vârsta încarcerării.

Mă opresc şi mă uit lung la cuvântul acela.

Sunt şi alte cuvinte care răsar disparate pe documentele acelea. Ochii mei năuciţi le surprind şi mi le transferă în minte, în mintea mea uluită. „Centrul de corecţie din Long Bay, Sydney. Sentinţă pe viaţă. Perioadă standard de douăzeci de ani înainte de eliberare condiţionată. Vinovăţie. Intenţie criminală. Închis pentru omor.“

Bum!

Sar cât acolo. Documentele îmi zboară din mână şi mă chinuiesc să le pun pe toate la loc în cutie. Ăsta a fost un foc de armă. Nu înseamnă că o să se întoarcă imediat, dar gata cu asta, am văzut conţinutul cutiei pe care n-ar fi trebuit niciodată să o deschid. Nu vreau să am nimic de-a face cu ea, am irosit deja atât timp.

– Franny! strigă Edith şi apoi deschide uşa dormitorului meu şi se uită la dezordinea din mijlocul patului. Stăm şi ne uităm tăcute preţ de câteva secunde, iar ochii ei sunt mai reci decât i-am văzut vreodată, înspăimântători şi înspăimântaţi, aşa mi se pare, apoi ea spune: L-am omorât pe Finnegan.

Durează ceva până înţeleg ce-a spus.

– Ce?

– Nenorocitul a fugit după vulpe și nu l-am văzut în întuneric.

– Ce? Nu.

Mă strecor pe lângă ea și fug în beznă. Mieii și mamele lor sunt în țarcul cel mai apropiat, cel dintre noi și mare. Grăbesc pasul până la gard și apoi mă opresc, respirând greu. Nu văd mare lucru, doar o formă întunecată în depărtare.

– M-am gândit că poate vrei să stai cu el când îi curm suferința, zice Edith.

– E în viață?

– Nu pentru mult timp. Glonțul i-a trecut prin gât.

– Nu putem să chemăm veterinarul? Am putea să-l ducem acolo chiar acum! Hai repede să-l punem în camionetă.

– Nu se mai poate face nimic, Franny. Vii, nu vii – faci ce vrei.

– Dar e-al meu! îi spun eu disperată.

Eu sunt cea care îl plimbă și îi dă mere și îi taie unghiile și îl scarpină după urechi, chiar dacă mi se înnegresc mâinile. Eu sunt cea care îl iubește.

– De-aia te-am chemat, spune ea și e atât de calmă și de rece de parcă nu i-ar păsa de ce-a făcut, nu-i pasă nici cât o ceapă degerată că tocmai ne-a omorât bătrânul și frumosul nostru măgar care nu face nimic altceva decât să încerce să păzească ființele micuțe în timpul nopții.

– Ești o scroafă, îi spun răspicat și amândouă suntem șocate, pentru că în viața mea n-am spus un cuvânt urât cuiva, cu atât mai puțin înspăimântătoarei mele bunici. Ești o scroafă ordinară, continui eu, mânată de furie, de durere și neputință. Ai făcut asta intenționat. Așa cum ai ascuns de mine adevărul despre Dominic.

Edith iese pe poarta de metal, lăsând-o deschisă pentru mine. Are în mână pușca.

– Vrei sau nu să fii alături de el? mă întreabă ea în timp ce traversează iarba până la trupul care încă mai suflă. Dar eu nu pot, nu pot să mă duc lângă el, sunt prea speriată de ce o să fie el când va pieri, de cum o să arate, de ce va mai rămâne. Închide poarta atunci, zice Edith.

Și o închid, iar ea îl împușcă pe Finnegan în cap, și zgomotul e atât de tare, de oribil, că mă întorc și mă duc la camionetă, iau cheia de la bord și pornesc motorul. O să plec dracului din locul ăsta. De câțiva ani conduc camioneta. Edith m-a obligat să învăț și nu contează că n-am încă permis, sau bani, sau alte lucruri, nu contează că fotografia este încă sub perna mea; sper să rămână acolo pentru totdeauna, decolorându-se și încreţindu-se, transformându-se în colb înainte s-o mai vadă cineva.

O mână puternică pătrunde cu iuțeală pe fereastră și smulge cheia din contact, oprind motorul.

– Hei! mârâi eu.

Dar Edith se îndreaptă deja spre casă. Alerg după ea și încerc să-i iau cheia din mână, panicată și înnebunită, nu înțelege oare că trebuie să plec de acolo, că nu acolo e locul meu, că mă sufoc în locul ăla?

– Vrei să pleci de aici, foarte bine, zice ea. Dar n-ai să-mi iei camioneta.

Scot un oftat de frustrare, iar gâtul mi-e plin de lacrimi.

– Te rog!

– Nu poţi să le ai pe toate cum vrei tu, fato, trebuie să înveţi să înduri cu un pic de demnitate.

Mă umilește ce spune. O urăsc.

Ea intră înăuntru, iar eu mă așez pe verandă, bocind. Pentru Finnegan, singurul meu prieten, pentru că îmi doresc ca mama să fie acolo. Lui Edith puțin îi pasă de mine. Cred că ziua în care am fost trimisă pe capul ei i-a distrus viaţa. Acum măcar știu de ce mă urăște așa de tare: îi amintesc de neisprăvitul ei de fiu.

Au trecut ore bune când intru înapoi în casă. Am așteptat să fiu sigură că doarme, căci nu mă simt în stare să-i văd mutra în seara asta. Dar, în timp ce mă îndrept spre camera mea, aud un sunet slab de la ușa din spate și nu mă pot înfrâna, mă simt obligată să mă duc la fereastră și o văd acolo, șezând pe ultima treaptă în spatele casei, într-un cerc de lumină făcut de felinar, ținând în mână crotalia din urechea lui Finnegan și plângând încetișor.

Mă lasă picioarele și mă sprijin de perete, culcându-mi capul pe el.

– Îmi pare rău, bunico, șoptesc eu, dar ea nu mă poate auzi prin geam.

Micul-dejun e consumat în tăcere, dar nu e un lucru neobișnuit. Edith nu și-a luat înapoi cutia cu secrete noaptea trecută, așa că am încuiat-o eu și i-am pus-o înapoi sub pat, copleșită de regrete. Nu am atins fotografia de sub pernă – nu m-am putut convinge să i-o dau înapoi chiar dacă nu îmi imaginez că voi dori să o mai privesc vreodată. Mă simt sleită de puteri după o noapte în care m-am zvârcolit și n-am închis un ochi. Abia după ce mănânc tot castronul de porridge capăt îndeajuns de mult curaj ca să întreb:

– Chiar a omorât pe cineva?

Edith încuviințează din cap, fără să ridice ochii din ziar.

– Pe cine?

– Ray Young.

– Cine-i Ray Young?

– Un băiat de prin vecini.

– Știi de ce l-a omorât?

– Nu mi-a spus.

O privesc lung, uluită de modul nepăsător în care dă din umeri.

– Și cum s-a cunoscut cu mama?

– N-am idee. Prin Irlanda, pe undeva.

– Nu l-ai întrebat?

– Nu era treaba mea.

– Ți s-a părut că erau… îndrăgostiți? Când a adus-o aici?

Edith ridică ochii din ziar și mă privește pe deasupra ochelarilor.

– Dar ce importanță are? Nu știu. Că de contat când a fost să îl omoare pe omul acela, clar că n-a contat. Sau când l-au condamnat exact în ziua în care ai venit pe lumea asta zbierând chiar aici, pe canapeaua asta. Te-am scos din mă-ta și am oprit sângerarea. Ce mai plângea că e singură și că-l iubește, dar asta n-a oprit-o să te ia de-aici. Împăturește ziarul și duce castronul la chiuvetă. Să mă ajuți să săpăm o groapă pentru Finnegan, spune ea, iar eu încuviințez din cap.

– Da, bunico. În timp ce-și trage ghetele, o întreb: Și cum l-a omorât?

– L-a sugrumat, îmi răspunde ea.

18

Dublin, Irlanda

Cu doisprezece ani în urmă

Picături mari și reci îmi cad pe față. Nu am la mine fâșul și nici umbrela, așa că mă împac cu gândul că o să mă plouă. Dublin e un loc mohorât, unde cerul este veșnic cenușiu, însă transmite ceva anume, ceva misterios, ceva care știi că te-ar putea vrăji. Mă îndrept spre bibliotecă, o clădire aproape de chei.

În mai toate dimineţile sunt trezită din somn cu un sărut, după care el pleacă la lucru. În dimineața asta, a plecat așa de devreme că nici nu mijiseră bine zorii printre obloane, iar în întuneric, mi s-a părut că am visat buzele lui. Eu aveam zi liberă, așa că mă hotărâsem să aranjez apartamentul lui Niall în așa fel încât să aducă a cămin adevărat, să adaug culori, plante, picturi, orice. Dar între zidurile acelea simţeam cum încep să bâțâi din picior, să mișc degetele nervos și dacă ignoram aceste semne, începeam să simt un laț care mi se strânge în jurul gâtului.

Apoi mi-am amintit că de ceva vreme voiam să merg la biblioteca din Dublin, așa că am sărit într-un tren din Galway și uite-mă, grăbindu-mă să o iau înaintea ploii, respirând ușurată.

Intru cu capul plecat într-o clădire mare, păşesc pe mozaicul podelei şi sub tavanul înalt, apoi într-o sală de lectură ca un dom pe care îmi aduc aminte că am frecventat-o cu plăcere la început, când m-am întors în Irlanda. Nu sunt nici eu sigură ce caut, poate ceva legat de genealogie, dar rămân o clipă să mă bucur de spațiu. Apoi mă cufund în lectură.

La un moment dat, simt că îmi vibrează geanta. Nu ajung să răspund la timp și atunci când observ ecranul telefonului simt cum îmi sare inima și realizez că am făcut ceva rău, deşi nu-mi dau seama exact ce anume. Opt apeluri

pierdute de la Niall. Trei SMS-uri în care mă întreabă unde sunt. E întuneric afară; a trecut o zi întreagă cu mine pierdută în lectură. Am încurcat-o.

Îl sun imediat înapoi.

El răspunde cu:

– Ai păţit ceva?

Încerc să vorbesc pe un ton lipsit de griji.

– Nu, n-am nimic. Îmi pare rău că n-am auzit telefonul, sunt la Dublin.

Urmează o pauză lungă.

– De ce?

– Am vrut să vin la bibliotecă.

– Aşa… pur şi simplu?

– Da…

– Şi nu ţi-a dat prin cap să-mi spui şi mie?

– Păi…

Adevărul e că nici nu mi-a trecut prin minte. N-am mai făcut aşa ceva, nu de când ne-am căsătorit, n-am mai permis picioarelor să mă ducă unde vor ele. Nu îi spun că nu-i nimic, că nu-s decât la două ore distanţă, că aş fi putut ajunge mult mai departe şi că e dreptul meu să plec unde vreau, pentru că instinctul îmi spune că ăsta ar fi un lucru nepotrivit şi crud.

– Am venit acasă să mâncăm împreună de prânz şi nu erai aici, iar acum m-am întors cu cina şi tot nu te-am găsit aici. M-am gândit că poate ai… Pur şi simplu nu ştiam unde eşti.

Pe dată mă apucă iar senzaţia de sufocare.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Nu m-am gândit.

O altă pauză. Se simte că l-am rănit.

– Și te mai întorci acasă?

– Da. Nu m-am gândit încă, dar mă gândeam să mă întorc într-o zi, două?

– Aha. Minunat. Ne vedem atunci.

Îmi închide telefonul. Mă uit lung la aparat. Apoi ies înapoi în ploaie, care acum cade cu putere, mă duc până la gară și cumpăr un bilet la următorul tren spre Galway.

Facultatea de biologie freamătă de lume, ceea ce e straniu pentru o seară de marți. Sau pentru orice altă seară. Toate luminile sunt aprinse și în bucătăria departamentului trebuie să fie cel puțin treizeci de persoane. Mă strecor și eu înăuntru, lipită de perete, căutându-l pe Niall. Nu l-am găsit acasă, ceea ce înseamnă că e probabil la lucru, doar că nu mi-am dat seama că voi nimeri în toiul unei petreceri cu colegii. Am venit direct de la tren, am pantofii leoarcă, părul umed.

Îl văd în mijlocul unui grup de bărbați și femei și mă dau mai aproape, dorind să aud ce spune de îi sorb cu toții cuvintele. Se vede că este mai mult decât prost dispus.

– Omenirea este o plagă pe fața pământului, spune el.

Acesta e momentul când ridică ochii și mă zărește. Privirile ni se încrucișează. Văd că are o mină ușurată, așa că mă relaxez și eu, dar apoi îi descopăr o răceală în ochi.

El vine spre mine și mă sărută pe obraz.

– Ai sosit.

Încuviințez în tăcere, căci toate cuvintele pe care le-am repetat în cap în timp

ce mergeam cu trenul mi s-au evaporat.

– E o răzmeriță întreagă pentru că niște nenorociți de braconieri au pătruns într-un sanctuar și au furat colții de fildeș ai ultimilor elefanți, spune el pe un ton încărcat de mânie.

Mi se strânge inima. Nu pot să aud așa ceva. Pentru că mereu auzim astfel de lucruri. Și nimic nu se schimbă. Mie îmi vine să plâng, dar durerea lui Niall e mult mai rece. Cred că e pe cale să își piardă speranța.

Înainte să mă pot gândi la ce-aș putea să-i spun, îl văd cum clatină din cap. Respiră lung și încet, apoi îmi toarnă o cană cu vin de pe o masă alăturată.

– Hai încoace, murmură el, conducându-mă spre colegii lui. Prieteni, iat-o pe soția mea, Franny.

Sunt doi profesori al căror nume îl uit imediat, o laborantă pe nume Hannah și lectorul care mi-a trântit în brațe o farfurie murdară – doamna profesor Shannon Byrne. Îi întâlnesc privirea șocată – se vede că nu-și crede urechilor:

– Soția?

– Soția, întărește Niall.

– Încântată de cunoștință, zic eu.

– Și eu, reușește să îngaime Shannon, strângându-mi scurt mâna. Și când a avut loc fericitul eveniment, Niall?

– Acum șase săptămâni.

– Nu se poate. De ce nu am fost invitați?

– Nimeni n-a fost invitat.

– Ai ținut-o secret! Sunteți de mult împreună?

Niall îi aruncă un zâmbet cam acid.

– De șase săptămâni.

Urmează o tăcere jenată.

– O nebunie, spun eu.

Tensiunea se topește și cu toții scot sunete amuzate de disconfort sau înțelegere.

– Toată dragostea, nebunie, spune unul dintre bărbați.

– Soția mea numește asta febra visului, zice celălalt.

Decid că îmi plac amândoi. Mă uit la Niall și încuviințez din cap.

– Chiar asta e.

Am impresia că nici nu recunosc persoana asta cu care sunt căsătorită.

– Nu mi-am imaginat niciodată că pe Niall l-ar putea interesa altceva decât profesia lui, spune Shannon.

– Nici eu, spune Niall.

– E un act de curaj, spune Hannah, cu obrajii îmbujorați.

Eu îi întâlnesc ochii timizi cu recunoștință.

– Se poate spune și așa.

– Shannon e șefa catedrei de biologie, îmi spune Niall. Ia loc lângă ea. Shannon, Franny e foarte pasionată de ornitologie și e foarte deșteaptă.

Ochii lui Shannon coboară spre manșetele înnoroiate ale blugilor mei. Ea poartă o rochiță de stofă bleumarin și pantofi cu toc. Părul blond îi e aranjat într-o coafură voit neglijentă. Coama mea neagră e o coadă împletită și ciufulită care mă face să arăt ca la doisprezece ani. Nu mă interesează prostiile astea, dar furișez cu coada ochiului o privire spre Niall să văd dacă el observă discrepanța. Nu o observă.

Fără nici un preambul, el spune:

– Când era copil, un stol de ciori s-a îndrăgostit de ea.

Mă ia cu fierbințeală.

– Ce vrei să spui? întreabă Shannon.

Când e clar că nu vreau să povestesc nimic, Niall explică:

– Le-a dat zilnic de mâncare până au început să se țină după ea, să-i aducă daruri. Ani de zile. O adorau.

– Nu zilnic, spune Shannon. Nu în timpul iernii.

Mă uit spre ea. Confirm din cap.

– Fals, zice ea. Ciorile migrează.

– Păsările stau unde e hrana, zice Niall. Păsările din familia corvidae au abilitatea de a recunoaște fețele oamenilor. Franny a devenit sursa lor de hrană, așa că nu a mai fost nevoie să migreze.

Shannon clatină din cap de parcă ar fi ofensată de o asemenea idee.

„Nu“, mă rog eu în gând, încercând să îi transmit mesajul cât de bine pot. „Nu răpi magia acestei amintiri.“ Mă simt murdărită, de parcă ceva prețios mi-a fost pângărit, aș vrea să ies dracului de-acolo, să îi arunc cana cu vin în mutră, ei și poate și lui Niall.

– De-aia voiam să o cunoașteți, spune Niall în continuare.

– Ai o diplomă? mă întreabă Shannon.

– Nu.

– N-ai studiat deloc? Dar ce vârstă ai?

– Douăzeci și doi de ani.

Ridică din sprâncene.

– Ce-i asta… sunt zece ani diferenţă între voi!

Niall şi cu mine ne uităm unul la altul. Încuviinţăm din cap. Shannon ridică din umeri.

– Ei, eşti tânără. Ai timp la dispoziţie. Dă-mi un telefon şi, dacă vrei, discutăm despre actele de care ai nevoie dacă vrei să te înscrii.

În loc să îi explic că nu mă interesează să fac asta, îi mulţumesc. Abia aşteaptă cu toţii să se întoarcă la discuţia cu care se simt confortabili – subiectul de azi este lucrarea pe care urmează să o publice Shannon în legătură cu programele de încrucişare a speciilor –, aşa că prind ocazia să o şterg din cercul lor, îmi pun binişor vinul neatins pe masă şi o iau spre uşă. Se închide în urma mea, iar sunetul dinăuntru este aproape amuţit. Răsuflu uşurată. Butonul liftului se aprinde galben pentru coborâre.

Uşa din spatele meu se deschide şi mă inundă iar sunetul vocilor. Nu mă întorc, însă o mână o prinde pe a mea şi mă trage în altă cameră, un birou întunecos, cred.

– Prea pompoşi pentru gustul tău? mă întreabă soţul meu. Nu-l văd prea bine în întuneric. E posibil să fie niţel cherchelit. De ce-ai venit aici?

– Am venit după tine.

Îşi deschide larg mâinile: iată-mă.

– Mi-ai plătit cumva o poliţă? îl întreb.

– Ce?

– Cu ciorile. Să le dai un lucru preţios de-al meu.

El tace şi apoi oftează.

– Nu. Nu în mod conştient.

– Nu știu ce aștepți de la mine, îi zic și vocea mi se sparge.

– Nici eu.

Mă mișc prin întuneric, încercând să mă îndepărtez de el. De-a lungul unui perete sunt ferestre înalte, și mă uit pe ele la curtea de jos. Întunericul transformă parcul într-un loc bântuit, iar copacii aruncă umbre stranii, mișcătoare. O mașină trece încet, luminându-mi fața cu farurile, apoi dispărând. Momentul vibrează de disconfort, de așteptare. Mă târăsc afară din piele pentru că n-am dat în viața mea socoteală unei alte persoane, n-a trebuit să spun niciodată cuiva unde mă duc. E ca un fel de încătușare.

– Te-am avertizat, îi spun și apoi mă urăsc pentru vorbele astea.

– Da, spune el, venind mai aproape. Și tot… nu m-am așteptat la una ca asta. Scumpa mea, nu trebuie decât să spui când pleci. Spune-mi că ești plecată undeva și că o să te întorci.

Mă răsucesc cu fața la el.

– Dar ce, credeai că am plecat de tot?

– Păi mi-a trecut și gândul ăsta prin cap, recunoaște el. M-ai speriat, Franny.

Mă simt străbătută de un sentiment de stânjeneală.

– Îmi pare rău, îi spun. Nu te-aș părăsi niciodată de tot.

Spunând aceste cuvinte, înțeleg că am spus ceva adevărat și are loc un alt fel de încătușare, una mai profundă, mai catastrofală.

Niall se apropie și mă ia în brațe, cu gura lipită de scobitura gâtului meu.

– Îmi e necaz pe mine că am spus de ciori, pentru că am povestit asta. Știam că nu e bine. Uneori am impresia că sunt chitit să mă autodistrug.

Nu mișcăm, dar afară lumea continuă să se schimbe, să respire, să trăiască. Luna își continuă drumul deasupra capetelor noastre. Eu trăiesc în vorbele lui, în marea nemăsurată a contradicțiilor lui.

– Dar mă ţii aşa de duios în braţe, îi spun.

– Te simţi ca într-o colivie?

Mă ustură ochii.

– Nu, spun eu, în timp ce-mi dau seama ce adâncă, ce teribilă e încătuşarea asta, îi cunosc faţa şi numele, nu e o încătuşare, e dragoste, dar poate că sunt unul şi acelaşi lucru în fond.

– Vii cu mine? îl întreb.

– Unde?

– Oriunde.

Braţele lui Niall mă strâng la piept. Spune:

– Da. Oriunde.

19

Vasul Saghani, Atlanticul de Nord

Sezonul migrației

Mă trezesc din somnul delirant cu o stare de ameţeală. Durează minute lungi până îmi dau seama unde mă aflu (în cabina lui Ennis, în pat) și ce s-a întâmplat noaptea trecută (am înjunghiat un om). Nu îmi amintesc bine.

„Niall, de ce n-ai venit după mine?“

Membrii echipajului sunt în cambuză, așezați pe diverse băncuțe și sprijinindu-se de perete, privindu-l pe Basil cum amestecă într-o oală uriașă cu terci așezată pe plită și vorbind pe șoptite. Toți cu excepția lui Ennis. El nu e niciodată cu ei, stă întotdeauna deoparte.

Teama li se citește în priviri când dau cu ochii de mine. O simt, un fir de teamă.

O reacție animalică. Reținere față de femeia ieșită din minți cu care acum împart spațiul acesta strâmt.

– Cum te simți? mă întreabă Anik.

– Bine. Nu pot să îmi dau seama ce simt în legătură cu noaptea trecută. Parcă a pierit totul din mintea mea, s-a dus în alt compartiment. Prin urmare, suntem pe vas. Și înaintăm. Nimeni nu are nimic de zis la asta. Privirile lor sunt grăitoare. Of, la naiba, mormăi eu.

Basil îmi dă un castron cu porridge presărat cu scorțișoară și coajă de lămâie. Își ferește privirea. Eu mă duc la popotă și mă cufund în separeul de piele. Ei mă urmează cu castroanele, așezându-se în jurul meu de parcă totul e normal.

Mi-e dor de prezența uriașă și zâmbitoare a lui Samuel.

Nu spune nimeni nimic până nu apare Ennis, care își încrucișează brațele și zice:

– Uite care-i treaba. Am părăsit portul ilegal. Am primit un apel radio de la poliția navală care ne spune să ne întoarcem imediat, că vor fi indulgenți pentru că abia s-a dat anunțul și putem zice că nu cunoaștem încă bine noua lege.

Eu las lingura jos.

– Mai e un motiv pentru care polițiștii vor să vorbească cu noi, spune Dae cu subînțeles, și toți ochii se întorc spre mine.

– Da, de ce să nu le dăm o mână de ajutor cu asta? zice Basil. Când vede că nu spune nimeni nimic, ridică vocea. O femeie pe care de-abia dacă o cunoaștem a ucis un om noaptea trecută. Și în loc să stăm și să raportăm ce s-a întâmplat, noi am fugit.

– Era unul dintre protestatari… începe să zică Mal.

– Și? Și ce dacă? Nu suntem în Nașul, ce dracu’! Nu ucidem oameni. A ucis un om cu sânge-rece.

– Sânge-rece? zic eu.

– Poate că nici n-a murit, zice Lea.

– N-avem de unde ști.

– Și cum ai reușit să-l omori? mă întreabă Dae, confuz.

– Avea un cuțit, zice Anik.

– Dar de ce să aibă cuțit? întreabă Basil, fără să se uite la mine.

– Poate pentru că femeile sunt mereu atacate, îl repede Lea.

– Ei, iar începem…

– Am briceagul ăla din ziua în care am fost înjunghiată în închisoare, zic.

Echipajul amuțește.

– Am petrecut patru ani într-o celulă în Limerick. Era un loc violent. Am învățat să mă lupt. Am învăţat să îmi fie frică de oameni. Când am ieşit, am continuat să port cuţitul.

Aerul vibrează de șoc.

Ennis se uită atent la mine. Nu-i pot citi expresia şi nu cred că mi-o poate citi pe a mea. Ceilalţi încearcă să proceseze.

– Măi, să fie, zice Mal pe o voce stinsă.

– Ce pizda mă-sii? spune Basil, aruncându-mi o privire dură. Prin urmare, avem o deținută periculoasă la bord care a înjunghiat de moarte un amărât. Vi se pare ceva normal?

– Un amărât? zic eu.

– Ce… a pus niţel mâna pe tine şi gata, l-ai omorât?

– Eşti un căcănar sexist, spune Lea cu scârbă, dar eu n-o mai aud.

– Știi ce? zice Basil. M-am săturat să îi tot daţi cu feminismul ăsta care e scuza perfectă ori de câte ori o femeie se comportă incorect. O vezi pe una că e violentă şi gata, bărbații sunt de vină. E jalnic.

Ar trebui să mă simt furioasă. Cum sunt toţi cei din jurul meu. Însă eu nu simt decât dispreţ pentru Basil şi un fel de milă că s-a lăsat să fie un om atât de mic şi meschin. Îmi citește lucrul acesta pe față, pentru că-l văd cum roșește de umilință şi cum furia i se aprinde şi mai tare.

Ennis este cel care îl pune la punct.

– A atacat-o, spune căpitanul şi mă uimește tonul lui aprins. A atacat-o din

cauza noastră, iar ea n-a vrut să-i spună unde suntem, aşa că a sărit pe ea, futu-i! Adică spui că n-ar fi trebuit să se apere?

Basil scoate un sunet furios, plin de neputinţă.

– De ce ai făcut închisoare?

– Am omorât doi oameni.

– Doamne! explodează el. E groasă rău.

– Potoleşte-te, Bas, zice Dae.

– Nu! Trebuie să vorbim acum prin radio cu poliţia. Dacă ne întoarcem acum, pe loc…

– Ia du-te şi linişteşte-te, îi ordonă Ennis.

Basil începe să obiecteze, dar…

– Acum!

Bucătarul iese ca o furtună pe uşă, înjurând în barbă. Văd că lui Ennis îi tremură mâinile când se întoarce spre noi. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, cenuşii ca zorile.

– Îmi cer scuze, spune el.

Eu nu ştiu ce să spun.

Mal mă întreabă pe o voce scăzută:

– De-aia nu voiai să vii la mal?

Încuviinţez din cap.

– Am încălcat eliberarea condiţionată ca să vin aici. Nu aveam voie să părăsesc Irlanda încă cinci ani. Paşaportul meu e fals. Şi… Acum gata, vărs tot adevărul, indiferent de consecinţe. Şi nu sunt ornitolog. Nu sunt nici un fel

de cercetător.

Se uită toți la mine fără grai.

– Poftim? zice Mal.

– N-am făcut facultatea. N-am diplomă. Știu totul din cărți.

Se mai lasă o tăcere în timp ce toți încearcă să se decidă ce să facă și cu informațiile astea.

– Ce mama dracului, Franny? spune Lea în cele din urmă.

– Hai să nu-i mai spunem lui Basil și de asta, sugerează Mal.

– Și cum ai făcut rost de aparatură? mă întreabă Dae.

– E a soțului meu.

– Atunci de ce faci asta dacă nu ești de fapt implicată în nici un fel? mă întreabă Anik.

– Sunt implicată. Cu toții suntem.

Apoi:

– Nu contează, spune Ennis, care se arată calm și ceva mă face să bănuiesc că de fapt a știut tot timpul, dar parcă nu-mi vine a crede. Mai sunt două păsări care au dispozitiv de urmărire. Le pot intercepta. Le putem urmări și găsi peștele.

Răsuflu adânc, iar ochii mi se umplu de lacrimi. L-aș îmbrățișa dacă aș putea.

– Sunt departe, în vest, obiectează Lea. Și se îndreaptă cu viteză spre sud. Tu nu știi apele astea, căpitane.

– Le pot găsi, repetă Ennis și vocea îi sună sigură, credibilă.

– Și ce mai contează că o să fim arestați în secunda în care ancorăm cu un

congelator plin cu pește? zice Dae.

– Știu eu un tip, spune Anik, care poate să ascundă captura dacă îl rugăm. Dacă găsim atâta pește.

– Oh, Doamne, spune Malachai cu vocea întretăiată, apoi începe să râdă, căci nu poate să creadă ce aude.

Această lume a fărădelegii în care ne-am trezit dintr-odată e îndeajuns de ridicolă încât să începem toți să râdem. Lea clatină din cap, iar Dae se tot șterge la ochi, de parcă ar vrea să se trezească dintr-un vis.

– Zic să votăm, spune căpitanul nostru. Cine e pentru întoarcere și predarea vasului?

„Și predarea lui Franny“, lucru pe care nu mai e nevoie să-l adauge.

Îmi țin respirația.

Nu ridică nimeni mâna.

– Cine e pentru continuarea cursei, fie ce-o fi?

O ezitare.

Apoi mâna solitară a lui Anik, ridicându-se în aer.

– Dacă am intrat în horă, murmură el… acum trebuie să jucăm.

Una câte una, urmează și restul de mâini. Îmi șterg lacrimile de pe obraji, iar mâinile îmi tremură de bucurie.

Noaptea trecută totul se încheiase. Azi suntem mai afundați în aventură și necunoscut decât am fost vreodată.

– Prin urmare, o s-o luăm spre sud, spune Ennis, sperând că ne va ține combustibilul pentru că acum suntem dați în urmărire, deci nu vom putea să ancorăm până n-am terminat cursa.

– Să sperăm că țin și motoarele, spune Lea.

– Și să ne rugăm pentru pește, zice Dae.

– Și păsări, spune Anik.

Încuviințez din cap.

Și păsări.

Îmi iau așternutul și mă duc să dorm pe punte. Nu vreau să rămân în cabină, în ciuda obiecțiilor lui Lea. Ca o concesie, îmi leg mâna de balustradă, ca să nu ajung peste bord dacă e vreme rea sau merg în somn. E frig și minunat aici, afară. Un cer limpede, plin de stele.

Mai târziu coboară și Ennis de la cârmă și se așază pe scânduri lângă sacul meu de dormit. Nu scoate nici un cuvânt, cum îi e obiceiul. Așa că vorbesc eu.

– De ce au votat să continuăm voiajul? îl întreb, pentru că asta m-am întrebat toată seara.

Ceilalți nu sunt la fel de disperați cum suntem Ennis și cu mine.

– Ești de-ai noștri, spune Ennis. Noi nu ne dăm oamenii pe mâna autorităților.

Mă doare să aud asta, mă doare pentru că mă înspăimântă și îmi place în același timp. Îmi culc capul pe genunchi și mă uit la lună. E o lună aproape plină în seara asta, mai mult aurie decât albă.

– N-am avut intenția să-l omor, spun eu încet. Apoi: Nu, de fapt nu-i adevărat. Am vrut. Am vrut să-l omor pe nenorocit. De-aia n-ar fi trebuit să-l înjunghii.

Ennis nu se mișcă și nu spune nimic multă vreme. Deasupra noastră colindă noaptea.

Durează o veşnicie până zice:

– Poate că nu. Dar mă bucur că ai făcut-o.

20

Galway, Irlanda

Cu doisprezece ani în urmă

– Lumea era un altfel de loc odinioară, spune Niall în microfon. În apa mării trăiau vieţuitoare atât de minunate că ai fi zis că vin din cărţile cu basme. Pe câmpii alergau vietăţi, sau şerpuiau prin iarba înaltă, săreau de pe crengile copacilor, care erau şi ei încărcaţi cu rod. Odinioară existau vietăţi extraordinare cu aripi, care cutreierau cuprinsul cerului. Acum toate aceste vietăţi sunt pe moarte. Se opreşte şi îmi caută faţa în sală. Nu sunt pe moarte, se corectează el. Sunt măcelărite de-a valma de indiferenţa noastră. Creşterea economică e mai importantă, aşa au decis minunaţii noştri lideri. Criza dispariţiei animalelor e un schimb acceptabil pentru lăcomia lor.

Mi-a spus că uneori îi e greu să încheie. Pentru că simte cum i se ridică în gât tot amarul şi îi vine să rupă catedra cu mâinile goale, doborât de sentimentul de dezgust pentru specia noastră, pentru otrava care suntem noi, oamenii. S-a pedepsit singur cu cuvântul ipocrit pentru că doar dă din gură şi nu face nimic, spune că se urăşte şi pe sine la fel de mult ca pe ceilalţi, că şi el e un răufăcător, un consumator care trăieşte în bunăstare şi bogăţie şi că tot timpul râvneşte să aibă mai mult. Mi-a spus că e fascinat de simplitatea cu care trăiesc eu, că e invidios, iar mie mi s-a părut curios, pentru că eu n-am gândit niciodată aşa. Când m-a întrebat ce îmi doresc eu mai mult şi mai mult, n-am fost în stare să spun decât că vreau să mă plimb şi să înot, aşa că îmi închipui că are dreptate.

Îl văd cât de greu îi e să continue cursul de azi. N-am mai fost de luni de zile la orele lui şi sunt îngrijorată să aud nivelul de disperare care i se strecoară în voce, mânia evidentă în intenţia ei, acuzaţiile şi nevoia de a ne face să înţelegem. Aud în vocea lui furia pe care o trăieşte din cauza propriei inutilităţi şi mi-aş dori să îi pot netezi calea, să i-o iau cu mâna din suflet sau

cu șoapta buzelor, dar ea e mai mare decât mine, e o furie capabilă să înghită întreaga lume.

După oră îl aștept în laboratorul lui. Mă forțez să mă uit la pescărușul mort, întins și în continuare suspendat, deși nu înțeleg de ce. Poate pentru că mă aduce înapoi la momentul în care ne-am atins prima dată, la intimitatea și teama acelei clipe.

– Lumea ar fi un loc mai bun dacă oamenii ar putea fi împăiați și studiați în locul animalelor, spune Niall în timp ce intră.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc un pic.

– Ba nu.

– Vrei să vezi ceva?

Îl urmez la proiector. Stinge luminile, dar nu-mi arată nimic ci se uită la fața mea, la ochii mei și spune încet:

– Arăți tare obosită, scumpo.

În ultima vreme am avut parte de mai puține episoade de somnambulism, dar mai multe coșmaruri. Ori una, ori alta. Sunt cam speriată să dorm, cam speriată de corpul meu și de ce e el în stare să facă. Dar nu asta mă preocupă în momentul acesta.

– Arăți tare descurajat, îi spun. Te simți bine?

Îmi sărută pleoapele cu tandrețe. Respir și mă sprijin de el, știind că de fapt nu se simte bine deloc.

Începe un film, proiectat mare pe ecran. Nu are sunet. Doar o întindere de un alb orbitor care ne ia ochii amândurora. Când privim din nou, vedem sute de piepturi de omăt și ciocuri stacojii și zbaterea unor aripi ascuțite, elegante.

Mă apropii de ecran, hipnotizată.

– Rândunicile-de-mare arctice, îmi spune Niall.

Și apoi îmi povestește de călătoria lor care e cea mai lungă dintre toate, îmi vorbește despre cum au supraviețuit în pofida tuturor intemperiilor și termină spunând:

– Vreau să le urmăresc.

– În timpul migrației?

– Da. N-a mai făcut nimeni asta niciodată. Am avea atât de multe de învățat – și nu numai despre păsări, ci și despre schimbările de climă.

Zâmbesc și simt cum mi se trezește entuziasmul.

– Haide.

– Ai veni cu mine?

– Cât de repede putem pleca?

Râde.

– Nu știu. Am de lucru…

– Păi nu la asta lucrezi?

– Ar trebui să fac rost de fonduri. O să ne ia ceva.

Îmi înghit dezamăgirea și mă întorc spre ecran.

– O să mergem, Franny. Într-o zi. Promit.

Dar a mai spus asta și înainte și niciodată nu mergem nicăieri.

– Spune-mi încotro zboară, îl rog eu, iar el îmi spune, mă poartă peste oceane, peste continente străine, până la capătul lumii, mai departe decât a îndrăznit cineva să urmeze o zburătoare.

În voce i se aud lacrimile. Mă întorc spre el.

– Am fost la casa ta de dimineaţă, îmi zice el.

– Ce casă?

– Casa de lemn de lângă mare.

– Unde am locuit cu mama.

Încuviinţează din cap.

– N-a mai locuit nimeni acolo de multă vreme. Am intrat. Doamne, ce frig era înăuntru! Vântul pătrunde direct prin pereţi şi parcă ţi-am văzut trupuşorul ghemuit în pat cu mama ta, încercând să vă încălziţi.

Îl iau în braţe, îl învălui în căldura mea. Mă transform într-un cocon cât mai gros, care să îl protejeze; dacă mă contopesc cu pielea lui, dacă e nevoie de mine, sigur nu vom putea să ne despărţim niciodată.

Tacâmurile fac un clinchet când se ciocnesc de farfurii şi sunetul are ecou în tavanul înalt. Locul acesta e ca o catedrală.

Stăm la părinţii lui Niall în weekend, ca să îi cunosc şi eu. Niall ar fi dorit să ne întâlnim cu ei doar jumătate de oră, la o cafea; eu am fost cea care a sugerat un weekend întreg când am auzit vocea plină de dor a tatălui său. Arthur Lynch e un om tăcut, vesel, căruia îi lipseşte mult fiul său. Penny Lynch însă e altă mâncare de peşte. Mai bine rămâneam la varianta cu cafeaua.

– Şi cu ce te ocupi, Franny? mă întreabă ea, deşi Niall i-a spus deja.

Nu pot decât să mă bucur că cineva a luat iniţiativa să deschidă discuţia.

– Sunt femeie de serviciu la Universitate.

– Şi ce te-a făcut să optezi pentru această profesie? întreabă Penny.

Poartă un pulover de caşmir şi cercei cu rubin. Şemineul din colţ este de

mărimea oraşului Dublin, iar vinul pe care-l bem a stat în pivniță tot atâția ani câți are Niall.

– Nu e o profesie, zic eu cu un zâmbet. Nu știu dacă a vrut să facă o glumă, dar mi se pare foarte amuzant ce-a spus. E doar o slujbă pe care o pot obține fără calificare. E îndeajuns de potrivită ca să poți să vii, să pleci, o poți face oriunde pe pământ. Fac o pauză, cu furculița rămasă în aer. Și, ca să fiu sinceră, nu mă deranjează. Îmi lasă timp să mă gândesc.

– Ce vremuri, zice Arthur.

Are obrajii foarte roşii de la vin şi pare super-încântat că suntem acolo. Accentul lui e mai degrabă de Belfast decât de Galway.

– Și părinții tăi cu ce se ocupă?

Niall scoate un oftat zgomotos, de parcă e pe cale să își iasă din fire. Probabil că le-a făcut observație înainte să venim acolo, dar maică-sa nu pare să urmeze indicațiile.

– Nu știu, îi răspund. Nu i-am văzut de foarte multă vreme.

– Deci nu au fost informați de căsătoria ta cu Niall?

– Nu.

– Oh, ce păcat! Ai făcut o căsătorie excelentă, sunt sigură că ar fi mândri.

O privesc direct în ochii aceia căprui, de aceeași culoare cu ochii fiului ei. Nu am de gând să joc jocurile ei.

– Sigur că ar fi, recunosc eu. Fiul dumneavoastră e special.

– Și sunteți mulțumiți de grădinarul cel nou, tată? întreabă pe o voce ridicată Niall.

– Da, foarte mulțumiți…

– Dar cum v-ați întâlnit? mă întreabă Penny.

Pun paharul de vin pe masă.

– Am fost la orele lui.

– Singura persoană din toată cariera mea de profesor care să plece în mijlocul cursului, spune Niall.

– Da, i-am rănit orgoliul.

– Ce drăguț, zice Arthur.

Privirea lui Penny e precisă; totul la ea e atent și echilibrat. Spune, aproape enunțând cuvintele:

– Presupun că dacă ești parte din personalul universității ai acces la programul unui tânăr profesor de succes.

– Doamne, mamă, începe să zică Niall, dar eu îl strâng de picior pe sub masă.

– Din păcate, facultatea nu e așa de transparentă, nu oferă informații despre lectori, îi spun eu. Oricât am căutat, n-am fost în stare să găsesc nimic legat de venitul net al profesorilor sau statutul lor marital. Mi-a fost foarte greu să mă hotărăsc ce cursuri meritau frecventate.

Trec câteva secunde și Niall se îndoaie de râs. Până și Arthur scoate un chicotit. În timp ce Penny continuă să mă fixeze și îmi oferă un zâmbet mărinimos.

– Pur și simplu, îmi plac păsările, Penny, îi zic eu. E purul adevăr.

– Sigur că da, murmură ea, făcând semn personalului să ia farfuriile.

– Nu cred că m-am distrat mai tare în viața mea, spune Niall, care încă mai rânjește.

Dau ochii peste cap și îmi ascund propriul zâmbet. Nu vreau să îl încurajez să facă haz de maică-sa – e norocos că are o mamă care vrea să mai aibă de-a

face cu el, iar acum, că a trecut momentul, îmi regret răutatea.

– Ei, e normal să fie protectoare, îi spun.

– Mai degrabă scorpie! Și ce-i mai trist e că nici măcar n-a încercat să fie subtilă.

Suntem în aripa oaspeților, pentru că Niall n-a vrut să dormim în camera lui din copilărie. Dormitorul acela fusese și un refugiu, dar și o închisoare pentru el; Penny îl pedepsea pentru cele mai mărunte lucruri încuindu-l acolo ca să reflecteze la cum s-a purtat și, întrucât acest lucru se întâmpla zilnic, nu are amintiri plăcute despre copilăria lui. Când intră acolo, rememorează toate minusurile lui, singurătatea, sentimentul că e răspunzător pentru fericirea mamei și că n-a reușit să o facă fericită.

– Uite, scumpo.

Mi-a dat drumul la apă în baie, așa că mă duc acolo, dezbrăcându-mă pe măsură ce traversez dormitorul și lăsând hainele să cadă peste tot, așa cum faci când ești în vacanță. Mă cufund în apa fierbinte, iar Niall se așază pe marginea căzii, privind pierdut gresia decorată din baia părinților lui, poleiala de pe pereți, de parcă această priveliște îl uluiește complet.

– Nu pot decât să mă bucur că m-am căsătorit cu o fată care e în stare să îi țină piept, spune el.

– Adică te-ai căsătorit cu mine ca să îi faci în ciudă maică-tii?

– Nu.

– Nici măcar un pic? Pentru că nu mă deranjează dacă e doar un pic.

– Nu, scumpo. Am încetat de mult să mai încerc să îi smulg reacții mamei.

– Dar ești în continuare foarte supărat pe ea.

Sunt surprinsă cât de repede îmi răspunde.

– Pentru că nu știe deloc să iubească, spune el.

Mă trezesc dintr-un vis cu molii închise, care se izbesc încontinuu de un geam de sticlă în timp ce încearcă să ajungă la lumina lunii. Niall a plecat din pat, așa că nu vede ce văd eu: că picioarele îmi sunt murdare de noroi, pe care l-am întins pe așternuturi. Rămân nemișcată. Aoleu. Iar am umblat prin somn.

La micul-dejun îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Penny umblă prin casă răstindu-se la personalul de serviciu, în timp ce Arthur stă cu fața îngropată în ziar, sperând să nu fie observat. Niall îmi toarnă o ceașcă de cafea și mă duce spre o canapea lângă fereastra care dă spre grădină.

– Ce-i? întreb eu.

– Volierele din sera lui Penny au fost deschise în timpul nopții. Au scăpat toate păsările.

– La naiba…

Încerc să deslușesc ce cuvinte tăioase spune Penny în camera alăturată și aud ceva despre rambursare și reținere din salariu. Dau pe gât cafeaua și îi spun lui Niall că mă întorc într-o clipă.

Lumina soarelui transformă suprafața iazului în aur topit. Iarba înaltă îmi mângâie picioarele când mă îndrept spre seră. E liniște și răcoare înăuntru; se vede deja că uriașele voliere de la capătul serei nu mai vibrează de culoare, mișcare și sunet, ci sunt goale ca niște schelete. Mă uit la încuietori și simt un pietroi în stomac – nu au nici cheie, nici cifru, ci un simplu ivăr care poate fi ușor deschis de afară. Mă întreb dacă au ezitat înainte să evadeze, speriate de ce-ar putea să găsească în afara volierei sau dacă s-au înălțat dintr-odată, libere, într-o izbucnire de bucurie.

– Aveam peste douăzeci de specii, spune o voce și când mă întorc o văd pe Penny.

E în completă discordanță cu această peșteră reavănă.

– Niall mi le-a arătat odată. Erau minunate.

Și captive.

Chiar dacă nu mi-aș fi văzut noroiul de pe tălpi sau încuietorile, tot mi-aș fi dat seama ce s-a întâmplat. Din primul moment în care le-am văzut închise acolo, ascunse de cer, am simțit o durere în suflet. Mai mult decât orice pe lume îmi doream să le dau drumul. Dar numai cealaltă jumătate din mine, jumătatea neîmblânzită, ar face una ca asta.

– Penny, eu… îmi dreg glasul. Îmi pare rău, dar cred că eu sunt vinovata.

– Poftim?

O văd venind într-o rază de lumină și mă ia prin surprindere pelicula de lacrimi care-i umezește ochii.

– Am umblat pe afară azi-noapte, sunt somnambulă. E posibil… adică e probabil ca eu să fi fost. Fac un pas spre ea, rezistând impulsului de a o atinge. Ea rămâne complet nemișcată. Îmi pare atât de rău!

– Prostii, spune Penny pe o voce stinsă. Nu poți fi învinovățită pentru ceva ce nu poți controla.

Urmează o tăcere lungă și în timpul acesta încerc să găsesc o modalitate prin care să îmi repar greșeala. Îmi dau seama cât de mult iubea păsările acelea și mă doare că am reușit să o rănesc.

– Cum aș putea oare să repar greșeala asta?

Ea clatină încet din cap. În loc de mândrie de oțel, nu văd acum decât o femeie micuță, bătrână, speriată.

– Era o contradicție. De câte ori mă uitam la ele mă întristam.

Simt că îmi ard ochii.

Penny se învăluie din nou în acea stăpânire de sine a ei.

– Franny, iartă-mă că am fost nepoliticoasă cu tine noaptea trecută. Am foarte mulți pacienți cu o trăsătură aparte, care are darul să le distrugă propriile vieți

şi pe ale celor din jurul lor. Mi s-a părut că văd acelaşi lucru şi la tine, dar n-a fost cinstit din partea mea să te judec aşa. Nu se cuvine să pui diagnostic oamenilor pe care nu-i tratezi. Dar e un defect al meu.

– O… Nu sunt sigură cum să răspund. Despre ce trăsătură e vorba?

– M-am gândit că ai putea fi inconstantă. În tăcerea vie, înţeleg ce a vrut să spună prin scuza aceasta: a vrut să mă rănească din nou în mod politicos. Mănâncă ceva, îmi spune ea cu răceală. Ai avut o noapte grea. Şi, dacă vrei, spune-mi şi îţi prescriu ceva împotriva somnambulismului.

Mă lasă singură în seră şi nu pot spune că n-a nimerit-o: sunt impulsivă, schimbătoare, fără stare, dar toate acestea sunt cuvinte care nu fac decât să ascundă crudul adevăr.

21

Vasul Saghani, Oceanul Atlantic

Sezonul migrației

Ne-a luat o lună să ajungem la Ecuator. N-am văzut nici păsări, nici pește și nici un alt vas de ceva vreme. Suntem complet singuri aici în larg, dar traversarea Ecuatorului, îmi spun ceilalți, echivalează cu o absolvire: de la om de uscat la navigator.

– Ești un marinar adevărat acum, Franny, îmi spun ei.

Ennis s-a ținut pe lângă coasta Americii – spune că n-avem cum să prindem din urmă păsările dacă o luăm spre est. Traversarea Atlanticului ne-ar lua prea mult, așa că e mai bine să încercăm să interceptăm păsările într-un punct mai spre sud.

În dreapta noastră este acum Brazilia, atât de aproape că o pot vedea. În stânga, mult mai departe, e Africa. Tare mi-ar plăcea să cobor la mal în aceste locuri, să le explorez, dar nu e timp.

Basil nu mă privește și nu îmi vorbește, ceea ce îmi convine de minune. Petrece majoritatea timpului mormăind lucruri despre cum nu e decât un prizonier pe vasul acesta, de vreme ce lui nu i s-a dat ocazia să voteze pentru întoarcerea la mal. Continuă să gătească compulsiv, dar nu poate face mare lucru acum, când rezervele noastre de mâncare sunt reduse la conserve. Ce o să mă bucur când n-o să mai pun gura pe feluri de mâncare care conțin fasole! Majoritatea timpului îl petrec cu Lea, Dae și Mal, învățând lucruri despre vas. Chiar și acum, după ce am petrecut atâta timp pe mare, tot mi se pare că nu știu mai nimic, iar Mal se distrează învățându-mă termenii greșiți și când îi folosesc, toată lumea chicotește.

Aici, în larg, e ușor să ne prefacem că nu suntem fugari. Iar eu mă prefac că nu sunt căutată pentru crimă – din nou.

În după-amiaza asta sunt sub punte, în burta vasului, exilată în camera motoarelor cu Lea. Nu e o sarcină pe care s-o prefer, pentru că e cald și aerul e închis aici. Lea m-a pus să verific indicatoarele să văd cum stăm cu lichidul hidraulic, presiunea, oxigenul, lucru care trebuie făcut regulat. Meșterește la ceva unsuros și, ca de obicei, s-a mânjit pe mâini și pe față. Se oprește deodată și începe să înjure cu sete.

– S-a înfundat.

– Ce? întreb eu.

– Generatorul de rezervă.

– Poți să-l repari?

– Nu…

– Și ce-nseamnă asta?

– Înseamnă că am dat de dracu', Franny, se stropșește ea, dându-și de pe față părul ud de sudoare. Fără el, dacă generatoarele principale se opresc, înseamnă că rămânem fără electricitate și nu mai putem face nimic.

– Și la ce folosim electricitatea?

Lea pufnește.

– La absolut tot, prostuțo. Reglarea temperaturii, navigație, macara, toată apa caldă, tot ce e în bucătărie, până și nenorocita de apă pe care-o bem.

– Aha. La naiba. Și există riscul să se strice generatoarele principale?

– Cum să nu? Pățim asta mereu.

– Doar că nu ne dăm seama de asta pentru că se pornește ăla de rezervă?

– Vezi că știi?

Suie furtunos treptele de acces – mi s-a spus să nu folosesc cuvântul scară – și eu mă grăbesc după ea.

– Unde te duci?

– Să-i spun căpitanului.

Îl găsim pe Ennis pe puntea de comandă și ascult cum Lea îi explică problema cu mult mai multă răbdare decât mi-a explicat mie. Ennis nu reacționează, nu face decât să respire adânc, și mi se pare că umerii îi sunt mai puțin drepți. Se întoarce la cârmă, privind în largul mării care ni se așterne în față.

– Mulțumesc, Lea.

– Cred că va trebui să acostăm.

Urmează o tăcere lungă, după care el spune:

– Nu putem încă.

– Dar, căpitane, nu putem continua fără generator de rezervă. Riscul e enorm. E o nebunie. Dacă se întâmplă ceva…

– Înțeleg, Lea.

Ea înghite un nod și se îndreaptă de spate și se vede că încearcă să-și ia inima în dinți.

– Înțelegi că ne pui în pericol pe toți?

– Da, spune el simplu.

Lea ezită, se uită în direcția mea. Privirea i se îndulcește nițel.

– Bine, dar să știi că nu putem să continuăm la nesfârșit în ritmul ăsta, căpitane. Avem nevoie de un plan adevărat ca să o ferim pe Franny de

bucluc. Mai devreme sau mai târziu va trebui să ne aprovizionăm, doar nu suntem în Dragostea în vremea holerei[14]. Să ne rugăm Cerului să țină bărcuța noastră până apar peștii ăia de poveste.

După ce Lea iese ca o furtună, Ennis și cu mine ne uităm tăcuți unul la altul.

– Pot găsi alt vas, mă ofer eu.

Ennis mă ignoră.

– Păstrăm cursul?

Vede și el ecranul cum îl văd și eu, vede traiectoria, dar mă pune să o mai urmăresc o dată. Am marcat ruta rândunicilor clar, pentru a urmări cu ușurință direcția în care zboară, care pare a fi din ce în ce mai puțin predictibilă. Acum zboară dinspre coasta Angolei spre noi.

– În continuare zboară spre sud–sud-vest, spun eu. Ne întâlnim cu ele dacă își păstrează direcția, dar, Ennis, e posibil să nu facă asta. Totul depinde de vânt și de hrană.

Ennis încuviințează o singură dată din cap. Nu-i pasă. Așa cum a zis și Anik, am intrat în horă.

– O să continue, și noi la fel, spune el.

Lea e întotdeauna prima care își stinge lumina la culcare, în timp ce eu mai citesc un pic. Dar în seara asta nu adoarme imediat, ca de obicei. Se întoarce cu fața la perete și mă întreabă, pe o voce înăbușită:

– Cum ți-ai pierdut degetele de la picioare?

– Mi-au degerat.

– Și de ce ți-au degerat?

– Am… am mers desculță prin zăpadă.

– Păi, nu e o prostie să faci așa ceva?

– Ba da.

– Și ce-ți imaginezi că se va întâmpla când o să găsim păsările?

– Ce vrei să spui?

– Bun, o să punem mâna pe pește, ura pentru noi, dar cu tine, cu tine ce se întâmplă? Ai de gând să te mai întorci acasă? Sau vrei să fugi și să te ascunzi toată viața?

– Nu e cazul să-ți faci griji.

– Ba îmi fac. Dacă te prind, te bagă înapoi în închisoare, nu? Pentru că ai încălcat eliberarea condiționată. Și când o să își dea seama că tu ai fost persoana din St. John's… Închid cartea. O să-și dea seama că ai folosit pașaportul altcuiva, mă avertizează ea de parcă n-aș ști și eu asta.

– Cum?

– Eu de unde să știu? Are poliția metodele ei. Se ridică supărată în capul oaselor, coborându-și picioarele pe podea. Ce nu vrei să-mi spui? Că nu mi se pare deloc că ai aerul unei tipe care se ascunde.

– Păi nu mă ascund.

– Nu, dar ar trebui! Ar trebui să mori de frică, Franny! Nu vreau să ajungi înapoi la închisoare.

Îi aud lacrimile în voce și îmi dau seama cu groază că a început să plângă.

– Doamne, nu plânge, încerc eu să îi spun. Nu merit.

– Du-te dracului, se răstește ea, acoperindu-și fața.

Fără tragere de inimă, cobor din pat și mă duc să mă așez lângă ea.

– Hai, măi Lea.

– Ție puțin îți pasă!

Ezit, apoi clatin din cap.

– Așa e.

Cum să-mi pese când planul este să mor cu mult înainte să mă prindă cineva?

Lea se uită la mine și în ochii ei îndureraţi se citește ceva, o atracție, iar eu nici nu apuc să îmi mut privirea că mă trezesc sărutată.

– Lea, nu putem.

– De ce nu? mă întreabă ea, cu gura lipită de a mea.

– Pentru că sunt căsătorită.

– Asta nu te-a împiedicat să îl săruți pe Basil.

– Acela a fost un gest distructiv, n-a însemnat nimic. Dar asta ar însemna ceva.

Ea oftează ușor; are ochii visători, atotștiutori.

– Și de ce nu?

Ne sărutăm din nou și îmi doresc asta, vreau să mă cufund în moment și să las această intimitate să mă copleșească, să îmi oblojească rănile și știu că m-ar ajuta, dar ce trădare cumplită ar fi, nu numai față de Niall, ci și față de propriul meu simț al certitudinii, față de această migrație pe care am început-o. Singura persoană pe care vreau să o distrug sunt eu însămi, nu vreau să fac și alte victime.

Așa că închei sărutul cât de blând pot și mă întorc în patul meu și sting lumina. Ea mă privește fără să spună nimic, plină de dorință, nesigură, în întuneric. Apoi se întinde și ea să doarmă.

„Suntem o plagă pe faţa pământului“, spune adesea soţul meu.

Azi se vede o bucată uriaşă de pământ în faţa noastră, ceea ce mă surprinde pentru că pe harta pe care o studiez nu se vede nici o bucată de pământ. Dar când ne apropiem, îmi dau seama că e o uriaşă insulă de plastic, pe al cărei ţărm se văd peşti, păsări şi foci moarte.

Îi scriu lui Niall; mormanul de scrisori pe care le am de trimis se înalţă, încărcat de povara gândurilor mele. Încerc să accept relaţia noastră aşa cum a fost ea, cu greşelile pe care le-am făcut, cu cotiturile pe care le-am făcut. Mă gândesc cum aş fi putut face ca lucrurile să fie altfel, dar încerc să nu cuget prea mult; singurul regret pe care-l am sălăşluieşte în „ce-ar fi fost dacă?“, şi deja înot într-un ocean de astfel de întrebări. Prefer să îmi petrec timpul amintindu-mi clipele de tandreţe, acele clipe ascunse în spatele unor vorbe sau priviri, rândurile pe care mi le-a scris când eram departe, întotdeauna generoase şi duioase, în ciuda plecărilor mele. Trăiesc în nopţile pe care le-am petrecut în pat, citindu-ne unul altuia, sau în dimineţile de weekend în care ne-am făcut baie unul altuia, sau în excursiile făcute împreună pentru a ne uita la păsări, tăcuţi, perfecţi, respirând fiecare aerul celuilalt. Şi încerc să îmi imaginez că ne aşteaptă multe asemenea momente.

*

Călătorim de-a lungul coastei braziliene. Fiecare zi începe cu speranţă, o petrec avântându-mă cu privirea în înalt, uitându-mă, căutând, speriată să şi clipesc, după care se sfârşeşte sufocată de disperare. Numai două dintre voi aveţi dispozitive de urmărire, dar ar trebui să fiţi mai multe, ar trebui să fiţi pe aproape. Unde sunteţi? Oare mai bat încă aripile voastre? Mai înfruntaţi oare vânturile, mareele, epuizarea? Dacă nu veţi fi acolo când ajung în Antarctica? Dacă veţi muri pe parcursul acestei călătorii, cum au păţit şi altele? Încercările mele jalnice de a descoperi un tâlc în sfârşitul acestei vieţi vor eşua.

Mă întreb dacă mai contează.

Mă întreb dacă există vreun tâlc în vreo moarte. În moartea animalelor da, există. Dar eu nu-s animal. Măcar de-aș fi.

Mă întreb dacă Niall va fi în stare să mă ierte pentru că n-am reușit.

Primul care se duce e radioul. Lea și Dae reușesc să îl facă să meargă din nou, dar asta cauzează o cădere de electricitate în bucătărie, adică frigiderul, cuptorul cu microunde, ceainicul, plita, toate sunt moarte. Mâncăm ce putem din mâncarea din frigider, dar o mare parte se strică.

Zilnic se strică altceva; Lea îmi spune că toate astea se întâmplă pentru că vasul redirecționează în mod automat electricitatea spre sistemul autopilot, care utilizează cea mai mare parte din energie și care întotdeauna va fi cel mai important lucru la bord – cu excepția sistemului de navigație. Rămânem fără televizor, fără posibilitatea de a îngheța stocurile. Bine că apucăm să ajungem pe ape mai calde, pentru că rămânem și fără încălzire.

Apa caldă vine, pleacă – mereu e cineva care încearcă să vadă dacă poate să facă un duș rapid sau să bea un ceai. Curând cade și autopilotul; bateria e prea descărcată pentru a fi în stare să-l mai susțină. O zi mai târziu rămânem fără sistemul de navigație.

Nimeni nu spune un cuvânt despre astea. Toată lumea muncește cu abnegație să repare ce s-a dus. Lea și Dae trudesc zi și noapte la echipament, uneori reușind să repună câte ceva în funcțiune, dar cel mai des nereușind. Noi, restul, lucrăm zi lumină să ținem vasul pe linia de plutire, scoatem apa din camera motoarelor și de pe punte, încercând cu disperare să păstrăm totul uscat. Ennis aproape că nu mai doarme acum, că nu mai există autopilot, își petrece zilele cu harta, busola și sextantul, navigând așa cum făceau pe vremuri marinarii. Este înspăimântător totul, simt cum tot echipajul emană valuri de teamă, însă în căpitan văd cum se trezește la viață un mic grăunte de pasiune, o revenire la obiceiurile de odinioară. Nu cunoaște oceanul acesta și totuși cred că o inimă străveche din pieptul lui cunoaște toate oceanele, așa cum le cunoaște și inima străveche din pieptul meu.

Acum nu doar Ennis și cu mine urmărim punctele roșii ale rândunicilor cu sufletul la gură. Unul câte unul, toți membrii echipajului și-au făcut drum pe puntea de comandă pentru a-și domoli temerile și a se asigura că aceste simboluri ale speranței noastre ne călăuzesc spre țintă.

– E vremea să ne oprim, îl aud într-o zi pe Anik spunându-i lui Ennis. Am avut planuri mari, am făcut cale lungă, dar acum s-a sfârșit, frate. Păsările sunt mult prea departe, iar vasul nu mai duce.

Mă gândesc că asta a fost. Că nu putem să ne târâm așa la nesfârșit.

Dar tot ce spune Ennis este:

– Nu încă.

Mă uit la căpitan cum se întoarce pe puntea de comandă, lăsându-l pe Anik să privească lung în urma lui. Știu la ce se gândește Ennis: am ajuns mult prea departe ca să ne oprim acum. N-a atins acea limită pe care să nu o mai poată trece. Nu știu care e limita mea, dar știu că nici eu n-am atins-o încă.

Mă apropii precaut de secund, încercând să-i ofer sprijin.

– O să vezi că o să ne scoată la liman, spun eu încet. E puternic.

Fără să mă privească, Anik zâmbește amar.

– Cu cât ești mai puternic, cu atât mai primejdioasă e lumea.

Romanul El amor en los tiempos del cólera publicat în 1985 de scriitorul columbian Gabriel García Márquez (1927–2014)

22

Galway, Irlanda

Cu unsprezece ani în urmă

De ziua aniversării noastre, în care sărbătorim un an de la căsătorie, nu simt decât uimire. Niall nu e uimit cum sunt eu, dar o parte din mine a ştiut întotdeauna că mariajul nostru nu e decât o aventură frivolă care nu va duce la nimic. O să ne descoperim prea multe trăsături pe care nu le putem suferi unul la altul, eu o să intru în panică şi o să plec, el o să se plictisească de mine. Uneori, când fac curat, îmi imaginez că eu şi Niall jucăm un joc în care primul care se dă bătut pierde şi mă tot întreb care dintre noi va fi acela care va recunoaşte ce stupizi suntem, care va fi acela care va arunca primul prosopul, zicând că a fost distractiv cât a fost, nu-i aşa, dragă, dar acum gata cu distracţia, înapoi la vieţile noastre, la misiunea de a găsi un soţ sau o soţie adevăraţi. Coabitarea cu un străin a fost o dezgolire terifiantă, stânjenitoare.

Însă azi, ca în fiecare zi, sunt uimită că suntem din ce în ce mai îndrăgostiţi.

Ce noroc! Ce voinţă!

Ieşim în oraş să sărbătorim, la nişte concerte, mergem dintr-o cârciumă în alta şi ascultăm muzicanţii din fiecare. E una dintre activităţile mele preferate pentru că viorile întotdeauna îmi dau un sentiment inexplicabil de familiaritate. Muzicanţii se adună, muzica se împrăştie şi plăcerea împărţită cu alţii este tangibilă.

După o vreme, cântecele îşi schimbă tonul, devin lente, melancolice. Ştiu melodia asta de undeva… Pe neaşteptate, îmi vine în minte răspunsul. Bunica mea cânta cântecul ăsta, îl fredona când spăla.

– „Raglan Road“.

Niall mă ia de mână.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic, clatin eu din cap. Nu te-ai simțit niciodată ca și cum ai locui în trupul greșit?

El îmi strânge degetele.

Îl întreb:

– Cine ești tu, știi oare?

Niall ia o gură de vin. Probabil că încearcă să nu dea ochii peste cap.

– Eu știu?…

– Am petrecut fiecare zi împreună în ultimul an și tot nu te cunosc.

Ne măsurăm din priviri.

– Ba da, spune el hotărât, știi despre mine tot ce contează.

Ceea ce e probabil adevărat, pentru că așa simt și eu în sinea mea.

– Dar cine sunt eu? repetă Niall. Are vreo importanță? Cum oare să răspund? Tu cum ai răspunde?

Cine sunt?

– Ai dreptate, nici eu nu știu, spun eu. Dar cred că răspunsul se află undeva în ziua în care m-a părăsit mama. Altfel de ce m-aș tot întoarce acolo? De ce nu mă pot opri din căutat?

Niall îmi sărută mâna, care e de fapt mâna lui, îmi sărută gura, care e de fapt gura lui.

– Poate răspunsul meu se află undeva în toate zilele în care mama mea a rămas cu mine, murmură el.

– Dar a încercat, măcar?

El dă din umeri, mai soarbe din pahar.

– Nu putem da decât ce avem.

– Tu vrei să ai copii?

– Da. Tu?

Asta schimbă lucrurile. Aproape că îmi vine să mint ca să ocrotesc dragostea noastră, însă până şi mie mi se pare prea crudă minciuna, prea vătămătoare.

– Nu, spun eu. Îmi pare rău. Nu vreau.

Ochii lui Niall se schimbă. Ceva din el e atât de uimit încât nu ştiu dacă va mai fi în stare să se reculeagă. Echilibrul acestei certitudini a fost iremediabil distrus.

– De ce nu?

Pentru că ce m-aş face dacă aş părăsi copilul aşa cum m-a părăsit pe mine mama? Ce mă fac dacă temerile mele cele mai negre sunt reale şi chiar n-am nici un control? Cum i-aş putea face una ca asta unui copil?

– Nu ştiu, zic eu, căci ştiu că laşitatea m-ar înăbuşi dacă aş încerca să-i dau glas. Pur şi simplu nu ştiu.

– Bine, zice el într-un târziu, deşi ştiu că subiectul acesta o să fie din nou abordat. Apoi spune din senin: Nu cred că ar trebui să pleci mâine.

– Dar de ce nu?

Am bilet pentru Belfast, am găsit un fir pe care vreau să merg.

– Pentru că nu cred că ar trebui să mai continui căutarea asta.

Sunt indecisă.

– Dar până la urmă tot o s-o găsesc…

– Nu vrea să fie găsită, Franny. Altfel de ce ar continua să stea deoparte? Clatin din cap, cu inima grea. Dacă ar fi vrut să te vadă, te-ar fi căutat ea cumva.

– Niall, ascultă-mă, te rog…, îi spun eu pe cât de calm pot. Dorul meu de ducă… e posibil să mă copleşească. Încerc să îi transmit cu gândul că trebuie să audă ce-i spun. Dacă te voi părăsi vreodată, dacă vezi că vreau să plec…, te rog să îmi promiți că ai să mă aştepți să mă întorc, că o să mă aştepți, iar dacă durează prea mult şi vezi că nu mai poți să aştepți, trebuie să vii şi să mă găseşti, să mă faci să-mi amintesc. El nu spune nimic. Promiți?

Încuviințez încet din cap.

– Da. Îți promit.

– O să mă aştepți?

– Întotdeauna.

– Şi ai să mă găseşti, dacă e nevoie să vii după mine?

– Aş veni oricum, chiar dacă nu mi-ai cere-o, draga mea.

Cântecul se încheie şi mi se ia o greutate de pe piept. Acea durere fără nume. În locul ei este o uşurare profundă, este dragoste. Stăm să mai bem un pahar, nu vorbim mare lucru, iar eu aş putea sta ore întregi să ascult muzica, dar Niall are altceva în plan. Ne încălecăm bicicletele şi ne ducem la docuri unde ne aşteaptă o bărcuță cu motor.

Casc ochii larg, iar el îmi face semn să urc în barcă. Mă întreb dacă a închiriat-o sau dacă nu cumva o furăm. Nu că mi-ar păsa. Mă trece un fior de plăcere când pornim pe apele întunecate. Mergem de-a lungul coastei, călătorind înspre nord, după lumina veşnic rotitoare a farului. Mirosul sărat al mării şi sunetul valurilor, legănarea lor şi abisul negru al adâncimilor, întunericul care le cuprinde, până acolo unde se întretaie cu cerul catifelat de cerneală, presărat cu puncte de lumină. Cu stelele oglindite în apă parcă am

pluti pe cerul însuși; este fără de sfârșit, fără de sfârșit sunt și marea, și cerul, îngemănate lin.

Prea repede trage Niall barca la țărm. Urcăm pe o pantă stâncoasă, iar el trage barca în urma noastră. Cu un deget dus la buze, îmi face semn să păstrez tăcerea și ne furișăm pe mal până la gura unei peșteri care se cască. Aud ceva prin zgomotul valurilor oceanului noptatic. Mai multe sunete. Foșnete, triluri, sute de astfel de sunete, un cântec care se prelungește. Începe să-mi bată inima în timp ce ne strecurăm în peșteră. Mirosul se învălătucește în jurul meu, o căldură care îmi înțeapă nările. Mâna lui Niall o găsește pe a mea și mă trage la pământ, îmi șoptește să mă întind pe burtă. Pietrele sunt colțuroase și reci, dar deasupra zgomotul este din ce în ce mai puternic și în întuneric încep să se distingă forme, umbre. Mă gândesc o clipă că poate sunt lilieci, mișcarea e un soi de fluturare.

– Ce sunt? șoptesc eu.

– Așteaptă.

În cele din urmă, norii de pe cer se mișcă și lumina lunii aproape pline pătrunde în peșteră, acoperind pereții cu argint. Sute de păsări care și-au făcut acolo cuibul zboară, bat din aripi, se cheamă una pe alta, o mare de pene negre, și ciocuri curbate, și ochi strălucitori, un univers întreg.

– Petrelii-de-furtună, șoptește Niall și îmi ridică mâna la buze. La mulți ani!

Și înțeleg că nu vom avea niciodată nevoie de cuvinte, pentru că mai adevărat decât acest moment nu e nimic, aceasta e imensitatea iubirii, adâncimea ei cea mai mare. Îl sărut și îl iau în brațe și stăm acolo, privind și ascultând vietățile acelea minunate, imaginându-ne în aceste câteva ore de noapte că suntem și noi la fel ca ele.

E aproape dimineață când el adună această noapte și o distruge cu nimic alta decât o mână de vorbe, așa cum sunt multe lucruri distruse pe lumea asta.

Suntem iar pe țărm și am coborât în apă, îndepărtându-ne de bărcuță pentru a ne cățăra pe stânci. Apa de mare îmi ajunge până la glezne. Cenușiul zorilor ne învăluie.

– Franny, spune el și eu mă întorc, zâmbind. Apa îi ajunge până la genunchi. Se ține cu mâinile de marginea bărcii. Are pielea cenușie. Și eu am căutat, spune Niall.

– Ce?

– Am încercat să procedez altfel decât tine. Nu am înțeles o clipă de ce n-ai vrut să te duci la poliție. Zâmbetul îmi piere de pe buze. N-ai găsit-o pentru că de fapt o chema ca pe tatăl tău. Numele ei legal era Stewart, nu Stone. Se dă mai aproape de mine, dar păstrează spațiu între noi, incapabil, cumva, să acopere acel gol. Scumpa mea, spune el, cu infinită blândețe. Știi doar ce s-a întâmplat. Nu-ți amintești?

Dacă îmi amintesc?

Nu.

Dar aș putea să încerc, nu? Să încerc de data asta să pătrund în locurile secrete.

Aș putea să intru în căsuța de lemn de lângă mare din nou. Să o strig încă o dată. Să-i văd trupul spânzurat încă o dată.

– Ah!

Trag aer în piept și lumea își pierde contururile în jurul meu.

– Nu te-a părăsit, spune Niall, dar aici greșește. A murit.

Încuviințez scurt din cap. Da. Știu asta acum. Am știut-o dintotdeauna, într-un anumit sens.

Așa cum îi știu și forma feței umflate, roșul din ochii în care s-au spart vasele de sânge, albastrul pielii ei învinețite. Știu cât de murdare îi arătau picioarele, atârnând acolo fără pantofi sau ciorapi. Am vrut să le acopăr și să le feresc de

ger. Era atât de frig în casa aceea!

Mă lasă picioarele şi mă trezesc cu fundul în apă.

Ce ciudat că un astfel de lucru mi-a dispărut atât de uşor din minte!

O frunză căzătoare, fluturândă.

Ce altceva oi mai fi pierdut, desprins de mine?

– Franny, spune Niall.

Îl văd cum îngenunchează în faţa mea. Îi văd faţa frumoasă ca prin ceaţă, nu mai este de mult faţa unui străin.

– Îmi amintesc acum, spun eu, iar el îmi învăluie frigul în căldură şi îmi sărută ochii şi simt atât de cumplit această cunoaştere. Fie că voi pleca acum sau în zece ani, ştiu că am terminat cu locul ăsta.

23

Vasul Saghani, Oceanul Atlantic

Sezonul migrației

– Înainte să facem cale întoarsă…, spun eu.

Echipajul se întoarce întrebător spre mine. Abia am terminat micul-dejun cu toții, mai puțin căpitanul ostil.

Îmi dreg glasul, căci nu vreau de fapt să vorbesc.

– Hai odată, spune ce-ai de spus, mă zorește Basil. Vasul e pe cale să dea ortul popii, sau ai uitat?

– Bateria laptopului a murit din nou, iar de data asta nu mai avem cum să-l punem la încărcat.

Durerea se simte în aer. Era de așteptat să se întâmple și asta, dar cuvintele pe care le spun ucid și ultima fărâmă de speranță rămasă echipajului.

– Nu e ca data trecută, nu înseamnă că s-au înecat păsările, încerc eu să îi conving și pe ei, dar și pe mine. Înseamnă doar că nu le mai vedem.

Dae înconjoară cu brațul umerii iubitului său – Malachai abia se abține să nu plângă.

– Ennis spune că nu contează, zic eu pe un ton mai blând. Spune că știm în ce direcție trebuie să mergem.

– Ennis a luat-o razna, la dracu’! spune Basil. Nu poate să navigheze pe mări pe care nu le cunoaște. Nici unul dintre noi nu poate.

Nu e prima dată că se spune asta. Echipajul este muncit de îngrijorare, nu mai face față apelor străine și aparaturii care nu mai funcționează.

Mă uit la Anik, așteptând să-mi spună ce să fac, dar ochii lui urmăresc ceva în depărtare.

– O să fie din ce în ce mai rău, spune Lea. Pompele de apă au cedat, ceea ce înseamnă că nu mai putem folosi sistemul de desalinizare. Prin urmare, mai avem apă potabilă doar pentru maximum două zile.

– Oh, Doamne sfinte! exclamă Dae, culcându-și capul pe masă.

– Asta e, spune Basil. Suntem mâncați.

– Și-acum ce e de făcut? întreabă Mal. Păsările ca păsările, dar fără apă…

Basil se ridică și începe să patruleze prin cameră, plin de energie agresivă.

– Ne temem de revoltă prea tare ca să ne salvăm viețile?

– Ce spui tu acolo, Basil? întreabă Lea.

– Am încercat. A încercat și Anik, iar dacă nici Anik nu l-a putut convinge, înseamnă că șefu’ a luat-o rău razna, spune Basil, tremurând de frustrare. Trebuie să ducem noi vasul la mal. Noi cu mâna noastră.

– Căpitanul e singurul care poate face asta.

– Oricare dintre noi se pricepe.

– Dar nu despre asta e vorba…

– Am putea să-l încuiem la el în cabină.

– Nu-l încuie nimeni nicăieri! spune Lea. El e căpitanul!

Basil clatină din cap.

– E exact ca atunci când începe să joace, niciodată nu înțelege când e

momentul să se ridice de la masa de joc.

– Ai încercat să vorbeşti cu el? mă întreabă Daeshim şi trece o secundă până realizez că mi se adresează mie.

– Eu? întreb. Dar de ce m-ar asculta pe mine?

Nu răspunde nimeni.

– Eu, unul, n-am de gând să mor de dragul vasului ăstuia, spune Basil dezumflat, de parcă toată mânia i-ar fi pierit ca luată cu mâna. Nu am de gând să mor nici pentru peşte, nici pentru păsări şi nici pentru alt căcat!

– Marinarii adevăraţi nu se suie la bord dacă nu ştiu că oricând pot să… începe să spună Lea, însă Basil îi zice „Mai taci din gură!“, iar ea amuţeşte.

Mă ridic în picioare. Pe puntea principală aproape că mă doboară o pală de vânt. Pe cer sunt fulgere albe, asemenea spumei albe pe care o lăsăm în urma noastră. Mă opresc să mă gândesc, să încerc să mă agăţ de o idee, cât de mică, însă gândurile mele sunt la fel de străvezii ca norii, imateriale. Nu ştiu ce să fac, ce argumente să aduc ca să încheiem acest capitol, să mă întorc pe uscat, la poliţie şi la o celulă în care m-am jurat că nu mă voi întoarce. Însă cum aş putea face altfel? E o adevărată nebunie să continuăm până când vasul se va desface în bucăţi şi ne vom îneca toţi şapte, sau, mai probabil, până vom muri de sete.

Mă uit la omul de pe puntea de comandă. La barba lăţoasă şi ochii injectaţi. La disperarea lui. Copiii lui. E ca o fantomă. Nu mai e decât urmărirea, nici o altă soluţie. Dacă ne întoarcem la mal, nu vom mai pleca niciodată. Vom rămâne veşnic pe uscat. În mine se revoltă ceva. Voinţa face un monstru din mine, pentru a nu ştiu câta oară. Ochii mi se îndreaptă spre tribord. La vreo doi kilometri distanţă, poate chiar mai puţin. Nişte forme în apă, nu departe de coastă.

– Alea ce sunt? îl întreb pe Dae, care s-a întors la treabă, la tachelaj.

El mijeşte ochii în lumina puternică a soarelui.

– Crescătorii de pește. Probabil de somon.

Mă încrunt gânditoare, uitându-mă la vasul care stă lângă năvoade. Mă întorc în sala de mese.

– Anik, spun eu. Am nevoie de ajutorul tău.

Secundul îmi aruncă o privire întrebătoare.

Totul se întâmplă cu iuțeala fulgerului. Anik și cu mine coborâm pe schif și lunecăm pe apă. Nu-i spunem nimic lui Ennis; Lea ne-a avertizat că dacă ne oprim s-ar putea să nu mai putem reporni schiful și nu vreau să-l oblig pe el să ia această decizie. Așa că trebuie să acționăm repede. Când ne apropiem de vasul de somon, văd pe punte oameni care ne privesc. E mai mic decât Saghani, dar nu cu mult.

– Ola, strigă un bărbat. O que o traz para fora?[15]

– Vorbești englezește? îl întreb.

– Un pic, răspunde el.

– Avem nevoie de apă, spun eu. Generatorul ne-a lăsat, nu mai avem nici pompe. Avem nevoie de apă de băut. Ne puteți ajuta?

El ne arată uscatul.

– E un port acolo, foarte aproape.

– Nu putem merge acolo.

Marinarul se uită nedumerit.

– Dar e foarte aproape. Găsiți acolo apă.

Spune ceva și membrii echipajului se întorc la treburile lor. Bărbatul se îndepărtează și e clar că ăsta a fost sfârșitul conversației.

– Pizda mă-sii!

– Și-acum? mă întreabă Anik.

– Dar dacă am sui la bord?

– Îl vezi?

Urmăresc degetul lui Anik și îl văd pe bărbatul care stă de pază în gabie.

– Dar magaziile sunt de obicei așezate în același loc pe toate vasele, nu?

Anik se uită la vas și dă din umeri.

– Da, de obicei.

– Întoarce-te pe vas atunci. Ne vedem acolo.

– Poftim?

– O să vin cu apa.

El pufnește în râs.

– Sunt trei kilometri distanță. Mai mult, dacă trebuie să faci drumul înot. Și cum o să cari apa?

Găsesc o frânghie în ladă. O fac colac, o pun pe umăr, aștept o clipă de neatenție din partea paznicului și îmi dau drumul fără zgomot în apă. Rămân sub apă cât de mult pot, apoi scot capul aproape de coca vasului de somon. Când înconjor vasul, descopăr că sunt mai multe scări care coboară la crescătorii, pe care marinarii le-au folosit ca să-și descarce vasul și să întindă în jur fermele și să instaleze în ele peștele.

Nu aștept să văd dacă drumul e liber – Saghani se îndepărtează cu fiecare minut –, mă cațăr cu tot cu colacul de frânghie afară din apă, în sus pe scară. Măcar e liniște la bord. Crescătoriile arată ca niște tentacule roz care clocotesc, în formă de semilună. Lipăi, picurând apă, până la scară și cobor până la puntea unde e bucătăria. Nu e nimeni în cambuză, nimeni în magazie, așa că mi-e ușor să găsesc containerele cu apă – bidoane de patru litri, rânduite de-a lungul peretelui. Văd și un stoc de baterii și bag repede câteva

în sutien. Nu pot lua decât două bidoane, așa că le înhaț și mă reped afară, dând nas în nas cu căpitanul.

Acesta se holbează la mine, hoața udă, sărată, tremurândă. Doi dintre oamenii lui mă privesc la fel de uimiți.

Trag aer în piept, cu inima mai-mai să-mi spargă coșul pieptului, și spun primul lucru care-mi vine în cap:

– Vă rog.

Căpitanul pare că și-a pierdut și el graiul ca și mine.

Urmează un moment lung, penibil, în care văd cum Saghani se îndepărtează și mai tare, devine aproape imposibil să-l ajung din urmă, dar pe chipul lui începe să se citească înțelegerea, pentru că știe și el de sancțiunile care au fost impuse, toată lumea știe, apoi căpitanul se dă un pas îndărăt și îmi face semn să trec.

Aproape mă prăbușesc de ușurare.

– Mulțumesc.

Car apa în sus pe scară și picioarele îmi lipăie zgomotos pe punte. Leg un capăt al frânghiei în jurul taliei, iar celălalt capăt îl trec prin mânerul celor două bidoane și fac un nod de parâmă. Nodul de parâmă este favoritul meu, aș zice. E strâns bine. Apoi mă duc la marginea balustradei. Se prea poate să fie cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în viața mea, pe care oricine l-ar face în viața lui. Se prea poate să mă scufund în ocean și să nu mai pot ieși la suprafață.

Aproape că încep să râd, nu mai respir. Dar panica este un dușman. Orice emoție poate să mă distrugă în momentul acesta. Liniștește-ți respirația, inspiră profund, regleaz-o ca după un metronom. Relaxează-ți membrele, calmează-ți mintea și sari.

Nu încerc să plonjez, căci bidoanele m-ar trage la fund. În schimb, mă las să cad, lovind apa lin și dând puternic din picioare ca să mă ridic la suprafață

înainte de a le permite bidoanelor să atingă apa în spatele meu. Ele se scufundă și mă trag și pe mine după ele și pentru un moment cumplit s-a zis cu mine, sunt moartă și nu e acum momentul să mor, e prea devreme și nu va rămâne de pe urma mea decât un cadavru umflat pe fundul oceanului, legat de propriile lanțuri, și apoi dau din picioare din răsputeri, ridicându-mă la suprafață cu brațele și picioarele. Dar nu era cazul să îmi fac atâtea griji că voi fi trasă la fund: bidoanele cu apă dulce plutesc. Încep să înot cu mișcări ritmice, ignorând strigătele marinarilor care se uită după nebună, ignorând tot, în afară de atingerea apei din jurul meu.

Mama întotdeauna zicea că nebun e acela care nu se teme de mare, și am încercat să trăiesc după această zicală. Dar n-am cum să invoc teama dacă teama nu există. Și acesta este adevărul incontestabil: nu mi-a fost niciodată teamă de mare. Am iubit-o cu toată ființa mea, din tot sufletul.

Iată că acum mă onorează, ridicându-mi membrele, făcându-le ușoare și puternice. Mă poartă cu ea, îmbrățișându-mă la fel cum o îmbrățișez și eu. Nu pot să mă opun. Nici n-aș ști cum.

Dintr-o scrisoare pe care mi-a scris-o Niall cândva:

Sunt doar pe locul doi în inima ta. Dar cine ar putea să fie așa de prost încât să fie gelos pe mare?

Anik mă trage în barcă înjurând de mama focului și ne duce înapoi ultimele sute de metri, unde suntem întâmpinați de întreg echipajul, cu Ennis cu tot.

Brațele și picioarele îmi sunt fără vlagă, așa că trebuie să fiu ridicată la bord. Mă înfășoară într-o pătură și mă duc sub punte, îmi sărută obrajii, fiecare dintre ei, făcându-mă să zâmbesc și îmi mulțumesc și cred că sunt șocați și asta mă tulbură.

– Hai, gata, ajunge. Dați-mi pace.

Marinarii ies pe rând, mai puțin Ennis, care rămâne.

Mă întind şi îi apuc pumnul, netezindu-l până se desface iar, o mână obişnuită. Este o mână groasă, aspră, cu unghii rupte şi murdare, cu cicatrice.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

– Bateriile vor fi de folos. Dar apă n-avem decât pentru o săptămână, zic eu încetişor. Sunt cu tine trup şi suflet, până în pânzele albe, dar dacă ai un plan, acum ar fi momentul să-l pui în aplicare, Ennis.

El îmi strânge mâinile care par minuscule în mâinile lui uriaşe.

– Franny, murmură el, m-ai speriat.

Apoi mă sărută pe frunte.

„Ce te aduce aici?“ (în limba portugheză în original)

24

Vasul Saghani, coasta Argentinei

Sezonul împerecherii

Pe vremuri era o climă blândă aici, chiar şi în timpul verii. Acum este mult mai cald decât ar trebui să fie. Clima a fost dintotdeauna dictată de Oceanul Antarctic, care-şi întindea degetele răcoroase în nord pentru a dezmierda această coastă rodnică. Acum nu mai ajunge aşa departe, căci s-a micşorat. Am parcurs deja o distanţă considerabilă spre sud când tragem vasul într-o peşteră şi oprim motorul. Nu departe de noi se întinde „oraşul de la capătul lumii“, cum i se spune oraşului Ushuaia. Aici nu ajung pescarii, ci iahturile de lux, sau, uneori, localnicii care vor să înoate. Pescuitul e interzis aici de secole. E locul în care întotdeauna şi-a dorit să ajungă căpitanul nostru înainte de a-şi preda vasul care mai are puţin şi-şi dă obştescul sfârşit, singurul loc de care a aflat că ar fi izolat şi ascuns şi care, cine ştie, poate că ne va permite să rămânem nedescoperiţi în timp ce Lea şi Dae fac rost de lucrurile de care avem nevoie pentru reparaţii. Se vede treaba că ticluise el un plan şi că apa luată de mine a venit la ţanc.

Anik duce echipajul la ţărm în schiful lui, în timp ce Ennis şi cu mine stăm şi aşteptăm pe Saghani la ceva distanţă, îndeajuns de aproape ca să detectăm orice intrus. Deasupra noastră se înalţă o pădure muribundă şi splendizii Munţi Martial, odinioară acoperiţi de nea, dar eu nu-mi pot lua ochii de la ocean, nu acum, nu când suntem atât de aproape.

Azi împlinesc treizeci şi cinci de ani. Nu-i spun lui Ennis. În schimb, înhaţ sticla de vin franţuzesc pe care Basil a dosit-o în cabina lui.

– Hai să bem asta, îi zic, întorcându-mă pe punte.

Ennis se uită la sticlă şi râde.

– O să te omoare.

– Îi cumpăr alta.

– E o sticlă de pinot noir Domaine Leroy Musigny.

Mă uit la el fără să pricep.

– Costă cinci mii de dolari. O păstrează de douăzeci de ani.

Simt cum îmi pică falca.

– Acum chiar că vreau să o beau.

Ennis rânjește, iar eu pun sticla la loc.

Jucăm cărți ca să treacă timpul și nu bem vin de cinci mii de dolari, ci gin de patruzeci de dolari, care ce se mai duce pe gât! Soarele începe să apună abia la ora 22.00, trasând marea remarcabil de albastră cu fire delicate de aur. Vasele mici care sunt aliniate la mal se luminează, unul câte unul, transformând lumea într-o feerie.

– Socrii mei beau vin de-ăsta în fiecare seară, zic eu după a treia dușcă.

Ennis fluieră surprins, lung și încet.

– Ei, înseamnă că ai gustat licori adevărate la vremea ta.

– Pentru noi scot vinul ieftin. Noi nu suntem în stare să-l apreciem. El se strâmbă și eu râd încet. Și ce-i mai caraghios e că probabil au dreptate. În privința mea, cel puțin.

– Nu și în privința lui Niall?

– Ba el ar ști să-l aprecieze. Dar s-ar preface că nu.

– Cred că-mi e simpatic Niall, spune Ennis.

– Și el te-ar simpatiza pe tine. Asta e o minciună. Niall urăște pescarii fără

drept de apel. O să fie invidios când o să-i povestesc de toate astea.

O altă minciună. Niall nu și-a dorit niciodată aventură de dragul aventurii – nu își dorește decât să salveze animalele.

– Îi scrii?

– Da, numai că… dau din umeri.

– Sunt alte lucruri despre care vrei să-i scrii.

– Așa e.

– Scuze?

Ezit, apoi încuviințez din cap.

– Nu-ți cere prea multe scuze, drăguțo. O să te stoarcă de puteri.

– Dar ce te faci când ai multe pentru care trebuie să-ți ceri scuze?

– Ajunge dacă-ți ceri o singură dată pentru toate.

Presupun că știe el ce spune. E imposibil să controlezi puterea de iertare a cuiva.

– De ce i-ai dat numele Corbul, Ennis? îl întreb eu.

Ennis își plimbă degetele pe lemnul balustradei, aspru pe neted.

– Pentru că zboară.

*

De îndată ce se întorc ceilalți cu piesele de schimb, muncim toată noaptea și

toată ziua următoare, ajutându-i pe Lea și Dae cât de mult ne pricepem și noi. Sunt atâtea lucruri de reparat că pare că nu se mai termină. Cu fiecare minut care trece îmi crește neliniștea, întorc încontinuu privirea spre apă, așteptând să se apropie poliția navală. Dacă se găsește careva să raporteze că un vas comercial a lăsat ancora într-un loc în care n-ar trebui…

M-am molipsit de la Ennis de disperarea de a sta departe de uscat, de a mă lăsa să plutesc în voia valurilor mereu.

La sosirea celei de-a doua nopți, în sfârșit nu mai e nimic de făcut. Lea a comandat o piesă de la un mecanic de pe uscat și acum nu mai avem ce face altceva decât să așteptăm. Așa că bem. Malachai este așa de surescitat încât nu poate sta locului. Basil e mai plin de cruzime decât de obicei. Lea, mai ciufută. Ennis, mai tăcut. Anik e exact la fel cum e în fiecare zi, în timp ce Dae este singurul care rămâne capabil să mai stoarcă un strop de voie bună și de entuziasm ca să ne convingă să jucăm cărți.

Iar eu nu știu cum sunt.

Trec ceasuri. Îmi vine să le număr, chiar dacă nu are nici un rost să o fac. Nu aprindem nici o lumină, ci stăm jos pe puntea luminată doar de razele lunii. Și, spre cinstea lui Dae, reușește să ne atragă pe toți și să ne relaxeze îndeajuns cât să râdem de giumbușlucurile pe care le face cu cărțile. Până și Malachai se calmează și ne istorisește cum le făcea farse surorilor lui. Și în timp ce râdem, îmi dă prin cap, nu știu de unde, fără nici o explicație, că mă simt parte din grupul lor. În pofida tuturor așteptărilor, mă simt fericită cu ei și știu c-aș putea să îmi găsesc locul aici, pe vasul Saghani, dacă aș fi în altă viață.

Îmi vine mai greu să mă gândesc la moarte în prezența lor. În prezența lor îmi vine să mă gândesc la o fărâmă de idee, una care are de-a face cu viața de după această migrație și care e periculoasă.

Odată l-am întrebat pe Niall ce crede el că se întâmplă cu noi după ce murim, iar el a zis că nimic, ne descompunem și atât, ne evaporăm. L-am întrebat ce crede el că înseamnă asta pentru viețile noastre, pentru felul în care le petrecem, pentru semnificația lor. El a spus că viețile noastre nu înseamnă nimic decât că sunt parte dintr-un ciclu de regenerare, că suntem niște scântei

inimaginabil de scurte, aşa cum sunt şi animalele, că nu suntem cu nimic mai importanţi decât ele, cu nimic mai demni să trăim decât orice altă vietate de pe pământ. Că suntem atât de pătrunşi de propria importanţă şi de goana după sens că am uitat cum să împărţim planeta care ne-a dat viaţă.

În seara asta îi scriu o scrisoare în care îi spun că eu cred că a avut dreptate. Dar că în acelaşi timp cred că există totuşi un sens, că el se află tocmai în încurajarea vieţii, o viaţă mai bună atât pentru noi, cât şi pentru cei din jur.

– Tu n-ai linişte nici o secundă? mă întreabă Lea, aşezându-se lângă mine. O picătură din paharul ei cu vin îmi cade pe filă, mânjindu-mi cuvintele dezordonate. Parcă ai fi obsedată. Ce-i mai scrii? mă întreabă ea. De noi îi scrii?

– Uneori.

– Şi de mine ce-i scrii?

O privesc. E un pic cherchelită, un pic dornică de atenţie.

– Îi spun că eşti neiertătoare, şi superstiţioasă, şi bănuitoare. Îi spun că eşti minunată.

Ea ia o înghiţitură de vin.

– Franny.

Şi apoi, cu ochii aburiţi de băutură, îmi spune:

– Stupide créature solitaire.

– Ce crezi că se întâmplă cu noi când murim? o întreb.

Ea pufneşte în râs.

– Ce te-a apucat? Ce importanţă are?

– N-are.

Urmează o perioadă de tăcere, apoi oftează din toți rărunchii.

– Cred că ne ducem unde meritățm să ne ducem și numai Dumnezeu știe unde.

După asta nu mai spune nimic și nici eu.

Mai târziu, când se prăvălește băută pe pat, îi duc un pahar cu apă (de la robinetul care acum funcționează iar) și îl las lângă ea. Ceilalți se duc și ei la culcare, dar eu mai stau niței, întorcându-mă pe puntea principală, acum goală. E rândul lui Basil să stea de veghe și îl văd cum fumează la prora, cu ochii ațintiți la țărm ca nu cumva să ne surprindă cineva. N-am nici un chef să mă duc la el și să mai înghit un potop de acuze pline de venin, așa că cedez impulsului și mă sui în gabie. Nu am voie să mă sui acolo – poți oricând să aluneci și să cazi dacă nu ești obișnuit cu viața pe vas –, dar nu-i nimeni în jur, iar în seara asta vreau să văd până departe, vreau să mă desprind de toate trupurile care au suflare, vreau cerul. Luminile drăgălașe de pe celelalte vase clipesc și luminează dedesubt și aș vrea să le văd stinse, să lase lumea într-un binemeritat întuneric. Toți acești oameni n-au mai lăsat loc pentru nimic altceva. Am învățat dragostea asta pentru întuneric nu de la soțul meu, deși am învățat multe de la el, ci din padocul nostru de-acasă, când stă să se crape de ziuă și noaptea adâncă încă stăruie pe cerul plin de stele, iar marea geme în depărtare, iar bunica mea tăcută șade alături. Toate acele nopți le-am petrecut împreună acolo în padocul întunecat ca smoala și o dată n-am scos o vorbă, poate doar eu să fi oftat pentru că tare aș fi vrut să petrec noaptea în pat.

Cum șed aici, acum, în punctul cel mai de sus al acestui vas, aș da tot ce am pe lume, orice părticică din mine – mi-aș da carnea, sângele, inima din mine – să pot fi iar într-una din acele nopți, stând lângă ea în întuneric, ea, care m-a înfuriat și m-a derutat atât, greu de cunoscut, greu de atins, ea, care m-a iubit când nimeni nu mă mai iubea, doar că eu eram mult prea pornită să fiu singură pentru a vedea asta.

E târziu când aud un sunet. Probabil că am adormit în gabie pentru că deodată tresar la sunetul îndepărtat al unui motor. Mă ridic încet. Mă țin bine de bară. Scrutez întunericul.

Luminile care se apropie sunt albe și albastre și vin dinspre gura golfului, dinspre mare.

Futu-i.

Cum de nu le-a văzut Basil? A adormit oare? Mă uit după el și-l văd cum stă lângă balustradă, privind tăcut cum se apropie vasul. Are un rucsac cu el. Pleacă, pentru că a făcut ceva rău. Mă cuprinde o furie neagră când îmi dau seama și nu simt nici o mirare, pentru că e totul mult prea logic ca să mă mai mir. O parte din mine se gândește că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, să încerc să îl fac să înțeleagă, poate că așa aș fi putut opri totul. Dar ce rost mai are acum? Răul a fost făcut.

Gabia nu-i pentru cei nevolnici. Este îngrozitor de sus și deși urcușul pare simplu, coborâtul e cumplit. Treaptă după treaptă, jos, jos, jos, mișcă picioarele, nu te dezechilibra, ochii pe trepte. Vasul se învârtește sub mine în timp ce mă lovește un val de rău de înălțime și trebuie să fac pauză, să închid tare din ochi, să respir repede pe nas. Să aștept să se repună lucrurile în ordine, să mi se așeze stomacul. Apoi o iau iar în jos, pășind ritmic, pas cu pas, până dau cu picioarele de lemn.

Nu mă obosesc să-l iau la întrebări pe Basil, ci mă reped jos, în măruntaiele vasului.

Mă duc mai întâi la Ennis, care e singur în cabina lui. Are somnul foarte ușor, căci imediat ce deschid ușa, se trezește.

– Poliția, zic, și el sare din pat.

În momentul acela începe sirena. Doamne, parcă e alarma din timpul bombardamentelor, mi se pare că se prăbușește cerul, că a venit sfârșitul lumii și știu că nu mă mai pot întoarce la închisoare, pur și simplu nu mai pot.

S-au sculat și ceilalți, suntem cu toții cuprinși de panică și pe jumătate dezbrăcați. Toți în afară de Basil.

– Îl omor, spune Anik pe tonul acela crunt, puțin prea convingător.

– Ce facem? întreabă Malachai pe o voce cu trei octave mai sus decât de obicei.

Vibrează de frică. Dae îi pune o mână pe braţ şi încearcă să-l liniştească.

Sui scara pe puntea principală, iar ceilalţi mă urmează. E diferit aici, cu luminile care dansează şi sirena asurzitoare, chiar trebuie să facă atâta zgomot?

Basil ne priveşte şi noi îl privim la rândul nostru. Nimeni nu spune nimic, însă tăcerea mă sufocă, îmi vine să-i şterg expresia aceea încăpăţânată de pe faţă şi cred că şi ceilalţi simt la fel, pentru că Anik scuipă la picioarele lui şi în sfârşit Basil are bunul-simţ să pară măcar un pic ruşinat.

Lea e cea care mă ia de mână şi mă trage îndărăt, mă scoate din cercul de lumină şi mă duce în întuneric. Ennis coboară scara de frânghie pe coca vasului, până jos, în apă. Îmi dau seama ce vor să facă şi nu ştiu dacă am energie pentru aşa ceva, să continui să fug, să mă trezesc pierdută într-un ţinut străin, să nu ştiu încotro s-o iau, cum să găsesc un nou drum spre sud. Descopăr însă că pot. Nu îmi trebuie decât o fulgerare a imaginii celulei mele în faţa ochilor şi mă reped pe frânghie în jos, cufundându-mă în întuneric.

– Du-te, spune Lea de sus şi îmi dau seama că vorbeşte cu Ennis.

Ennis, care e şi el acum la fel de nebun ca mine. Ennis care crede că nu se mai poate întoarce la viaţa lui odată ce a dat greş.

– Ne întâlnim imediat ce reuşim să ieşim din beleaua asta, spune ea. Mergeţi şi sfârşiţi ce-aţi început.

Îl văd cum se gândeşte. Îl văd cum stă acolo, pe buza prăpastiei.

– Rămâi, îi spun eu. Du-te acasă, la copii, Ennis.

Dar poliţia e la tribord şi Ennis se mişcă din instinct, coborând şi el după mine. E mult prea implicat ca să mai dea înapoi acum.

Basil parlamentează în legătură cu ceva, se aud şi vocile lui Daeshim şi Anik, apoi vocea unui poliţist, mai tare ca restul, cerându-le tuturor să tacă din gură,

vasul o să fie confiscat şi să iasă în faţă Riley Loach, e o persoană căutată.

Se aude o voce de femeie care răspunde, sperând, probabil, că poliţia nu are o fotografie cu mine.

– Eu sunt.

Lea.

La dracu', asta nu era prevăzut. Chiar dacă aşa a hotărât ea, ca să ne ajute să le-o luăm înainte, chiar dacă n-o să treacă mult şi îşi vor da seama că nu e Riley Loach şi nu ea a înjunghiat în gât un tip, descopăr că nu mai pot pleca. O iau iar în sus pe scară, făcându-mi loc pe treaptă lângă Ennis, sigură de rezistenţa frânghiei după ce am petrecut luni de zile trudindu-mă cu ea. Ennis mă apucă de talie ca să mă oprească din căţărat, şi nu mă împotrivesc, căci pot vedea ce se întâmplă şi de acolo.

Sunt câţiva poliţişti. E o stare de animozitate, dar nu înţeleg bine de ce, iar unul dintre ei o apucă pe Lea de braţe şi o trage spre pasarelă, ca s-o ducă pe vasul poliţiei.

– Hei, nu o brusca, zice Basil.

Daeshim încearcă să o ajute pe Lea, toată lumea întinde mâna să o apuce, ea spune ceva, se răstește în franceză şi îşi smulge braţele din strânsoarea poliţiştilor, iar apoi se dezlănţuie haosul, căci poliţistul o îmbrânceşte, încercând s-o oblige să o ia spre vasul lor, dar e atâta ură în brânciul acela că Lea se împiedică, neaşteptându-se la aşa ceva. Cineva încearcă să o prindă, însă capul lui Lea se loveşte cu un sunet sec de balustradă. Trupul i se prăbuşeşte pe punte. Încearcă să se ridice în capul oaselor, întinde mâna spre ceva ce nu pot vedea, apoi rămâne nemişcată.

Se aud strigăte. Toată lumea este şocată, nimănui nu-i vine să creadă, îi repetă cu toţii numele, o zgâlţâie, dar ea tot nu mişcă, nu se trezeşte, iar eu mă gândesc: „Nu, nu vreau să se întâmple încă o dată asta, rogu-te Doamne, nu".

Ennis încearcă să mă tragă jos, dar eu mă împotrivesc din răsputeri. Trebuie să continui să mă uit să o văd că mişcă, să o văd că deschide ochii.

– Franny, spune Ennis. Coboară.

E tăcere de mormânt în sufletul meu.

– Franny.

Nu mă mișc. Nu pot. Cum aș putea oare?

– Te rog, spune Ennis.

Cobor privirea spre el, cum stă în umbra vasului. Spune din nou „te rog“, așa că încep să mă mișc. Ne lăsăm amândoi în apă, cufundându-ne, cu trupurile îngemănate de parcă ar fi îmbrățișate, ținându-ne unul de altul preț de câteva secunde, apoi el alunecă din brațele mele și sunt singură.

Lumea de deasupra e mișcare frenetică, sunet, culoare. Dedesubt este calm.

Imponderabilitate.

Fugă.

Un cormoran plonjând, mă îndrept spre țărm, cu aripile pe spate, dând din picioare. Despic lin apa, ținându-mi răsuflarea pentru a rămâne sub apă, călăuzită de forma întunecată din fața mea. Plămâni buni, mi-a spus el odată, și așa este, căci el stă sub apă multă vreme, iar eu n-am încotro și trebuie să îi urmez exemplul pentru că nu vreau să fim reperați din cauza mea. Curând ieșim la suprafață și respirăm din nou, dar e în regulă; am înotat o bucată bună și nu ne caută nimeni încă, probabil cred că suntem acolo pe vas, cred că zac nemișcată pe scândurile punții.

Continuăm să înotăm, suntem aproape la mal acum. Suntem în fața vaselor ancorate și nu știm în ce direcție s-o luăm, știm doar că trebuie să fugim de acolo.

Mă opresc.

Se numește Sterna Paradisaea. Asta îmi spune ce am de făcut. „Caută semnele, sunt peste tot.“ Iar dacă ăsta nu e semn, atunci chiar nu știu ce e.

– Ennis, spun eu, iar el se oprește, mă așteaptă să ajung la el pe întuneric.

Răsuflă greu, nu e obișnuit să înoate așa departe. În ochi îi sclipește nebunia.

Nu e nici o lumină pe iahtul de oțel, lung de doisprezece metri. Ne cățărăm pe punte și ne ducem direct la coca acoperită. Nu sunt chei, dar coborâm sub punte și acolo Ennis găsește un rând.

– Întotdeauna e un rând de chei în cămară, mormăie el.

Mă duc în baia mititică și nu aprind lumina. Mă uit la silueta reflectată în oglindă și mă plesnesc peste față o dată, de două ori, vreau să mă doară, vreau să îmi dea sângele și când văd că nu se întâmplă, când văd că nu e de ajuns, aproape că mă lovesc cu fruntea de sticlă, dar Ennis mă trage de acolo, mă ține strâns, nu-i pasă că mă împotrivesc, așa că renunț, mă prăbușesc în brațele lui și plâng. În secunda în care îmi dă drumul, refuz orice consolare, pentru că ce mă fac dacă e moartă?

Așteptăm până se crapă de ziuă. Până când vasul nostru e pustiu, iar poliția a plecat.

Ennis oprește iahtul lângă Saghani și mă așteaptă să sui la bord încă o dată.

– Vii și tu sus, nu? l-am întrebat mai devreme, dar el mi-a spus că nu poate.

Acum mă așteaptă să verific vasul jefuit, din care poliția a luat aproape toate lucrurile, tot ce prezintă interes, inclusiv laptopul meu. Dar paranoia mea legată de rucsacul meu, de scrisorile mele neprețuite, m-a făcut să-l țin ascuns sub pat și iată că norocul ține cu mine: îl găsesc ascuns acolo, așteptându-mă. Verific totuși puntea de comandă, dar, așa cum m-a avertizat Ennis, cârma a fost blocată, prin urmare nu mai putem naviga, chiar dacă vasul ar fi gata de drum. Cu un ultim rămas-bun, cobor înapoi pe iaht și, împreună cu Ennis, plutim pe lângă el, o corabie fantomă în zorile cenușii, iar eu mă gândesc oare ce s-a întâmplat cu Lea, unde o fi acum, în cine știe ce cameră de spital sau la morgă și îmi vine să urlu, dar mă abțin, țin urletul în mine, acolo unde mă arde, pentru că acolo unde mergem noi s-ar putea să am nevoie de el.

În timp ce părăsim gura golfului, Ennis mă privește în ochi și între noi e

acum un lucru nerostit, ceva ce știu că el înțelege. „E posibil să nu se sfârșească cu bine pentru noi, să nu supraviețuim.“ Nu numai noi doi, care am pornit la drum pe un vas atât de mic, lăsând în urmă computerul cu programul de urmărire și punctele roșii, lăsând în urma noastră prăpăd, așa cum își leapădă șarpele pielea. Nu am primit nici vorbe de rămas-bun și nici priviri de adio. N-am primit nici garanția că ceilalți se vor întoarce cu bine acasă, dacă există o casă pentru ei dincolo de ceea ce a fost făcut scrum cu o alunecare de picior, o sfărâmare de țeastă.

Privim vasul nostru cât de mult putem. În timp ce navighează spre sud în cea mai periculoasă zonă a oceanului de pe acest pământ, căpitanul plânge fără să se simtă nici un pic rușinat.

Eu sunt prea anesteziată ca să mai pot plânge. Animalică.

PARTEA A TREIA

25

Când fiica mea se naşte fără suflare, înecată de trupul meu, o parte din mine cade într-un somn adânc.

Mă duc în căutarea unui lucru care să o trezească.

Parcul Naţional Yellowstone, Statele Unite

Cu şase ani în urmă

L-am aşteptat la aeroport. Să nu uităm totuşi. Întotdeauna îl rog să vină cu mine, dar el e alt soi de animal. Are durerea lui, trebuie să îşi găsească altfel forţa, iar asta se întâmplă prin muncă, nu prin eliberarea de orice responsabilitate, nu prin călătorii, mişcare, sau prin mersul perpetuu înainte, fără a mai arunca nici o privire înapoi. Aşa că l-am părăsit încă o dată, după ce-am promis că n-o să mai fac asta niciodată.

De-acum o să mă opresc şi n-o să mai promit aşa ceva. Nu ne face cinste nici unuia dintre noi.

Am ajuns în Yellowstone, la una din ultimele păduri de pini. Acum este un loc pustiu, nu cum era pe vremuri. Căprioarele au murit toate. Urşii şi lupii au dispărut cu mult în urmă, deja prea puţini pentru a supravieţui inevitabilului. Nimic nu va supravieţui acestui lucru, spune Niall. Nu la repeziciunea cu care se produc schimbările. Nu se mai aude cântec de pasăre în timp ce mă preumblu pe sub copaci şi mi se pare un lucru îngrozitor, catastrofal. Îmi pare rău că am venit aici, un loc care ar trebui să colcăie de viaţă. Am dat de un cimitir în loc.

Mă cuprinde panica, pielea mi se acoperă cu argint la fel cum se mişcă

lumina pe solzii irizaţi ai unui peşte.

Sunt multe luni de când nu l-am mai văzut pe Niall, deşi ne scriem cu religiozitate. Dar acum, în acest moment, nu mi-e de ajuns o scrisoare. Am nevoie să-i aud glasul. Am ochii înceţoşaţi în timp ce mă îndrept spre cea mai apropiată pensiune. Tremur din toate mădularele în vreme ce iau o cameră, închid uşa şi pornesc telefonul. Pereţii se învârt şi nu pot să-mi smulg durerea din piept, din măruntaie, trebuie să plec din locul ăsta.

Telefonul face bip şi zeci de convorbiri ratate şi de mesaje inundă ecranul. Sunt toate de la Niall şi îngheţ de frică, pentru că nu e ceva normal. El nu mă sună decât dacă s-a întâmplat ceva rău.

Răspunde după ce telefonul sună de două ori.

– Bună, scumpo.

– S-a întâmplat ceva?

El tace o clipă. Apoi:

– Au declarat ciorile specie dispărută.

Simt că rămân fără aer. Dintr-odată mi-a pierit panica. Toată această grijă de sine se dizolvă şi nu-mi rămâne decât amintirea celor douăsprezece prietene care îmi aduceau daruri de pe craca lor de salcie. Mă năpădeşte o tristeţe cumplită – şi grija pentru soţul meu este apăsătoare. Ştiu cât de tare îl va afecta acest lucru, cât de tare îl afectează deja.

– Toate speciile de corvidae s-au dus, spune Niall. Deja vânturelul era singura pasăre răpitoare rămasă, iar ultima a murit în captivitate luna trecută… Îl aud cum clatină din cap, cum i se stinge vocea. Îl aud cum încearcă să se adune. Optzeci la sută din animalele sălbatice au murit. Se vorbeşte că majoritatea celor care au rămas vor dispărea în următorii zece sau douăzeci de ani. O să avem doar animale de fermă. Acestea vor supravieţui pentru că trebuie să ne umplem noi burţile cu carnea lor. Iar animalele de companie vor supravieţui şi ele pentru că ele ne ajută să uităm de celelalte, cele care sunt pe moarte. Şobolanii şi gândacii vor supravieţui, fără îndoială, dar oamenii tot vor tresări

de scârbă când îi vor vedea şi vor încerca să îi extermine de parcă nu înseamnă nimic, chiar dacă la rândul lor sunt adevărate miracole umblătoare. I se aud lacrimile în glas. Dar restul, Franny? Toate celelalte? Ce se întâmplă când se duc şi ultimele rândunici arctice? Nimic nu va mai fi la fel de curajos ca aceste vietăţi pe lumea asta.

Aştept ca să văd dacă a terminat şi apoi îl întreb:

– Ce putem face?

El trage adânc aer în piept, o dată, de două ori.

– Nu ştiu.

Mai pomenise şi înainte un punct de cotitură. Un punct în care criza dispariţiei speciilor va lua amploare şi lucrurile vor începe să se schimbe în moduri care vor afecta direct oamenii. Înţeleg din tonul vocii lui că momentul acela a venit.

– Putem face ceva, spun. Ştii şi tu, mai bine decât noi toţi. Aşa că spune-mi ce e de făcut, Niall.

– Există o societate preocupată de conservarea speciilor în Scoţia. De zeci de ani ne avertizează că se va întâmpla ce se întâmplă. De zeci de ani încearcă să facă specii mai rezistente, creează habitate noi, salvează animale sălbatice.

– Atunci să mergem în Scoţia.

– Ai veni cu mine?

– Pornesc chiar acum.

– Şi în Yellowstone ce s-a întâmplat?

– E prea mare singurătatea fără tine.

Nu îmi răspunde cu aceeaşi replică. De obicei îmi răspunde la fel, dar nu de data asta. Zice în schimb:

– Nu cred că mai pot trăi așa.

Și îl cred.

– Vin acasă, îi promit. Așteaptă-mă.

Închisoarea Limerick, Irlanda

Cu doi ani în urmă

– Hei, Stone, scularea.

Nu vreau. Visam că sunt focă și privesc razele de soare cum se mișcă prin apă. Când deschid ochii, o văd pe Beth și celula noastră și tot ce mă încălzise în somn dispare.

– Hai, că au descoperit unul.

– Ce? întreb, dar ea a plecat deja.

Mă ridic morocănoasă din pat și o urmez în camera de recreere. Toate femeile sunt adunate în jurul televizorului în dimineața asta, până și gardienii.

E un buletin de știri.

Un lup cenușiu singuratic a fost descoperit și capturat în Alaska, uimind oamenii de știință care îl declaraseră dispărut. Autoritățile au fost înștiințate de existența acestuia după ce a ucis câteva vaci la sud de porțile Parcului și Rezervației Naționale Arctice. Experții spun că acest lucru s-a întâmplat pentru că habitatul lui natural și sursele de hrană au dispărut, dar tot nu-și pot da seama cum se face că acest animal singur – o femelă – a reușit să supraviețuiască atât de mult în singurătate fără să fie descoperit.

Mă dau mai aproape ca să văd mai bine imaginile și simt cum mi se strânge inima în piept. Este atât de slabă și de costelivă, atât de minunată. Au pus-o

într-o cușcă și ne uităm cu toatele cum patrulează încoace și încolo, privindune cu niște ochi încărcați de o asemenea înțelepciune, că mă ia cu fiori.

Fermierul ale cărui vite au fost ucise a sunat să vină cineva să omoare animalul, dar acest lucru a stârnit un val de indignare public, astfel că guvernul a reacționat și a interzis vătămarea lupului cenușiu – care se crede a fi ultimul exemplar din specia lui din întreaga lume. Animalul va fi mutat și îngrijit de echipa de conservare a speciilor, RDM, la Edinburgh. Se pare că oameni din întreaga lume se îndreaptă spre Scoția pentru a vedea lupul cenușiu, ultimul exemplar de acest fel de pe pământ.

Vă reamintim cu această ocazie că dacă doriți să vizitați ultimele păduri rămase pe glob, trebuie acum să vă înscrieți pe listă, pentru că este foarte probabil că timpul de așteptare va depăși cu mult durata de viață a acestor păduri.

Nu-l mai ascult pe reporter, căci sunt vrăjită de ochii negri ai lupoaicei. Mi-o imaginez la RDM, cu voluntarii săi entuziaşti şi plini de dorința de a ajuta și știu că va fi îndrăgită. Dar faptul că n-are cum să se reproducă, fie și în captivitate, mă face să mă întreb dacă nu mai bine ar fi fost lăsată să-și ducă traiul singură în sălbăticie. Nu pot să nu mă gândesc că nici un animal nu merită să trăiască în cușcă. Numai oamenii merită această soartă.

Baza Rdm, Parcul Național Cairngorms, Scoția

Cu șase ani în urmă

Rezervația Dispariției în Masă conține oameni de două tipuri. Primul tip: cei optimişti până la exasperare. Cel de-al doilea: cei indignați, neinteresați să fie nimic altceva.

Niall e singurul dintre ei care pare să existe undeva, pe la mijloc. Vorbesc de „ei“ pentru că nimeni din locul acela nu ar spune nici măcar o secundă că mă potrivesc acolo. Nu pot contribui cu nimic în afară de a găti și a face curat, iar

pentru oamenii de știință asta nu înseamnă mai nimic. Sunt oameni care nu se gândesc la nimic altceva. Așa și trebuie să fie. Sunt angrenați într-o bătălie veșnică, încercând să oprească mersul lumii.

Am fost întâmpinați la aeroportul din Edinburgh de un cuplu tânăr care se comporta de parcă Niall era al doilea Isus pe pământ. Nu e om să nu fi citit lucrările lui și să nu le știe pe de rost – fac mereu referire la ele în ședințele lor. (Știu asta doar pentru că Niall mă invită uneori să asist, iar eu stau acolo și îmi plesnește inima de mândrie.) Am stat în cartierul lor general o săptămână, după care am mers în nord, la Parcul Național Cairngorms, unde se află sanctuarele lor cu animale sălbatice și unde aerul este încântător de curat. Iar acolo mi-am dat seama că oamenii de știință au reușit să facă progrese extraordinare cu anumite specii, dar n-au reușit să progreseze deloc în ceea ce privește alte specii. N-avea cum să fie altminteri, îmi spune Niall. A trebuit să aleagă animalele cele mai importante, cele de care avem nevoie și cele cu șanse mai bune de supraviețuire, iar pe cele mai puțin promițătoare să le lase să dispară. Ce e interesant e că insectele sunt foarte sus pe listă – albinele, viespile, fluturii, moliile, furnicile și anumite specii de gândaci, până și de muște. La fel și păsările colibri, maimuțele, oposumii și liliecii. Toate aceste animale contribuie la polenizare; fără plante suntem mâncați.

Acesta a fost momentul în care și eu și Niall am simțit cum ne cuprinde disperarea în același timp. A salva animale în funcție de ce pot oferi ele umanității poate fi un lucru practic, dar nu tocmai această atitudine a fost de la început problema? Egoismul nostru fără margini, covârșitor? Și ce facem cu animalele care există pur și simplu, pe care milioane de ani de evoluție le-au transformat în adevărate minuni ale naturii?

Asta întreb astăzi, după o lună în care mi-am ținut gura, iar toate capetele din cameră se întorc spre mine. Niall stă lângă mine și mă ține de mână, pe sub masă. Se poartă toți cu mine cu multă răbdare pentru că sunt căsătorită cu profesorul Lynch.

James Calloway, profesor de genetică, un om la șaptezeci de ani, îmi spune simplu:

– Suntem o mână de oameni. A ști care sunt prioritățile este un dat al vieții.

Nimeni nu poate contrazice vorbele lui.

Niall îmi strânge mâna, ceea ce e drăguț din partea lui. Nu ne mai atingem deloc de când Iris s-a născut moartă. E mai mult de un an de când am făcut dragoste și poate s-a întâmplat așa și pentru că am fost despărțiți mare parte din acel an, dar chiar și acum, reuniți, nu-mi pot închipui cum vom mai putea fi împreună. Ne desparte un univers întreg.

Dar iată că astăzi mi-a luat mâna într-a lui și mi-o ține strâns, iar asta nu-i puțin.

Discuția se îndreaptă apoi spre migrațiile viitoare și ce problemă reprezintă ele pentru perechile de păsări care mai există din speciile respective. Acestea sunt condiționate genetic să plece în căutarea hranei, dar, când nu există hrană, călătoria devine fatală. Păsările mor de epuizare.

– Domnul profesor Lynch a scris despre implicarea omului în migrație ca posibilă sursă de prelungire a vieții speciei, spune James, care prezidează ședința.

– Este o teorie, spune Niall modest.

– N-avem cum să gonim acum după păsări, spune Harriet Kaska, veșnic nemulțumită. E ceva complet irealizabil. Trebuie să reținem păsările astfel încât să nu fie nevoie de migrație. Să simplificăm și să preîntâmpinăm.

Harriet e profesor de biologie și vine din Praga, are un doctorat în schimbările de climă și unul în ornitologie. Moare să îl contrazică pe Niall și cred că asta se întâmplă pentru că o provoacă pe plan profesional în moduri în care nimeni altcineva nu reușește s-o facă. Ideea ei de a împiedica migrația este un subiect pe care l-au dezbătut pe larg. Părerea mea asupra acestei chestiuni, nu că ar interesa pe cineva, este una mai mult decât evidentă.

– Migrația este în natura lor, spune Niall.

– Dar nu e nevoie să fie astfel, spune Harriet. Acum trăim într-o stare de adaptare necesară. Asta li se cere lor – e singura modalitate de supraviețuire, așa a fost dintotdeauna.

– Nu le-am silit destul să se adapteze la devastările noastre?

Asta par să facă în această cameră: să dezbată aceleaşi lucruri, mergând veşnic în cerc.

Se trece apoi la rândunicile arctice, căci Niall a scris deseori despre ele, preconizând că vor fi ultimele supraviețuitoare datorită obiceiului lor de a zbura mai departe decât restul păsărilor.

– Nu mai contează, spune Olsen Dalgaard, un biolog, din Danemarca. În cinci, zece ani nu vor mai putea parcurge distanţa. Nu au cum, dacă nu vor avea cu ce se hrăni.

– Eşti nebun dacă crezi că păsările marine carnivore vor fi ultimele care vor supraviețui. Harriet îi spune acest lucru lui Niall de parcă e gata să parieze averi pe asta. Speciile erbivore din mlaştină vor fi ultimele. Sunt singurele cu sistem ecologic viabil. Peştele a dispărut, Niall.

– N-a dispărut, de fapt, spune el calm, întotdeauna calm, de parcă nu i-ar păsa, când ştiu că de-abia mai închide un ochi din cauza terorii pe care o simte.

– Nici mult nu mai are, spune Harriet.

Niall nu continuă disputa, dar eu îl cunosc. El crede că rândunicile vor continua să zboare atâta vreme cât vor putea; dacă există mâncare undeva pe planetă, o vor descoperi.

Eu mă scuz şi ies, obosită, dornică de aer proaspăt. Ghetele şi canadiana mă aşteaptă la uşă. Mă îmbrac şi ies în peisajul de iarnă. Picioarele mă poartă spre împrejmuirea cea mai mare. Sunt sigură că am auzit pe cineva spunând că ar fi jumătate din tot parcul de aproape trei mii de kilometri pătraţi, împrejmuită cu un gard enorm. Sunt animale minunate aici, nu doar cele din Scoţia, ci multe care au fost salvate şi introduse în parc într-un efort de a le stopa dispariţia. E plin de vulpi şi iepuri, căprioare, pisici sălbatice, lincşi, veverițe roşii, jderi mărunţei, arici, bursuci, urşi, elani, chiar şi lupi au trăit aici cândva, înainte să moară ultimul. Un sanctuar neegalat de nici un altul din lume, dar cu limitele lui. Echilibrul prădător–pradă este unul delicat, iar

acestea sunt ultimele exemplare din specia lor.

Mi-aș dori să pot pătrunde prin gardul de sârmă. Partea din spate mă interesează mai mult decât asta de aici, dar nici eu nu-s așa nebună. Așa că mă duc pe țărmul lacului, care nu e nici pe departe ca oceanul, dar tot îmi umple plămânii de aer curat. Nu am voie să înot în el, dar o fac. O scurtă îmbăiere în apele înghețate și ies imediat afară, grăbindu-mă să îmi pun hainele la loc, mai înviorată decât mă simțeam înainte. Am văzut o vidră aici zilele trecute și m-am topit toată.

E un privilegiu pe care am avut norocul să-l capăt când m-am căsătorit cu Niall. Să locuiesc aici, în această extraordinară parte a lumii, unde se află ultimele animale sălbatice. Nu merit să fiu aici – nu ofer nimic în afară de dragostea pentru un om care oferă atât de mult. Și dragoste sinceră pentru vietăți. Este și aspectul acesta, oricât de neînsemnat ar fi el.

Nu mă grăbesc să mă întorc în sala de mese unde toată lumea mănâncă laolaltă, mai puțin Niall care încă lucrează, așa că mănânc separat și mă duc la culcare în căsuța noastră micuță. Adorm înainte să vină el, așa pățesc aproape în fiecare noapte. Are obiceiul să se scoale devreme și să plece cu mult înainte să mă trezesc. Sărutările pe care mi le dădea, lăsându-mă să visez la ele, au secat.

Somnul vine greu în seara asta. Probabil că am răcit, pentru că nu mă pot opri din tușit. Mă ustură gâtul și oricâtă apă beau, nu-mi trece. Nu vreau să-l trezesc pe Niall, așa că mă scol, îmi pun ciorapi groși și un pulover de lână. Mă duc la baie. E chiar lângă dormitor, dar pe întuneric pare mult mai departe decât credeam. Picioarele mi se mișcă automat, târșâit, mai înghețate decât ar trebui să fie. În cele din urmă, găsesc pe dibuite comutatorul, dar când încerc să aprind lumina, nu funcționează. E frig în baia întunecoasă. Aerul e acum cumplit de rece – poate că am lăsat o fereastră deschisă. E îndeajuns de multă lumină de la ledul roșu al aparatului de ras al lui Niall ca să îmi zăresc reflexia în oglindă, lucirea ochilor. Clipesc, încruntându-mă uimită când văd cum îmi transformă roșul culoarea ochilor, arăt ca un animal pe întuneric.

Mă apucă iarăși tusea, mai rău de data asta. Tușesc mai să-mi dau sufletul,

simt ceva în gât, ceva care mă râcâie. Îmi bag degetele în gură, pe gât și simt ceva moale, care-mi dă mâncărimi. Îl prind între degete și trag de el, tușind și icnind în timp ce mi se desprinde din gât. Nu-mi dau seama ce e, dar în chiuvetă pare a fi un fulg…

– Franny, se aude o șoaptă.

Mă învârtesc pe călcâie rapid, în întuneric, dar nu-i decât Niall.

Totuși, inima mea îngrozită nu face ce i se spune. Continuă să bată nebunește, știind ceva ce eu nu știu. Niall întinde mâna spre gâtul meu, o mângâiere, apoi o încleștare și iată că nu mai am aer. Într-o clipă, tăcerea lugubră din baie se dizolvă și, într-o zvârcolire violentă, sar în sus, iar el mă dă cu capul de oglindă…

– Trezește-te!

Clipesc și durerea din gât dispare, dispare și din țeastă, se mută în picioare, care îmi ard. E mult mai multă lumină aici, oriunde sunt eu, e argintiu, nu roșu. E pădurea din adâncul nopții, cu zăpadă luminată de lună și stele, iar mâinile mele sunt în jurul gâtului lui Niall.

Icnesc, îngrozită, iar el se smulge din strânsoarea mea, tușind o dată, de două ori, apoi luându-mă de mână și trăgându-mă după el în întuneric.

– Repede, spune el încet, de parcă i-ar fi teamă să nu-l audă cineva.

– Unde suntem?

– În interiorul împrejmuirii.

Picioarele mele desculțe ezită. „Oare visez?“

– Haide, Franny.

– Cum am ajuns aici?

– Erai adormită. Am mers după urmele tale prin zăpadă.

Ca un vânător pe timp de noapte.

Mă uit în jur la locul unde am tânjit să intru. Apoi la Niall, fantomatic în lumină.

– Ți-am făcut rău? îl întreb.

Expresia lui se îmblânzește.

– Nu. Dar sunt animale flămânde aici.

Încuviințez din cap și grăbim pasul. Văd și eu urmele mele de pași după care s-a luat el. Nu sunt ale mele, ci ale femeii care locuiește înăuntrul meu, cea care vrea în sălbăticie atât de tare încât la căderea nopții se strecoară în pielea mea. Dacă nu poate avea sălbăticia mult dorită, mă gândesc uneori că poate vrea să mă omoare pe mine în loc. O să facă ce crede că o va elibera.

Ajungem la o pantă și încetinim, să nu cumva să cădem. La capătul pantei se vede o bucată de lac, fără țărm, ci doar o colină abruptă care-l mărginește. Îmi dau seama pe unde vrea s-o ia Niall – are de gând să ocolească lacul, ca să ajungem mai repede la gard, dar eu îl trag îndărăt.

– Nu cred că e bine să ne apropiem de lac așa de tare.

– Dacă urcăm dealul o să ne ia mai mult.

– Hai, că n-o să pățim nimic. Nu te ambala.

– Franny, dar nu avem voie să fim aici. Putem să fim dați afară.

– Doamne, cum crezi că ar putea să te dea tocmai pe tine afară?

– Încetează, se zbârlește el deodată, speriindu-mă. Asta nu e o aventură. E treabă serioasă.

– Știu…

– Nu, nu cred că știi. Tu nu iei nimic în serios. Nu te legi cu adevărat de nimic.

Ne uităm unul la altul lung în lumina lunii.

– Legământul meu e pentru tine, îi zic.

El nu spune nimic, nu cu vorbe, dar aerul din jurul meu e ca o pâclă groasă.

– Hai, spune el în cele din urmă. Ai picioarele înghețate deja, nu?

Așa este, căci nu sunt protejate de ciorapii de lână udă pe care am visat că mi i-am pus.

– Pune-ți ghetele mele, se oferă el, dar eu clatin din cap și o iau pe unde spune, pe lângă marginea apei.

Nu eu cad, ci Niall.

Alunecă aproape fără zgomot pe marginea înghețată a lacului și apoi direct prin gheață. E adâncă apa aici probabil, pentru că dispare imediat sub apă, fără nici cel mai mic zgomot. Mă bag imediat după el, scufundându-mă în apa care pare o lamă de cuțit pe spinarea mea.

Doamne, cât e de frig! El deja nu mai poate să miște. Dar eu mi-am petrecut viața în apă rece și trupul meu știe cum să se miște, cum să se întindă după el și să-l tragă la mal. Încă nu știe cum o să ne ducă până acasă; nu am de ce să mă apuc, nu e decât zăpadă alunecoasă. Malul lacului este ca un zid.

– Niall, spun eu printre dinții care-mi clănțăne.

El nu vorbește, așa că îl zgâlțâi cât pot de tare până îl văd că dă din cap și mormăie ceva. Mă chinui să găsesc un punct de sprijin și, cu efort, reușesc să mă trag pe mine și pe el, puțin câte puțin, de-a lungul țărmului într-un loc unde apa e îndeajuns de joasă ca să putem urca.

– Ține-te de margine, îi poruncesc, apoi mă trag afară pe zăpadă.

E un frig cumplit. Nu sunt în stare să-mi mișc membrele.

– Niall, îi zic. Nu pot să te scot din apă, trebuie să te tragi în sus.

– Nu pot.

– Poți. Eu cum am putut?

Îl văd cum încearcă, însă apa îl trage la fund și e deja înghețat.

– Niall, îi zic. Fă un efort. Nu mă părăsi.

El se trage cu greu afară din apă și, cu ajutorul meu, reușește să se prăbușească pe mal. Pentru o clipă stă nemișcat ca o momâie pe zăpadă, dar eu îl smucesc de mâini cu brutalitate.

– Haide, haide odată!

Ne târâm de-a lungul lacului, mergând mult mai departe de mal de această dată. Se aud tot felul de foșnete în iarbă, dar nu vedem nimic, nu vedem ochi strălucitori sau umbre în noapte. Încui poarta după noi și îl sprijin de-a lungul potecii care duce la căsuța noastră. Nu a observat nimeni că am intrat în împrejmuire. E ca și cum noaptea asta nici nu s-a întâmplat.

Cu excepția frigului pe care l-am ascuns adânc în ființele noastre, în oasele noastre.

Dau drumul la duș, nu foarte fierbinte, apoi îl ajut pe Niall să se dezbrace. Tremură atât de tare, dar odată ce îl împing sub apă începe să se liniștească. Mă dezbrac și mă bag și eu în duș cu el, înconjurându-l cu brațele, încercând să-i dau din puțina mea căldură.

Ceva mai târziu.

– Te simți mai bine?

El încuviințează din cap, încercând să-mi culce capul pe umărul lui. Buzele ating umerii celuilalt.

– O baie de seară, nu? Doar tu ești obișnuită cu ele.

Zâmbesc.

– Așa-i.

– De la sângele de selkie ți se trage, murmură el.

– Probabil.

– Mi-a fost dor de tine, scumpo.

– Și mie.

– De ce pleci?

Nu-i răspund la început.

– Nu știu nici eu.

– Poți să încerci să te gândești de ce?

Întorc gura spre gâtul lui și mi-o lipesc de pielea lui. Încerc:

– Când rămân mai mult, șoptesc eu, cred că ne face rău.

– Cred că ți-e teamă.

Simt un fel de ușurare când recunosc asta.

– Da. Mi-e tot timpul teamă.

– Nu putem continua așa la nesfârșit, iubito.

Înghit în sec, amintindu-mi senzația fulgului din gât.

– Nu. Urmează o tăcere lungă, în care nu se aude decât apa din duș. Tata a sugrumat un om până l-a omorât, îi spun eu pe o voce stinsă. Mama s-a spânzurat cu o frânghie. Edith s-a înecat cu fluidul din plămâni. Iar trupul meu ne-a sufocat fiica. Visez că mă înec, că nu pot respira, apoi mă trezesc și-mi dau seama că încerc să îți răpesc ție aerul. E ceva complet dereglat în familia mea. Și probabil și în mine.

Niall îmi mângâie multă vreme părul. Apoi spune răspicat:

– Trupul tău nu ne-a sufocat fiica. Fiica noastră a murit, pentru că uneori bebelușii mor înainte să se nască, asta este. Apoi, mai spune o dată: Mi-a fost dor de tine.

Și universul care ne desparte se spulberă. E atât de plină de primejdii dragostea asta, dar el are dreptate, nu pot accepta lașități în viața mea, nu pot continua în acest fel, nu vreau să fiu un om mărunt, cu o viață măruntă, așa că îi găsesc gura cu gura mea și în sfârșit suntem treji, întorși într-un ținut demult abandonat, ținutul trupurilor noastre.

Pare o veșnicie de când n-a mai fost al meu, așa că mă agăț de el, iar el mă strânge la piept, se mișcă neiertător înăuntrul meu de parcă ar dori să distrugă ultima părticică civilizată care mai există în mine, să mă împingă spre ceva necivilizat, ceva barbar, și, în timp ce simt eliberarea de propria mea rușine, explodez, execut un salt în aer, o săritură, o descătușare a ceea ce e mai sălbatic și mai lipsit de control, într-un loc unde nu trebuie să fug sau să plec, un loc unde pot să nu mă mișc.

26

Baza Rdm, Parcul Național Cairngorms, Scoția

Cu patru ani în urmă

Niall și cu mine o privim, ținându-ne respirația. Când își întinde aripile înainte și înapoi, precum Nike din Samothrace[16], simt cum îmi crește pulsul. Ciocul ei, de obicei portocaliu, ca să se asorteze cu picioarele, dar acum cenușiu, pentru că e frig și iarnă, țâșnește în sus și apoi în jos, în tufiș. Mănâncă una, două, trei semințe de iarbă.

Toți privitorii îndrăznesc în sfârșit să răsufle.

– Bravo, fetițo, șoptesc eu.

– Vedeți? strigă Harriet. Știam eu! Adaptare.

Lui Niall nu i se citește nimic pe față; e una din puținele dăți când nu știu ce gândește. E drept că el n-a susținut niciodată că păsările n-ar putea să se adapteze, doar că nu e nevoie să se adapteze dacă le acordăm un pic de ajutor. De ceva vreme se străduiește să obțină permisiunea de a găsi fonduri pentru crescătoriile de pește din apele Oceanului Antarctic, însă, ca să-l citez pe el, „n-a făcut până acum nici un căcat“. Guvernul nu dă nici o ceapă degerată pe hrănirea păsărilor în condițiile în care crescătoriile alea ar putea hrăni oamenii. Apatia lor este colosală.

Mă uit la rândunică, o pasăre mai măruntă decât suratele ei arctice. În mod normal, ar fi migrat spre coasta Australiei dacă nu am fi pus-o aici, în cușcă, să mănânce iarbă în loc de pește.

Mi-aș dori s-o pot atinge, însă e strict interzis, n-ai voie decât dacă e absolut necesar. Și nu sunt regulile celor din rezervație, ci ale lui Niall. El spune că

atingerea umană nu face decât să le distrugă echilibrul, e o cruzime. Perechea rândunicii e și mai zgomotoasă decât ea, o cheamă cu țipătul bine cunoscut. Mănâncă semințe de iarbă de mai multă vreme decât ea. Femela a tot așteptat, îndurând mai mult, în speranța că va dobândi libertatea. O vreme am crezut că o să stăm acolo și o s-o privim cum moare de foame, însă astăzi, în sfârșit, a cedat.

Niall și cu mine ne îndreptăm spre locuința noastră. E tăcut și îngândurat.

– La ce te gândești? îl întreb, însă el nu-mi răspunde. Azi a mers bine, zic eu, neînțelegând.

Confirmă din cap.

– Atunci, care-i problema?

– Ar fi trebuit să găsim o soluție mai bună, zice el. Harriet crede că asta înseamnă că își vor schimba cursul și locurile în care scot pui. Că o să înceapă să se împerecheze pe coasta Australiei sau a Americii de Sud.

– Toate rândunicile?

Încuviințează din cap.

– Și tu ce crezi? întreb eu.

– E o idee bună să găsești o specie de plantă care poate rezista intemperiilor climei și crește pe toate continentele. Apoi să vezi dacă păsările o s-o mănânce la nevoie.

– Dar…?

– Nu cred că o să se apuce să înconjoare globul de dragul semințelor de iarbă.

– Harriet spune că nici n-o să fie nevoie să înconjoare globul.

El îmi aruncă o privire care sugerează că sunt o trădătoare pentru că mă uit în gura lui Harriet. Nu spunem nimic, ne concentrăm să pășim pe terenul alunecos, pe răsuflarea noastră care scoate nori de aburi.

– Crezi că vor continua să zboare, nu? zic eu.

Niall încuviinţează o singură dată din cap, încet.

– De ce?

– Pentru că e în firea lor.

Plecăm la Galway dimineaţa. Crăciunul cu părinţii lui Niall. Maşina ne aşteaptă să ne ducă la Edinburgh, însă mai întâi Niall şi cu mine mergem la ţarcurile de păsări pentru a ne lua la revedere. Din instinct, amândoi ne ducem să vedem rândunicile.

Bărbătuşul mănâncă iar din seminţele de iarbă, resemnat. Ea însă zboară prin colivie, dă roată, iar aripile îi ating zadarnic metalul, încercând mereu să ajungă la cer.

Mă întorc cu spatele, nefiind în stare s-o privesc.

Dar Niall stă martor, deşi ştiu că i se rupe inima.

Sterna Paradisea, sudul Oceanului Atlantic

Sezonul împerecherii

Ţin în mână craniul unui pui de pitulice. L-am găsit de dimineaţă într-unul din cuiburile din curtea noastră, chiar în spatele sălciilor; cred că a fost lăsat acolo de părinţii lui când a murit. Părăsit acolo. Sau poate că au aşteptat după el cât de mult au putut. E ca o găoace de ou, doar că mult mai mică, mai delicată. De-abia îmi încape vârful degetului mic în el. Mă tot gândesc cât de uşor ar fi să-l strivesc. Îmi aduce aminte de ea. Dar nu de tine. Tu eşti făcută din altă plămadă. O plămadă mult mai rezistentă. N-am văzut niciodată lucrul acela de care vorbeşti tu, cel care le lipsea păsărilor

împăiate din laboratorul meu. Dar acum îl văd, mai bine zis văd lipsa lui. Lipsa ta nu a fost niciodată mai crudă. Niciodată nu te-am urât până în clipa asta. Niciodată nu te-am iubit mai mult.

Scrisoarea are mirosul lui, nu știu cum. O duc aproape de față chiar în momentul în care…

– Pardon, drăguță.

Ennis încearcă să se aplece stângaci, ca să încapă în cadrul ușii. Împăturesc scrisoarea lui Niall și o pun cu grijă înapoi, în rucsac, împreună cu restul. Scrisoarea asta e dintr-o perioadă foarte neagră, la scurtă vreme după moartea lui Iris.

– Vine vreme rea, zice Ennis.

– Ce trebuie să fac?

– Să stai aici. Să-ți dai jos pantofii.

– Că poate trebuie să înotăm.

Colțul gurii mi se ridică într-un zâmbet.

Ennis încuviințează din cap. Cred că s-ar putea să fie entuziasmat de notoria Strâmtoare Drake. Nu i-a mai rămas nimic pe lume în afară de călătoria asta, iar aici ne asemănăm. E drept că eu nu am nici un entuziasm, ci doar o oboseală cronică, doar o nevoie de a o duce la bun sfârșit.

Nu mai avem ce urma. Rândunicile cu dispozitive de urmărire s-au dus. Nu putem decât să ghicim care le este destinația, și pare o veșnicie de când le-am văzut ultima dată mișcându-se. Cât o fi trecut de când am primit de știre că sunt în viață?

În loc să rămân în dormitorul acela mic – mai e și o bucătărioară cu minimum de provizii, o baie mititică, o masă și două paturi suprapuse în care s-a oferit Ennis să se culce –, mă duc la cârmă și rămân în picioare lângă căpitan. În aer

e energie statică. Cerul e negru. Simt că marea se trezește încet, se pregătește; o simt în măduva oaselor.

– Știi cum să procedezi? îl întreb încetișor.

– Cum să procedez? mă întreabă el, dar știe ce vreau să spun.

După o vreme, dă din umeri. Ne uităm la apa neagră și învolburată, la valurile din ce în ce mai mari din fața noastră. Încă nu se vede nici pic de uscat.

– Nu sunt sigur că știe cineva cum, zice Ennis.

Apoi trage tare de roata cârmei, care scrâșnește din dinți, și reușește să treacă de un val uriaș care stă să ne lovească, până ce ajungem pe creasta lui și reușim să coborâm de cealaltă parte, peste marginea lui abruptă. Răsuflu ușurată în timp ce coborâm cu iuțeala fulgerului, dar Ennis deja a întors vasul în direcția opusă, urcând următorul val și coborând, exact în momentul în care cred că vom fi răsturnați și înghițiți de ape. Face asta vreme îndelungată, croindu-și drum printre valuri, urmându-le, depășindu-le, găsind întotdeauna panta cea mai lină pe care să navigheze. Manevrează mica ambarcațiune prin enormitatea celei mai primejdioase mări; este un dans, un dans tăcut, iar cerul ne privește și este momentul în care mi se pare că sunt aproape una cu oceanul acesta feroce.

Începe să plouă cu un tunet cutremurător.

Apărătoarea străvezie de plastic se străduiește să ne protejeze, dar curând suntem uzi leoarcă, iar valurile ne scaldă din toate părțile. Ennis ne-a legat pe amândoi de cârmă și ne chinuim să stăm în picioare, expuși și vulnerabili.

Dacă au murit toate, toate rândunicile, înseamnă că tot efortul acesta a fost în zadar. Dar cum, Doamne, iartă-mă, ar putea supraviețui unei asemenea urgii o pasăre ușoară ca o pană, o păsăruică măruntă și istovită, care a traversat în zbor întreaga lume fără să mănânce mai nimic, care a făcut deja atâtea?

E prea mult pentru orice viețuitoare.

În cele din urmă, înțeleg. Și, în adâncul inimii, mă împac și le spun adio.

Nimic pe lumea asta nu merită să se chinuie atât. Dacă animalele au murit, nu au făcut-o în tăcere. Nu au făcut-o fără o luptă disperată. Dacă au murit cu toatele, este pentru că am creat o lume imposibilă pentru ele. Deci – ca să îmi păstrez ultima fărâmă de minte întreagă – le eliberez pe rândunicile arctice de povara de a învinge ceea nu ar trebui să fie nevoite să învingă şi îmi iau rămas-bun.

Apoi mă târăsc până în baie să vomit.

Visez molii care dansează în razele de lumină ale farurilor unei maşini. Poate că tocmai apropierea sfârşitului mă face să îmi aduc aminte.

Închisoarea Limerick, Irlanda

Cu douăsprezece luni în urmă

Numele psihiatrei este Kate Buckley. Este mărunţică şi foarte implicată. De mai bine de trei ani petrec cu ea câte o oră pe săptămână.

Astăzi începe şedinţa cu vorbele: „Nu am să îţi dau recomandarea pentru eliberare condiţionată“.

– De ce dracu’?

Cu excepţia unor incidente de la începutul relaţiei noastre, m-am purtat cum trebuie, iar ea ştie asta. Tendinţele autodistructive care m-au făcut să îmi pledez vinovăţia şi să sfârşesc în locul acesta, scârba de mine însămi care m-a făcut să încerc să mă sinucid şi m-a păstrat într-o stare de prostraţie în primele şase luni au fost redirecţionate. Pentru că acum vreau să ies de aici.

– Nu pot spune că ai cooperat pentru a te reabilita emoţional.

– Ba sigur că poţi.

– Păi cum aş putea spune aşa ceva?

– Ai putea minți.

Ea se oprește, apoi începe să râdă. Aprinde câte o țigară ilicită pentru fiecare. Împreună cu „un mai bine definit sentiment al eului“, mi-a cultivat și obiceiul de a fuma. De fiecare dată când duc la buze o țigară, simt gustul lui Niall.

– Nu înțeleg, spun eu, pe un ton mai calm. Doar spuneai că am început să progresez.

– Păi, da. Dar tot nu vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat. Și primul lucru pe care o să vrea să-l afle comisia este dacă ai fost în stare să îți exprimi regretul sincer.

Ochii mei se îndreaptă automat spre fereastră, mintea se desprinde de cuvintele ei și se duce spre fâșiile șerpuitoare de nori. O, să fiu într-un gol de aer, zburând, fără vlagă…

– Franny.

Mă forțez să mă uit iar la Kate.

– Concentrează-te, spune ea. Folosește-te de bagajul de instrumente date.

Fără tragere de inimă, respir adânc și simt scaunul pe care stau, podeaua pe care calc, mă uit direct în ochii ei, apoi îmi fixez ochii pe gura ei, reducând lumea la simțuri, la această cameră, la ea.

– Detașarea voită este o stare mentală foarte periculoasă. Vreau să rămâi prezentă.

Încuviințez din cap. Știu asta; o spune în fiecare săptămână.

– Ai fost de acord să stai de vorbă cu Penny?

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că mă ura încă înainte să se întâmple toate astea.

– De ce?

– Pentru că sunt inconstantă.

– Așa s-a exprimat ea?

– Da, mai pe ocolite. Și e și ea psihiatru, așa că știe ce spune.

– Și cum te face asta să te simți?

Dau din umeri.

– Transparentă.

– Nu îmi dai senzaţia că ai fi inconstantă, Franny, dimpotrivă.

– Ce vrei să spui?

– Păi, te-ai răzgândit vreodată în legătură cu ceva? mă întreabă Kate. Aș zice că ești mai degrabă îndărătnică, încăpățânată, mormăie ea, făcându-mă să pufnesc. Și de ce te deranjează așa de tare lipsa ei de considerație? Ideea de a te întâlni cu ea? Mă uit către fereastră. Concentrează-te, te rog. Și întorc privirea spre ea. Crezi că poate e din cauză că o să-ți spună lucruri care să te împiedice să te iluzionezi?

– Nu mă iluzionez. Ți-am spus că am renunțat de mult la iluzii.

– Da, dar am vorbit și despre cum acestea se pot forma la loc, ca o metodă de a face față momentelor critice.

Închid ochii.

– N-am nimic. Nu vreau decât să scap de aici. Mi-a ajuns.

– Pedeapsa ta e de nouă ani.

– Trei, fără posibilitate de a solicita eliberare condiționată. Dă-mi voie să ispășesc restul pedepsei afară. O să fac muncă în folosul comunității. O să stau cuminte. O să fiu un cetățean model. Nu mai suport zidurile astea.

– Ți-ai făcut exerciţiile?

– Nu funcţionează, n-au cum să mă ajute să scap de aici.

– Respiră adânc.

Dinţii mi se încleştează, dar mă forţez să respir. Nu ajută la nimic să îmi pierd cumpătul în timpul şedinţei.

Kate aşteaptă până socoteşte că m-am calmat şi putem continua. Dar acum mă priveşte cercetător. Ca atunci când urmează să îmi spună ceva neplăcut.

– De la Niall mai ai veşti? mă întreabă ea.

– De când am vorbit ultima dată? Nu.

– Te întreb dacă ai primit veşti de la el de când eşti aici. Telefoane? Scrisori? Ți-a scris, Franny? Nu îi răspund. De ce nu? mă întreabă ea, cu subînţeles.

Și ar trebui să fie mândră de mine pentru că de această dată, atunci când ridic privirea spre cer, am în ea o concentrare atât de grozavă că nu îi mai aud cuvintele, în schimb sunt imponderabilă, plutesc.

– Doamnă Lynch, spune judecătorul la şedinţa de audiere pentru eliberare condiţionată. În declaraţia psihiatrului dumitale scrie că singurul motiv pentru care ai recunoscut că eşti vinovată de omor a fost pentru că erai într-o stare de traumă şi că ar fi trebuit să primeşti ajutor psihiatric la momentul acela. Ce înţeleg eu din asta e că timpul pe care l-ai petrecut în închisoare ţi-a deschis ochii şi acum regreţi că ai spus adevărul la momentul procesului. Să îţi fie limpede: noi n-avem obiceiul să rejudecăm oamenii care se răzgândesc.

Îmi întorc ochii spre el şi îl fixez, deşi am fost avertizată să nu fac asta. Se pare că privirea mea are darul să tulbure.

– N-am cerut rejudecarea procesului, spun eu răspicat. Asta este o audiere pentru eliberare condiţionată. Am solicitat eliberarea condiţionată.

Lângă mine, Mara se strânge toată în scaun.

– Onorată instanţă, e o cerere clară, spune ea. Doamna Lynch nu a primit nici un avertisment în timpul în care a fost închisă. S-a comportat ireproșabil, în ciuda atacurilor repetate pe care le-a suferit și pentru care a fost spitalizată. Și, după cum am repetat în timpul procesului, a fost prima încălcare gravă a legii. Mai mulţi psihiatri au declarat că starea ei mentală la momentul incidentului era instabilă și că acest lucru s-a menţinut și pe parcursul procesului. În baza probelor prezentate împotriva ei, am recomandat și atunci să nu își recunoască vinovăția, să pledeze pentru ucidere din culpă. Ea nu a fost capabilă să îmi urmeze sfatul, fiind doborâtă de sentimente de vinovăţie și regret pentru ceea ce făcuse și considerând că trebuie să fie pedepsită dincolo de faptele săvârșite.

– Nu credeţi că răpirea vieţilor a două persoane este o faptă care merită pedepsită, domnișoară Gupta?

– Nu dacă este nepremeditată, onorată instanţă. Și nu cu o pedeapsă de nouă ani.

– Când a fost întrebată la proces dacă a intenţionat să îi ucidă, acuzata a spus că dorea moartea celor două persoane. Îmi aduc foarte bine aminte pentru că a insistat asupra acestui aspect.

– Vă repet că acuzata se afla într-o stare de șoc.

– Și probele prezentate de procuror? întreabă el. Dar, înainte ca avocata mea să poată răspunde, judecătorul obosește. Închide dosarul și formulează răspunsul: Nu ne aflăm aici pentru a rezolva cazuri deja judecate. Întrebarea care se pune astăzi este dacă doamna Lynch reprezintă un pericol pentru cetăţenii acestui stat sau dacă există riscul să comită alte infracţiuni.

– Nu, răspund eu. Nu sunt un pericol pentru nimeni.

El mă privește atent, cântărind situaţia. Mă întreb oare ce-o vedea în fața lui. În cele din urmă, oftează.

– În ciuda pledoariei avocatei dumitale la proces, jurații au decis că eşti

vinovată. Dar am primit aici o scrisoare din partea soacrei dumitale, doamna Penny Lynch. Ea declară că este gata să te găzduiască pe toată durata eliberării condiţionate şi nu e cazul să exprim cât de important este faptul că te susţine în situaţia de faţă. Acesta este singurul motiv pentru care o să aprob eliberarea condiţionată. Dar, ţine bine minte, doamnă Lynch, că această ţară nu tolerează încălcarea termenilor eliberării condiţionate şi că şi cea mai mică greşeală te poate obliga la ispăşirea întregii sentinţe, cu adăugare la pedeapsă. Astfel că te sfătuiesc să fii foarte atentă la regulile care îţi vor fi explicate de ofiţerul supraveghetor.

Cu asta se sfârşeşte şi sunt liberă. Îmi vine să-i arăt pumnul şi să-i spun de planul meu de a o şterge imediat din ţara asta de căcat, ţara asta care nu mi-a cauzat nimic decât necazuri. În loc de asta, îi mulţumesc politicos şi o îmbrăţişez pe Mara, după care plec de acolo.

Mama lui Niall mă aşteaptă în faţa închisorii. Mă simt de parcă aş fi într-un film când o văd cum stă rezemată de maşină. Doar că ea nu-i genul de femeie care se reazemă de maşini – ar fi o postură mult prea neglijentă pentru o doamnă de calibrul ei –, aşa că mă-ntreb de ce. Sunt cu ochii în patru în timp ce mă apropii de ea. Şi imediat îmi dau seama de ce: nu mai are nici un pic de duritate. Maşina este probabil singurul lucru care o ajută să se ţină pe picioare.

– Bună, Franny, spune ea.

– Bună, Penny.

Urmează o tăcere lungă. Se întâmplă ca azi să fie o zi însorită, după multe zile ploioase, iar soarele e atât de puternic că ne orbeşte şi ne împiedică să ne vedem bine una pe alta.

– De ce te-ai oferit să mă ajuţi? o întreb.

Ea ocoleşte maşina şi se duce pe locul şoferului.

– Nu de dragul tău. E pentru fiul meu.

– Mă poţi duce la el?

Penny ezită, apoi încuviințează din cap.

Mă sui în mașină.

Nike (Victoria) din Samothrace este o sculptură grecească antică reprezentând-o pe zeița victoriei, care se află în Muzeul Luvru din Paris. Statuia seamănă cu o figură care decorează prora unei nave și întruchipează un corp de femeie cu aripi.

27

Sterna Paradisea, sudul Oceanului Atlantic

Sezonul împerecherii

Ennis mă găsește dormind printre scrisori, epuizată de la cât am vomitat în timpul nopții. El e și mai obosit decât mine – a condus vasul printre valuri toată noaptea, înfăptuind adevărate miracole. Marea s-a calmat acum, așa că probabil că a lăsat ancora.

Mă dau mai încolo ca să se prăbușească pe salteaua tare. E atât de strâmt aici, tavanul e jos și pereții apropiați, dar mă bucur că se așază lângă mine.

– Unde suntem? îl întreb.

– Cred că am parcurs ceva distanță. Du-te și uită-te.

Încuviințez din cap, dar ezit.

– Te-ai purtat ca nimeni altul noaptea trecută. Sunt foarte norocoasă că te-am întâlnit, Ennis Malone.

El zâmbește fără să deschidă ochii.

– Nu vreau decât să găsesc Captura de Milioane, drăguță. Tu de ce-ai venit aici?

Nu-i răspund.

Ennis întredeschide un ochi și se uită la scrisorile peste care zac.

– Mă întreb dacă bărbatu-tău știe cât de dor îți e de el. Inima mi se oprește o clipă. Dacă nu știe, e numai și numai din vina mea. Ăsta e dorul greu de

despărţire, spune Ennis.

– Vorbeşti din experienţă?

El surâde.

– Da.

„Nu te-am urât niciodată mai mult.“

– Cu soţia ta… spun eu, neştiind prea bine ce îl întreb, dar simţind totuşi nevoia să o fac.

– A fost bine multă vreme, răspunde el. Simplu.

– Atunci, de ce?

Ennis se întoarce pe spate şi priveşte tavanul.

– O cheamă Saoirse, spune el. Avea treizeci şi şase de ani când a fost diagnosticată cu boala Huntington. Ennis mă priveşte şi în priviri i se citeşte dorinţa de a-mi oferi consolare pentru şocul pe care-l simt, pentru tristeţe, iar eu sunt conştientă de generozitatea acestei intenţii. S-a topit din picioare. S-a deteriorat aşa de repede că am decis că trebuie s-o părăsesc.

– De ce?

– Pentru că în capul ei noi doi existam într-un spaţiu sacru şi nu putea să accepte ca acest lucru să fie distrus. Nu voia să o văd… împuţinată. Era o problemă de demnitate, cred. Pentru a-i permite relaţiei noastre să rămână neatinse. A vrut să plec pe mare, ca măcar unul dintre noi să continue să trăiască.

– Şi ai plecat?

– Nu pentru multă vreme. Îl văd cum se chinuie, văd că nu vrea să vorbească. Clatină din cap. N-am vrut să plec. M-am opus. Dar a trebuit, cred. Era singurul lucru pe care mi l-a cerut. Nu aveam cum s-o fac bine şi n-aveam nimic altceva de dăruit… Nu avea încredere că voi putea avea grijă de copii,

că voi fi stabil, s-a gândit că e mai bine să fiu liber şi i-a trimis la părinţii ei.

– A murit…?

– Nu, e încă în viaţă.

Răsuflu încet, cu respiraţia întretăiată.

– Nu înţeleg.

Ennis se ridică în picioare. E un gest atât de brusc, încât pare agresiv.

– M-a implorat. M-a implorat să plec.

Dintr-odată, nu mai suport. Simt că mi se rupe inima în două.

– Şi-atunci ce faci aici, Ennis? îl întreb eu. Ţi-ai lăsat nevasta muribundă şi copiii ca să vii aici după potcoave de cai morţi!

El îşi fereşte privirea.

– Le e mai bine fără mine. Decât cu un tată nebun ca mine…

– Prostii. Trebuie să te întorci, îi spun. Trebuie să te întorci la familia ta. Nu înţelegi ce important e să fii cu ea când moare, să o ţii în braţe. Iar când ea se va stinge, copiii vor avea nevoie de tine.

– Franny…

Ies din cabină. Încerc să ţin afară ce încearcă să intre înăuntru.

„Molii care dansează în lumina farurilor.“

La cârmă şi apoi la pupa. În jurul meu plutesc aisberguri şi marea e de cristal albastru, iar cerul de zăpadă e infinit. Cum se poate să existe atâta frumuseţe încă? Cum se poate să fi supravieţuit distrugerii noastre?

N-am respirat aer mai curat decât acesta.

Și totuși:

„O geantă cu echipamente de fotbal pe care o strâng în mâini.“

„Picioare desculțe în zăpadă.“

„Mirosul sângelui în nări.“

Galway, Irlanda

Cu patru ani în urmă

E de înțeles că în seara asta ajung la o decizie, după ce petrec după-amiaza sărbătorind ziua de naștere a unui băiețel care împlinește doi ani. L-am privit toată după-amiaza pe soțul meu cum se joacă cu copiii, cum le șterge gurile mânjite de tort, cum îi sărută de noapte bună când sunt luați la culcare de părinții lor și începe petrecerea adulților. Shannon, vechea colegă de serviciu a lui Niall, de la Universitate, a organizat petrecerea pentru micuțul ei, dar îmi imaginez că așa arată petrecerile de după Oscaruri, cu fântâni de șampanie și luminițe plutitoare, cu costume și rochii de seară. N-am idee de unde are atâția bani, pentru că salariul unui universitar nu-i nici pe departe așa de mare. Poate că are o familie înstărită, ca Niall. În orice caz, mi se pare o risipă cumplită.

Acum, că micuții s-au dus la culcare, mă simt obosită și cred că și Niall se simte obosit, pentru că ne trezim că stăm amândoi în spatele casei, în ciuda vremii geroase, trecând de la unul la altul o sticlă de Dom pe care-am șterpelit-o din bucătărie. Shannon cred c-ar fi îngrozită să ne vadă bând-o fără pahare de șampanie.

– Ți-aduci aminte de primul nostru Crăciun? mă întreabă el.

Zâmbesc.

– La căsuță.

– Ai zis că vrei s-o cumperi și să locuiești acolo.

– Nu mi s-a schimbat dorința.

– Nu crezi că am lua-o complet razna dacă am sta acolo singuri cuc?

– Nu, spun eu, iar el zâmbește de parcă la răspunsul acesta se aștepta.

– Vrei să plecăm? mă întreabă Niall. Singurele ființe umane interesante de la petrecerea asta au fost trimise la culcare.

„Ce-aș vrea eu ar fi un alt copil“, îmi vine să zic, dar mă opresc la timp.

– Da. Probabil. Înainte să scoată Shan cocaina și să degenereze totul.

– Nu cred că mai face de-astea, spune Niall după ce trage o dușcă. Nu de când l-a făcut pe ăla micu’.

– Da, bineînțeles. Bineînțeles că nu. Oricum, e într-o formă de zile mari. A reușit să jignească pe toată lumea.

– Ben mi-a spus că are coșmaruri în care ea îl înghite întreg.

Râdem pentru că e ușor să ne imaginăm scena: bărbatul lui Shannon, Ben, pare complet îngrozit de ea. Apoi văd ce face Niall și rămân cu gura căscată.

– Nu-mi spune că ai de gând să aprinzi o țigară!

Niall rânjește și încuviințează din cap.

– De ce?

– Pentru că-i frig.

– Dar ce-are a face temperatura cu asta?

– Nimic. Doar că ăsta-i motivul.

Mă uit la el prin lumina aurie a sobei de afară.

– M-am săturat să mă mai împotrivesc, zice el și trage cu sete din țigară. Oricum nu ajută la nimic.

Respir adânc.

– Te rog, dragul meu, nu face una ca asta. Nu renunța.

Are foarte multe motive pentru care să fie trist în momentul acesta. S-a decis să părăsească RDM pentru că are inima frântă și nu mai poate suporta – știu că n-a reușit să facă nici jumătate din cât își propusese să facă. Economiile ni s-au terminat, ceea ce înseamnă că amândoi trebuie să ne găsim slujbe. Și mai devreme ne-am întâlnit cu mama lui, care s-a purtat cu mine atât de rece, încât frigul de-aici, din curtea din spate, e mic copil pe lângă ea. După atâția ani, m-am obișnuit cu ea, dar pe Niall îl scoate din minți condescendența ei nețărmurită și refuzul de a recunoaște că a greșit când a spus că mariajul nostru n-o să reziste nici un an. Nu știu de ce contează atât de mult pentru el să aibă dreptate, dar asta este. Și în plus, mai e și Iris. Tristețea după ea nu trece niciodată.

– Dacă nu mai poți și trebuie să fumezi, fumează, zic eu. Dar, te rog, nu renunța și nu te-aștepta să te sărut.

El rânjește obraznic.

– Nu rezişti mai mult de o oră.

Ridic din sprâncene.

Se iscă un vânt rece care mă pătrunde până în oase și care stinge și flacăra sobei. Se face dintr-odată mai întuneric și mai frig. Îl iau de mână pe Niall și îi păstrez mâna într-a mea, scuturată de un fior de neliniște, de premoniție.

– Ai pățit ceva, scumpo? mă întreabă el și își stinge țigara, apoi se ridică să întețească focul. Însă eu mă agăț de el și nu-l las să se ridice, așa că el se prăbușește la loc pe scaun și mă strânge de mână. Franny?

– Nu-i nimic, clatin eu din cap. Doar… stai puțin cu mine aici.

Așa că el rămâne cu mine și stăm amândoi nemișcați, tăcuți, până când

senzația îmi trece, necunoscută, greu de oprit.

Niall a băut vreo cinci whisky-uri pe lângă șampanie, așa că șofatul îmi revine mie, deși am băut și eu. Îmi aruncă cheile, iar eu le scap, râzând când îi văd mutra exasperată.

– Nu ți-am promis că le prind.

– Nu, așa e, scumpo.

Ce mă frapează în tăcerea care se lasă este gândul împărtășit de amândoi că de fapt nu ne-am promis niciodată nimic. Nu în cuvinte. Presupun că au existat promisiuni făcute cu buzele, cu degetele, cu privirile. Da, din acestea au fost cu miile.

Dau drumul la căldură și stăm așa o vreme, încălzindu-ne mâinile la radiator, rugându-ne să ne fie cald.

– Doamne sfinte, mormăie el. Mi-a ajuns iarna asta lungă.

– Și stai că nu s-a terminat încă.

Pornesc pe șosea, iar ștergătoarele abia prididesc să îndepărteze zăpada de pe parbriz. Conduc încet, căci nu văd bine pe întuneric, dar pe-aici nu prea trec mașini la ora asta târzie.

– Ți-a plăcut seara, dragul meu? îl întreb.

El mă ia de mâna abandonată în poală și o strânge cu putere.

– M-am plictisit de moarte.

– Mincinosule. Doar te-am văzut cum râdeai așa de tare că ți-a dat șampania pe nas.

– Cum spui tu, zice el, încercând să-și ascundă zâmbetul. N-a fost chiar așa rău. Dar ție?

Confirm din cap.

Nu știu de ce, mă hotărăsc să îi spun acum. „Aș vrea să facem un copil. Ce spui?“

Însă el spune:

– Trebuie să mă întorc la RDM. Și de data asta nu cred că trebuie să mă însoțești.

Sunt uimită.

– Parcă spuneai că ai terminat cu RDM.

– Eram frustrat, mă purtam copilărește, dar ai dreptate. Mai sunt multe de făcut.

– Bine. Ba, sigur că am să vin. Lasă că o să facem noi cumva cu banii.

El clatină din cap.

– Cred că mai bine călătorești.

– Știu că nu-i decât Scoția, dragul meu, dar și în Scoția se poate călători.

Nu spune nimic multă vreme. Apoi îmi zice răspicat:

– Nu vreau să vii cu mine.

– De ce?

– Nu putem veni și pleca dintr-un loc ca acesta. Dacă vii, înseamnă că trebuie să rămâi.

Se lasă tăcere în mașină. Îmi ling buzele uscate. Apoi întreb, pe o voce calmă:

– Am plecat undeva în tot timpul în care am stat acolo?

– Nu. Face o pauză, apoi adaugă: Dar așteptam să se întâmple dintr-o clipă în

alta. Mă uit la el. Ochii la drum, îmi aduce el aminte şi n-am încotro, trebuie să mă uit la drum.

– Vrei să spui că n-ar trebui să rămân?

– Nu-ţi spun eu ce să faci, Franny.

O mânie uluită începe să nu-mi dea pace.

– Văd că n-am cum s-o scot la capăt cu tine, zic eu. Parcă mă pui la încercare. Dacă stau, te aştepţi să dau bir cu fugiţii, aşa că mai bine plec dracului. Niall dă încet din cap. Este ultimul lucru pe care-l aştept de la el. Mă trece un val de căldură, mi se face rău. Respir adânc până dispare senzaţia, apoi încerc să explic. S-a schimbat ceva în noaptea în care ai căzut în lac. Eu m-am schimbat.

El mă ia de mână şi o strânge cu putere.

– Nu, scumpo, nu te-ai schimbat.

– Ştiu că o să dureze ceva până o să ai din nou încredere în mine, dar…

– Am toată încrederea în tine.

– Atunci de ce nu mă asculţi?

– Te ascult.

Simt că îmi creşte pulsul pentru că nu înţeleg conversaţia asta. Calmul lui începe să mă tulbure – eu nu mai sunt calmă deloc, iar mâna mi-e încleştată pe volan. Vârtejurile de zăpadă transformă şoseaua într-un tunel prin care pătrund luminile farurilor.

– Ai spus că plec pentru că sunt îngrozită şi că nu mai rezişti şi ai avut dreptate. Nu mă purtam cum trebuie, aşa că am decis să stau. De ani de zile.

Îi arunc o privire rapidă – el mă priveşte surprins.

– Am vrut să spun că eşti îngrozită să recunoşti motivul pentru care de fapt

vrei să pleci.

Mă uit în față, cu mintea golită complet.

– Motivul?

– E în firea ta, spune simplu Niall. Măcar dacă ai renunța să te mai simți rușinată, Franny. Niciodată să nu-ți fie rușine de cine ești. Lacrimi fierbinți. Ochii mei sunt plini de ele. Vrei să spui că ai stat locului și n-ai mai plecat ca să dovedești că ești vitează? Nu spun nimic, dar lacrimile îmi alunecă pe obraji, pe bărbie, pe gât. Sunt așa de istovită, dintr-odată, să mă împotrivesc chemării. O, scumpo, spune el și mi se pare că plânge și el. Îmi pare rău. Te iubesc oriunde ai fi pe pământul acesta. Vreau să fii liberă să fii tu însăți, să te duci unde vrei. Nu vreau să te leg de mine.

Nu e John Torpey, speriat să aibă o nevastă mai liberă decât el, pedepsind-o pentru asta, trăind o viață de regret apoi. Nu, Niall este alt soi de om. Îmi ia mâna s-o sărute, să o ducă la obraz de parcă ar lua în mână viața însăși, poate ceva și mai arzător, apoi soțul meu drag spune, schimbându-mi viața:

– E o diferență între colindat și plecat. Realitatea este că nu ai plecat de la mine niciodată.

O pală de vânt sub aripile care mi se întind și mă înalț, imponderabilă, din ce în ce mai sus. Dragostea mea este totală. Și în același moment, mă cunosc complet. A deschis ușa coliviei în care m-am închis singură și acum sunt gata să zbor, am să zbor. Văd totul clar în fața ochilor noștri, cum voi colinda din nou și cum n-am să vreau să mai am copii din cauza asta, și, orice ar spune el, oricât de generos ar fi, o să distrug câte o parte din noi de fiecare dată.

– Franny, cred că ar fi cazul să tragi mașina pe margine.

O bufniță albă ca neaua zboară jos pe drum, trecând prin fața parbrizului și pierzându-se în noapte, cu pene sărutate de lună, prevestitoare. O privesc uluită, înghețând. Au dispărut de mult bufnițele. Dar uite că mai există una. Poate că asta înseamnă că există și altele ascunse, poate că sunt și alte animale de alt fel, poate că lumea continuă să respire. Inima mea frântă se umple de bucurie, se înalță și ea, caută adăpost în acea noapte neagră și

infinită în care dispare, apoi totul se termină într-o străfulgerare, un zgomot și mă văd pe mine în loc, dezgolită, dezgustătoare și pentru o fracțiune de secundă nu vreau decât să mă distrug și asta și fac…

– Fran…

Ciocnire.

Puține lucruri sunt mai violente pe lumea asta decât două mașini care se ciocnesc cu viteză. Scrâșnet de metal și ploaie de cioburi, miros de cauciuc ars. Care sunt șansele unui trup omenesc? Suntem făcuți din lichid și țesut. Cel mai fragil lucru cu putință. E cum spun cei care au trăit asta, și în același timp nu e. Este lent și nu e. Momentul se întinde la nesfârșit și nu se întinde. Am un singur gând, atât simplu, cât și complex. În forma lui cea mai simplă. Ne-am omorât. În forma lui cea mai complexă pentru că devine zilele pe care nu le voi mai avea, copiii pe care nu-i voi săruta niciodată. Se cuibărește adânc gândul acesta. Este al meu, dar undeva, în interiorul lui, în interiorul acestei infinite intimități, se află Niall Lynch.

Mă trezesc încet. Sau poate repede. Suntem în capul oaselor, dar prăvăliți într-o parte. Nu simt nici o durere, apoi începe să mă doară. Umărul și gura. Apoi pieptul.

– …ny, trezește-te. Franny, Franny. Trezește-te!

Deschid ochii și pentru o secundă sunt orbită de strălucire și apoi, în secunda următoare, sunt orbită de întuneric. Îmi iese un sunet din gură, un icnet de șoc.

– Bravo, ești întreagă.

Clipesc până când îl văd pe Niall lângă mine, e încă pe scaun, încă mă ține de mână.

– Pizda mă-sii, zic.

– Exact.

Suntem într-un padoc. Iar din maşina noastră se înalţă un copac. Trunchiul şi ramurile sunt descărnate în iarnă, argintii în noapte. Luminile farurilor croiesc două găuri în întuneric; văd cum moliile îşi flutură aripile spre sursa de lumină, pe o suprafaţă de zăpadă albă şi neîntinată.

Mă chinui să-mi desfac centura – îmi dau seama că din cauza asta mă doare pieptul –, apoi îmi aduc aminte că trebuie să facă clic şi reuşesc să scap din ea.

– Eşti rănită? mă întreabă Niall. Verifică, te rog.

Mă pipăi şi nu simt nimic rău. Mi-am muşcat limba. Am un ciob din fereastră înfipt în umăr. Şi vânătăi pe sâni. Dar altfel…

– Cred că e totul în regulă. Dar tu?

– Mi-am nenorocit piciorul, dar în rest n-am nimic, spune Niall. Trebuie să mergem la maşina cealaltă.

O, Doamne. Întind gâtul şi o văd pe drum, răsturnată.

– La naiba! Paştele şi Dumnezeii…

Portiera se deschide cu un scârţâit, dar Niall nu vine în urma mea.

– N-am nimic, spune el, doar că nu pot să ies din cauza piciorului. Du-te şi vezi dacă au păţit ceva, între timp încerc să mă extrag de aici. Ai telefonul la tine?

Caut până dau de geantă şi o scot din maşină.

– E mort.

– Iar eu n-am semnal. Du-te la maşina cealaltă.

Îl privesc în ochi.

– Ia-o încet, spune el. Respiră adânc, indiferent ce găseşti acolo.

Ies cu greu din maşină. Afară e îngrozitor de ger. Picioarele mi se scufundă în zăpadă şi imediat îmi amorţesc, dar eu mă târăsc vitejeşte până ajung la şosea.

O roată a maşinii încă se învârte în aer. Câtă vreme să fi trecut? Poate că persoana dinăuntru e încă… Dintr-odată simt că nu mă mai pot mişca. Pentru că sunt peste măsură de îngrozită de ce-aş putea descoperi. Moarte, poate şi mai rău, absenţa vieţii în interiorul trupului de carne. Nu pot să mă mişc.

– Franny! mă strigă soţul meu.

Nu mă întorc spre el. Mă uit la roata care se învârte încet.

– Nu e decât un corp, spune el. Dar nu ştie oare? Tocmai asta e problema. Poate mai sunt în viaţă! zice el.

Desigur. Mă mişc; cuvintele nu îmi pătrund mai întâi în creier, ci în trup, propulsându-mă spre maşină. Mă întind pe burtă pe şoseaua îngheţată ca să văd şoferul. E singură în maşină. O femeie, poate de vârsta mea. Cu păr negru, tuns scurt.

– Nu e conştientă, strig eu. Nu-mi dau seama… O, Doamne sfinte!

– Încearcă s-o trezeşti!

O zgâlţâi încetişor.

– Hei, trezeşte-te. Trebuie să te trezeşti.

Nu se trezeşte. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie… Îmi tremură degetele în timp ce întind mâna – de fapt nu vreau deloc să îi ating corpul, Doamne, haide odată, atinge-o – şi îi caut pulsul. Durează o clipă, o clipă prea lungă, şi sunt convinsă că e moartă, că o să ating un corp care putrezeşte, un cadavru, apoi în cele din urmă simt o pulsaţie stinsă, ca fluturarea aripilor moliilor pe care le-am văzut în lumina farurilor. Îmi imaginez că aceeaşi fluturare este şi în interiorul ei, acea forţă a vieţii abruptă, sfidătoare, accidentală, mai slabă decât a fost vreodată şi totuşi încă acolo, persistând. Mă face să mă adun şi

mă strecor în mașină și duc mâna la centura ei. Nu pot s-o desfac, așa că trag de ea și…

Femeia se trezește.

Un geamăt înăbușit. Apoi o tânguială sonoră, cataclismică.

– Tăcere, zic eu automat, ca o ființă stranie și nefirească, iar ea tace. Ești în viață.

Un geamăt lent, slab îi scapă dintre buze, apoi ea începe să plângă, să intre în panică.

– Ești în viață, îi zic eu din nou și ești cu susul în jos în mașină, așa că o să încerc să te scot de aici.

Ceața groazei care m-a învăluit se evaporă. Mă agăț de lucrurile care ne vor ajuta să supraviețuim pe toți trei, iar acestea sunt faptele pe care le știu: că e în viață și că o voi scoate de acolo.

– Ajutor, șoptește ea. Trebuie să ies. Trebuie să ies.

– Te scot de aici, îi spun eu și niciodată n-am fost mai sigură de un lucru.

Ies târâș și apoi alerg pe partea cealaltă a mașinii, intru cu picioarele înainte ca să pot să lovesc cu piciorul catarama centurii de siguranță. Pantofii nu-mi sunt deloc de folos, pentru prima dată în viață. Mă târăsc afară și îi arunc cât acolo, îi arunc cu toată furia pe care mi-o pot permite, iar apoi totul e calm, totul e sigur, în timp ce mă târăsc înapoi și lovesc plasticul cu piciorul gol și mă doare, mă doare cumplit, simt cum îmi curge sângele, cald, pe picior, pe gleznă, dar lovesc din nou, până simt că plasticul cedează și o eliberează. Cade în cap și mă întorc repede, ca să îi pun o mână sub craniu. Nu știu dacă ajută la ceva.

Ea plânge, hohotește, sângerează. E o catastrofă. N-am decât un singur gând, simplu și clar: e o nebunie.

Fețele noastre stau culcate una lângă alta. Întoarse una spre alta, ca la îndrăgostiți.

– Echipamentele sunt în portbagaj, spune ea.

– Ce zici acolo, scumpo?

– Pentru echipa de fotbal a băiatului meu. Le-am luat azi. Trebuia să le iau de acum o săptămână, dar am tot uitat și din cauza asta a trebuit să se antreneze în trening. S-a supărat așa de rău din cauza asta. E prea răsfățat.

Râdem amândouă.

Îi mângâi fața.

– Cred că ar trebui să încercăm să ieșim de-aici.

– Da. Să nu uiți să iei echipamentele, da?

– Sigur că da. Cum te cheamă?

– Greta.

– Greta. Pe mine Franny. Tremură, iar vocea îi e stinsă. Poți să te miști, Greta? Ți-am lăsat ușa deschisă, ca să ieși afară dacă ești în stare.

– Am părul tuns așa de scurt din cauza cancerului.

– Poftim?

– L-am ras. Ca să strâng fonduri. Nu pentru că am cancer. O, Doamne, îmi pare rău, n-am vrut să spun că am cancer…

– Șșșș, nu-i nimic, înțeleg. Văd că e gata să intre iar în panică, așa că îi spun: Arată super, de parcă ești gata să înfrunți întreaga omenire, iar ea zâmbește, îmbărbătată.

– Da, mormăie ea. Nu se pune oricine cu mine, nu? Apoi: Trebuie să ies de-aici.

Îmi dă prin cap că n-am văzut-o mișcându-se deloc, dar poate că nu-i din

cauză că nu e în stare, ci poate pentru că o doare.

– Poate că ar fi mai bine să chemăm o ambulanţă…

– Nu, trebuie să ies. Trebuie să ies de-aici.

Începe să se agite şi mi-e frică să nu îşi facă rău.

– Bine, stai puţin, îi zic. Vin pe partea ta şi te ajut. Aşteaptă-mă.

Mă târăsc afară şi înconjor repede maşina.

– Niall, e trează!

– Bine, strigă el.

– O s-o scot din maşină.

– E bine oare să o mişti?

– Se mişcă singură, trebuie să o ajut.

– Bine, bine atunci.

Biata Greta e chircită în scaun, stă năucită, sprijinindu-se pe cap şi gât, iar eu mă rog să nu aibă ceva la coloană, mă rog să nu înrăutăţim situaţia, dar dacă reuşesc să o bag la noi în maşină, poate, dacă încă funcţionează, reuşesc să o duc la spital.

– Ia întâi echipamentele, da? mă roagă ea.

– Nu, scumpo, întâi te scot pe tine şi apoi iau şi echipamentele, promit. Hai, încearcă să-ţi mişti braţele un pic ca să putem să… Da, foarte bine…

Nu ştiu cum s-o scot din maşină, nu reuşesc să o apuc cum trebuie, are corpul prea lunecos din cauza sângelui…

Trag aer în piept şi mă chinui să intru înapoi în maşină, cu trupul lipit de al ei, ca să pot să o înconjor cu braţele.

– Stai, zice ea, speriată, stai puțin, dar am luat-o în brațe deja, o țin bine și pot să mă împing din genunchi și să o trag afară și la început nu se clintește, e înțepenită, dar strâng din dinți, mă sforțez, simt cum îmi pârâie încheieturile și trupul îi alunecă afară peste metalul îndoit și asfaltul abraziv al șoselei și…

Văd cum închide ochii.

Se albește dintr-odată. E palidă, dusă. Nu știu cum îmi dau așa de repede seama, dar văd că s-a dus.

– Greta! strig eu.

E moartă.

Mă ridic, dându-mă repede înapoi de lângă ea. E atât de mult sânge. Îl văd și eu acum. Se întinde în jurul picioarelor mele goale. Aproape am rupt-o în două.

– Niall, spun eu. Niall, e…

Mă întorc și mă împleticesc înapoi spre mașina noastră. Deschid portiera lui Niall și mă aplec să îi scot centura, pe care el nu și-a dat-o jos, ce ciudat, o desfac cu un clic, ca să poată să iasă și îi spun:

– Haide, nu putem rămâne aici…

Și apoi văd.

Ochii îi sunt încă deschiși.

Sunt așa de frumoși, așa de schimbători. Văd atâtea culori ascunse în ei, ruginiul toamnei, pădurile roșcate, până și firișoare de auriu în lumina potrivită. Au fost căprui amestecat cu verde și negru întunecat ca noaptea.

Sunt întunecați și acum.

Monstruoși.

Nu mai sunt o singură persoană, ci două.

Una este o femeie bătrână care se caţără pe el. Fiecare încheietură îi scârţâie, geme, de-abia dacă reușește să se miște, dar uite că se întinde peste el, îi ia în braţe capul cu părul lui negru, pieptănat cuminte, își lipește gura de gura lui rece, cu gust de fum:

– Of, dragul meu, drag, nu… șoptește ea. Te rog!

El nu îi dă nici un strop de căldură, dar ea încearcă să îi împrumute din căldura ei, încearcă cu toată puterea sufletului şi minţii ei să îi dea ultimul strop, ultima fărâmă din căldura ei. Să îi dea sufletul ei. Sau dacă nu, să îl lase aici cu el.

Iar a doua persoană din mine rămâne pe șosea, înspăimântată de ființele moarte, de toate.

Trec ore.

De mult am decis să mor aici cu el şi Greta, când îmi dă prin cap un gând. Cum stau în picioare acolo, agățându-mă de căldura care a dispărut de mult, îngheţ încet-încet, cu picioarele desculțe, cu brațele nemișcate, cu nasul care mă doare, cu urechile care mă ustură, cu genele în care lacrimile mi-au înghețat.

Gândul care mă muncește este acesta: echipamentele de fotbal. Trebuie să le scot din portbagajul Gretei.

– Niall, zic încetișor de pe șosea. Niall.

Vreau să îi dau ceva, ceva care să ajute la despărțire, ceva care să îi comunice spiritului său că îl voi urma, dar nu mă pot gândi la nimic, sunt dezgolită, pustiită, dezbărată de ultimul fir de grație. Sunt prea îngrozită de lucrul care odată a fost el.

Cum oare să moară aici, în frig, pe neașteptate? Cum să moară fără mine, fără să-l privesc în timp ce se stinge? Să nu fi meritat ultimele cuvinte, ultimele

momente, ultimele priviri? Cum poate fi lumea asta atât de crudă, atât de crudă încât să-l lase să se stingă singur, nevegheat, în timp ce eu îmi cheltuiesc dragostea pe o femeie pe care n-o cunosc? Este de nesuportat.

Mă ridic pe șoseaua rece. Mă duc la portbagajul mașinii Gretei și scot geanta plină cu echipamentele de fotbal ale fiului ei. O iau pe drum cu un picior distrus și sângerând, spre o lume căreia nu i-am aparținut niciodată.

Mă opresc exact acolo unde ajunge raza farurilor noastre. În fața mea se întinde un abis. Nu e nici o stea pe cer. Întorc capul spre el. Nu pot să plec. Nu pot să plec. Nu pot să-l las acolo. Nu pot să-l las singur.

Îmi cedează genunchii. Mă prăbușesc la pământ, cu mâinile încleștate pe geantă. Îmi culc fața pe ea și mă gândesc că nu plec, nu plec, nu plec de-acolo, dar în final altceva, mult mai simplu și mai vechi, mă obligă să fac alegerea. Mă îndeamnă să mă ridic cu greu în picioare și să mă îndepărtez de raza de lumină, să mă afund în noaptea de smoală pe un drum care știu că va duce doar la nenorocire.

Nu este dragostea, nici teama.

Este sălbăticia din sufletul meu care îmi cere să supraviețuiesc.

28

Galway, Irlanda

Cu douăsprezece luni în urmă

– A vrut să fie îngropat? întreb eu, în timp ce nu-mi pot lua ochii de la piatra de mormânt.

– Da, spune Penny. N-aţi discutat niciodată despre asta?

– Nu. Întotdeauna mi-am închipuit că o să vrea să fie incinerat…

– Pentru că era om de ştiinţă, nereligios?

Dau din umeri.

– Probabil.

Urmează o tăcere lungă, apoi Penny face un gest de renunțare. Se apropie și rămâne lângă mine, în cimitirul însorit.

– Voia să-şi dăruiască trupul pământului, vietăţilor pământului. Voia ca energia vieții lui să fie întrebuințată la ceva bun. Scrisese asta în testament.

Răsuflu cu putere.

– Sigur că da.

„Niall Lynch, fiu şi soţ preaiubit.“

– Mulţumesc, spun în șoaptă. Pentru că ai scris asta pe piatră. Puteai să nu o scrii.

– Dar este adevărat, nu-i aşa?

Îmi reţin cu greu lacrimile.

– Da, foarte adevărat.

Mai apoi, în conacul care se presupune că va fi căminul meu pe toată durata eliberării condiţionate, mă sechestrez în dormitorul copilăriei lui Niall şi dorm nouăsprezece ore. Mă trezesc în mijlocul nopţii, dezorientată şi incapabilă să adorm la loc. Îi cercetez colecţia de trilobiţi, atingând cu tandreţe fiecare exemplar. Apoi paginile unei cărţi care ascunde o comoară de flori uscate, delicate. Un jurnal care conţine observaţii minuţioase despre comportamentul animalelor, un album foto cu pene, roci de toate formele şi mărimile, gândaci şi molii îngheţate pe vecie în fixativ, fragmente de coji de ouă pestriţe… Fiecare lucruşor este mai preţios decât mi-aş putea eu imagina şi îmi dau seama că, deşi Niall a crezut că mama lui n-a fost niciodată în stare să îl iubească, aceasta este dovada: faptul că a păstrat toate aceste comori, că le-a ocrotit atâţia ani.

În colţul camerei sunt cutii pe care scrie „Recente“. Înăuntru descopăr teancuri de pagini, publicaţiile lui, şi notele de curs, şi jurnalele lui. Ştiu toate aceste lucruri. L-am urmărit cum muncea la ele ani de zile. Unul dintre jurnale este diferit de celelalte şi nu-l recunosc. Pe coperta lui scrie „Franny“.

Sunt foarte emoţionată când îl deschid. Paragrafe scurte, meticuloase, constituie studiul unei femei care are numele meu, dar care la început pare străină.

9.15 a.m. – tocmai a aruncat un prezervativ folosit pe hol în faţa băii bărbaţilor, ţipând furioasă că bărbaţii sunt nişte porci.

4.30 – citeşte Atwood în curtea campusului, eseurile pe care le-am pomenit eu.

În jur de 1.00 a.m – o strigă pe nume pe maică-sa şi trebuie s-o zgâlţâi ca s-o scol din somn.

Este o consemnare fidelă a vieții mele. Tot ce-am făcut eu. În timp ce citesc, paragrafele devin mai puțin științifice, mai pline de înțelegere, mai poetice. Și, pe măsură ce panica mea inițială dispare, încep să îmi dau seama ce citesc de fapt. Mai degrabă un studiu al soțului meu, decât al meu. Așa se educă el singur să înțeleagă ceva, să iubească ceva.

Ultimele rânduri pe care le citesc sunt acestea.

Înainte ca soția mea să fie soția mea, era o vietate pe care o studiam.

Acum, chiar în dimineața asta, degetele îi erau răşchirate deasupra umflăturii din spatele buricului, pe un cot sau un pumn sau un picioruş care încearcă să ne atingă, care se mişcă la sunetul vocii mele, încercând să se apropie de noi. Tocmai s-a mişcat, persoana asta mititică, iar ochii lui Franny s-au umplut de lumină în timp ce mă privea, mă privea uimită, temătoare, bucuroasă.

Iubeşte copilul acesta, iar el îi este colivie. Cred că a acceptat să îl păstreze doar pentru că dorea să-mi rămână mie ceva atunci când urma să se elibereze. Lucrul acela care o cheamă o va chema din nou. Dar ea mi-a uitat făgăduința. O voi aştepta mereu. Fiica mea va aştepta împreună cu mine. Și poate că într-o zi va pleca și ea într-o aventură. Și atunci o voi aştepta și pe ea.

După ce-am scotocit fiecare colțișor din camera lui, mă duc desculță în curtea din spate, ocolesc iazul și intru în seră. Voliera din spatele serei este în continuare goală – Penny nu a mai umplut-o cu alte păsări după ce primele au zburat, eliberate de mine –, dar eu rămân în picioare înăuntru și îmi amintesc de parcă a fost ieri vârful aripilor care mi-au atins fața și gustul buzelor lui.

– Franny?

Mă întorc și dau cu ochii de Penny și îmi dau seama că stau și îngheț aici în volieră de ore în șir, ca o nebună. Mă străbate același sentiment stânjenitor de

déjà-vu. Am mai fost aici noi două, exact ca acum.

– Scuze, zic eu.

– Vrei să iei micul-dejun?

Încuviințez din cap și mă duc după ea înăuntru. Locul lui Arthur din capul mesei este gol, e așa de ani de zile. A plecat după moartea lui Niall, nemaiputând să rămână în casa în care crescuse fiul lui. Așa că Penny e singură aici, într-un muzeu pustiu și toate gândurile rele pe care le-am nutrit față de ea mi se topesc. Nu aș vrea decât să o ocrotesc de această imposibilă pierdere.

Mâncăm în tăcere. Într-un târziu, ea mă întreabă:

– De ce ai spus că ai intenționat să îi omori?

Pun lingura jos. Nu am mai vorbit de când s-a întâmplat, n-am vrut să o văd cât am fost în închisoare, așa că mi se pare normal să întrebe așa ceva, să pună întrebarea care contează cel mai mult.

– N-am vrut decât… să fiu pedepsită. Cât de aspru se poate.

Nu a fost greu să conving judecătorul de vinovăția mea, nu după ce au aflat ce alcoolemie aveam, nu după ce au inspectat mașina, anvelopele care arătau că nu frânasem, ci că mă repezisem drept în vehiculul care venea spre mine de parcă aș fi căutat anihilarea, nu după ce-au văzut cum o vătămasem pe Greta.

– Dar ce-a fost cu urmele cauciucurilor de pe șosea? Ai virat pe marginea drumului și n-ai pus frână. De ce n-ai pus frână, Franny?

– A fost o bufniță, îi spun și vocea mi se sparge.

Capul îmi cade pe brațe în timp ce sunt scuturată de un val de tristețe.

Trece o veșnicie până simt o mână care îmi mângâie cu blândețe părul.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Penny mă duce la ea în birou şi scoate un dosar din sertar. Mi-l dă şi îi citesc denumirea: „Testamentul meu“. Nu sunt pregătită, însă mă las să alunec pe covor şi întorc paginile până ce ajung la rândurile acestea.

Dacă nu a mai rămas nici o rândunică arctică, aş vrea să fiu îngropat în pământ, astfel ca trupul meu să înapoieze energia pământului de unde şi-a dobândit-o, să hrănească ceva, să dăruiască ceva, în loc să ia ceva.

Dacă au mai rămas rândunici arctice…

Închid ochii minute lungi. Mă pregătesc.

Dacă au mai rămas rândunici arctice şi acest lucru este posibil şi nu este prea dificil, aş vrea să-mi fie împrăştiată cenuşa acolo unde zboară ele.

Oceanul clocotitor se calmează. Mă ridic în picioare, sigură în cele din urmă.

– Pot să îi dezgrop trupul? întreb.

Penny e şocată.

– Poftim? Dar nu e posibil… Au murit toate.

– Nu, spun eu. Nu încă. Ştiu unde vor zbura.

– Cum?

– Mi-a spus Niall.

Sterna Paradisea, sudul Oceanului Atlantic

Sezonul împerecherii

Întinderea de gheață din fața noastră este măreață, magnifică, copleșitoare. Pare a domni peste întreaga iarnă, pare a fi adevărata inimă a universului ei. Este imperioasă, necizelată, nepăsătoare.

Și este pustie.

Chiar dacă am renunțat să mai cred că sunt în viață, chiar dacă mi-am spus că s-a sfârșit, probabil că tot am sperat că voi vedea un cer plin de păsări, sau o întindere de gheață acoperită de foci, de ceva viu. Pentru că, pe măsură ce Sterna Paradisea își croiește anevoie drum spre țărm, printre uriașe bucăți de gheață plutitoare, iar eu nu reușesc să văd nici urmă de mișcare pe acea întindere nesfârșită, inima mi se mai frânge o dată.

– Știi unde suntem? îl întreb pe Ennis.

Aerul este sfâșiat de zgomote cumplite în timp ce gheața se crapă, se desprinde de pe țărm și cade cu un sunet tunător în ocean. Nu m-am așteptat să aud asemenea sunete.

– Ne apropiem de Peninsula Antarctică acum. Ne vom îndrepta spre est, spre Marea Weddell.

Mă uit fix la țărmul care se apropie.

Dintr-odată, ceva pare să nu fie în regulă. Marea Weddel este locul spre care au zburat dintotdeauna. A fost dintotdeauna locul din Antarctica cel mai plin de animale sălbatice, urmat de Ținutul Wilkes pe partea nord-estică, unde rândunicile aterizau dacă au luat-o direct spre Australia înainte să o ia spre sud, cum făceau uneori.

– Așteaptă, zic eu. Poți încetini un pic?

Ennis trage încetișor de manetă, privindu-mă întrebător.

Nu sunt sigură cum aș putea să-mi exprim această nesiguranță bruscă.

– Aici au venit întotdeauna. Weddell sau Wilkes.

– N-avem cum să ajungem la Wilkes cu combustibilul și proviziile pe care le

avem. Durează cel puțin două luni.

Eu clatin din cap. Nu asta am vrut să spun, cred. Mintea mea începe să funcționeze cu iuțeală, încercând să recupereze tot ce îmi amintesc din întâlnirile lui Niall, din cercetarea lui, din miile alea de studii pe care le-a scris despre asta. Weddell și Wilkes au fost amândouă monitorizate îndeaproape pentru că aici migrează animalele. Știm că păsările n-au mai fost în stare să ajungă la nici unul dintre aceste locuri – toate speciile care erau capabile să ajungă aici au dispărut, cu excepția rândunicilor.

Harriet a susținut încontinuu că va veni un moment când și ele se vor opri undeva mai aproape și vor mânca alt tip de hrană. Dar Niall a continuat să creadă că vor zbura mereu spre gheață, pentru că atâta știu ele, că vor continua să zboare până vor găsi pește sau până vor muri.

– Ia-o la dreapta, spun eu repede. La tribord.

– Ce? Nu-i nimic în vest…

– Ia-o spre vest, acum!

Ennis înjură birjărește, însă schimbă cursul și se repede să ajusteze vela principală. Ne croim drum prin ocean, lăsând în stânga noastră Insulele Shetland de Sud, și poate că mi-am pierdut eu mințile, poate că am luat o hotărâre complet nebunească, poate că ne-am semnat condamnarea la moarte amândurora.

S-au pierdut multe vieți pe Marea Ross. Oferă prea puțin adăpost, ești la discreția forțelor naturii, iar începând din februarie totul îngheață, așa că n-ai cum să mai pleci de acolo.

Azi e 3 ianuarie. Există riscul să nu mai ieșim întregi de aici.

Ennis se întoarce spre mine. Fără un motiv anume, rânjește și mă salută scurt. Îi răspund și eu cu un salut. Pizda mă-sii! De ce nu?

Pentru că, brusc, mi se pare că dacă ăsta e sfârșitul, pe bune, dacă asta e ultima ta migrație, nu doar din viața ta, ci din viața întregii tale specii, nu te

opreşti până n-ajungi la capăt. Chiar şi atunci când eşti epuizat, şi mort de foame, şi lipsit de orice speranţă. Mergi mai departe.

Iahtul nostru de oţel, bătucit şi învineţit de călătorie, îşi croieşte cu încăpăţânare drum de-a lungul coastei Antarcticii, iar noi ne trecem vremea privind zăpada orbitoare şi cerul înalt, neîndrăznind nici măcar să clipim, ca nu cumva să pierdem ceva. Vremea se schimbă repede. Temperatura coboară la minus două grade Celsius. Valurile încep să se înalţe. Ennis se chinuie acum să evite bucăţile periculoase de gheaţă care au fost mai înainte ataşate de uscat, dar acum se sparg şi plutesc libere. Sunetul pe care-l fac în momentul în care se prăvălesc în mare este un vuuum copleşitor. Le spune gheţari, căci fiecare din ele e în stare să ne răstoarne sau să ne scufunde.

În ziua a patra din călătoria noastră spre vest, vântul se întteţeşte la şaptezeci şi cinci de noduri, ceea ce, dacă e să-l cred pe Ennis, poate fi catastrofal la temperaturi aşa de joase. Nu înţeleg de ce, nici nu-l întreb, dar aflu curând, în ziua a şasea.

Odgoanele încep să se acopere cu o crustă de gheaţă. Ennis şi cu mine fugim încolo şi încoace, încercând să spargem gheaţa înainte să se poată reface, dar e în zadar, aşa că Ennis îndreaptă vasul spre ţărm. Am ajuns la Marea Amundsen, care are o coastă mai lină decât Marea Ross, aşa că poate e mâna destinului că n-am ajuns atât de departe pe cât voiam. Cobor şi încep să adun în rucsac ce provizii au mai rămas. Iahtul are un adevărat stoc de rufărie groasă, haine şi ghete de iarnă, ceea ce ar putea să constituie diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru noi. Sunt înspăimântată, dar mai contează oare? De fapt mă simt mai vie ca oricând.

– Ce faci? mă întreabă Ennis.

El stă la cârmă şi încearcă să pornească radioul, să trimită semnalul nostru ca să poată fi recunoscut în caz de urgenţă. Vasul e pe ultima sută de metri. Nu ne poate duce mai departe.

– Am de gând să continui pe jos, spun eu. Aşteaptă-mă aici că mă întorc.

El mă ignoră și își face propriul bagaj.

Așa că o pornim amândoi, pe gheață.

*

Drumul este tare anevoios. De ceva vreme nu-mi mai simt vârfurile picioarelor. Totuși, este mai cald decât era înainte. Peste tot este mai cald, totul se topește, se schimbă, moare. Acesta este poate singurul motiv pentru care nu am înghețat încă de tot.

Ne odihnim în timpul zilei, îngropați sub suprafața zăpezii, iar noaptea ne continuăm drumul, mergând ca să ne încălzim. Păstrăm marea în dreapta, ca să ne putem găsi drumul la întoarcere. Uneori ne ținem de mână, ca să ne alungăm singurătatea. Eu mă gândesc la toate ființele pierdute, la mama și la fiica mea, la Greta, la Lea, sperând în zadar să nu se afle și ea printre ei, la Niall, bineînțeles, cu fiecare pas pe care îl fac.

În ziua a treia de mers sunt sigură că Ennis a ajuns la capătul puterilor. A încetinit pasul foarte tare și abia mai poate deschide gura. Ne oprim și ne prăbușim pe pământul înghețat. Îi dau o conservă de fasole din rucsac și o împărțim în tăcere, privind lumea nemișcată din jur. Nu cred că voi fi în stare să continui fără el. Nu dacă n-am să găsesc decât gheață înainte.

– De ce ești aici, Ennis? îl întreb.

Nu-mi răspunde, își mănâncă fasolea, concentrându-se la efortul necesar să înghită.

Dar, după vreme îndelungată, spune:

– Nu vreau să fac asta singur.

Mă lovește în piept. Generozitatea lui, dragostea. Am împărtășit multă dragoste, noi doi, e de netăgăduit. Sunt așa de recunoscătoare pentru asta,

pentru că nu trebuie să fiu singură. Și așa îmi dau în cele din urmă seama că nu mai pot să mă mai prefac. N-are rost, acum că am ajuns la final.

– A murit, îi spun încetișor. Soțul meu.

Iar Ennis spune:

– Știu, drăguță.

O întoarcere lentă a lumii pe axa ei.

– Suntem singuri aici, murmur eu. Nu-i așa?

El confirmă din cap.

– Au pierit toate. Bag cutia goală înapoi în sac, împreună cu cele două furculițe. Nu pot încă să mă ridic în picioare. Nu mai am putere. Am fost atât de aproape de el, spun eu. Atât de aproape. Dar tot n-am reușit să fiu alături de el la sfârșit.

– Ba da, ai fost.

– Nu. L-am părăsit de atâtea ori. Asta o să ia cu el spiritul lui mai departe.

– Prostii.

– Ar fi trebuit să fiu alături de el.

– Ai fost. Și el tot a trebuit să se ducă singur. Toți ne ducem singuri. Mereu.

– E prea departe să se ducă singur. Îmi duc la ochi degetele tremurătoare. Nu-l simt.

– Ba da. Altfel de ce ai mai fi continuat să mergi?

Cu aceste vorbe, se ridică, iar eu mă ridic la rândul meu și continuăm să mergem.

Durează numai două ore. Mă târăsc de-a lungul unei pante nemaipomenit de anevoioase, făcându-mi griji în legătură cu Ennis, care a rămas cu mult în urmă, întorcându-mă din când în când să mă asigur că se mișcă, apoi privesc în față.

Și mă opresc.

Pentru că ceva tocmai a săgetat cerul.

O iau la fugă.

Apar altele, avântându-se și plonjând, iar eu ajung pe culme și…

Uau!

Sute de rândunici-de-mare arctice acoperă gheața în fața ochilor mei. Chirăind și strigându-și țipetele, dansând în aer cu perechile lor, gureșe, vesele. Li se spune rândunici-de-mare pentru grația cu care se scaldă în mare, pe care o privesc și eu acum, în timp ce ele plonjează flămânde după pește, într-o mare care colcăie de ceea ce trebuie să fie milioane de solzi.

Mă prăbușesc greoaie la pământ și plâng.

Pentru călătoria pe care au făcut-o. Pentru minunea lăsată în urmă. Pentru tine, pentru promisiuni, pentru o viață care a fost sortită, dar care a inclus moartea ta, pe care nu am cum s-o înțeleg.

Ennis ajunge și el lângă mine și scoate un hohot gros de râs. Tocmai în acest moment o aripioară uriașă de balenă se ițește din apă și ne face semn din depărtare, iar noi mai să leșinăm de uimire, apoi strigăm de bucurie, sărim în sus și este atât de frumos, atât de cumplit de profund că aproape că nu mai pot suporta. Oare ce alte vietăți se ascund în aceste ape curate, neatinse, în acest sanctuar?

– Îmi pare rău că nu e și Saghani aici, spun eu, ștergându-mi nasul care-mi curge. Atâta pește și n-avem cu ce să-l prindem.

Îmi aruncă o privire ciudată.

– E ceva vreme de când nu mai vreau să prind peşte. Voiam doar să ştiu că există acolo, undeva, că încă mai e viaţă în ocean.

Îl îmbrăţişez, stăm aşa multă vreme, iar zgomotul păsărilor răsună în jurul nostru.

– Ce mi-aş fi dorit să vadă şi Niall! spun mai târziu. Doamne, ce minunat ar fi fost!

El răsuflă adânc.

– Câtă vreme vrei să rămâi aici?

– Pentru totdeauna? zic eu, cu un zâmbet. Mergem imediat. Doar că am un lucru de făcut înainte. Şi-a dorit să îi împrăştii cenuşa lângă ele.

Ennis mă strânge de mână.

– Atunci o iau înainte, da? Să te las singură cu el.

Încuviinţez din cap, dar nu-i dau drumul.

– Mulţumesc, căpitane. Eşti un om de ispravă şi ai avut o viaţă de ispravă.

El îmi zâmbeşte larg.

– Nu s-a terminat încă, doamnă Lynch.

– Nu, cu siguranţă nu.

Îl privesc cum coboară panta înapoi, pe unde am venit. Apoi mă întorc în direcţia opusă, spre marginea apei. Scot din rucsac scrisorile lui Niall şi cutiuţa în care i se odihneşte cenuşa. Am vrut să dau drumul scrisorilor să zboare, dar realizez că nu sunt în stare, Niall n-ar suporta să vadă cum vorbele sale întinează locul acesta neatins. Aşa că le pun la loc în rucsac, trecându-mi o dată degetele peste rândurile lui.

Cu gingășie, duc cutia la buze și îl sărut de adio cum n-am reușit când încă era în viață.

Vântul nu mai suflă cu atâta putere acum, dar suflă îndeajuns cât să poarte cenușa printre penele albe și fluturânde, lăsând-o să se piardă într-un noian zburător.

Mă dezbrac de haine și mă avânt în ocean.

29

Irlanda

Cu zece ani în urmă

– Ce-ai găsit?

– Un ou.

Vine lângă mine și ne uităm amândoi la oușorul acela cuibărit în iarbă. Cea mai extraordinară nuanță de albastru electric, pestriț.

– E adevărat? întreb eu, cu sufletul la gură.

Niall încuviințează din cap.

– E ou de cioară.

Mă aplec să îl ridic, dar…

– Nu pune mâna pe el, mă previne Niall.

– Păi nu trebuie să-l ducem înapoi în cuib?

– Dacă îl atingi, pasărea mamă o să miroasă și n-o să-l mai primească.

– Și ce facem?… Îl lăsăm așa, aici? N-o să moară?

El îmi face semn că da.

– Ba da, dar asta e. Nu ne atingem de nimic, e mai bine așa. Atingerea noastră nu face decât să distrugă.

Îl iau de mână.

– Am putea să avem noi grijă de el. Să îl clocim şi apoi să-i dăm drumul.

– Ne-ar învăța chipurile.

Zâmbesc.

– Ce minunat!

Mă priveşte. La început, cu o umbră de milă. Pentru că înţelege lucrurile mai bine decât le înţeleg eu. Pentru că e pesimist. Dar eu îi întorc privirea şi îl las să-mi vadă certitudinea, să vadă că poate nu trebuie să fim întotdeauna o otravă pe pământ, o plagă în univers, că putem să îl şi ocrotim şi ceva i se schimbă încet în ochi.

Niall îmi întoarce zâmbetul.

Marea Amundsen, Antarctica de Vest

Sezonul împerecherii

Frigul e cumplit, dar eu sunt calmă. Nu m-am băgat cu capul la fund încă. Nu e nevoie, nu până în ultima clipă. Apa o să îşi facă efectul repede asupra corpului meu. Şi vreau să privesc rândunicile cât de mult pot, să iau imaginea cu mine.

O să iau cu mine şi o bucată din tine, mamă. Ţi-ai curmat singură suflarea, aşa cum fac şi eu acum. Mi-ai dăruit cărţi, şi poezie, şi dorinţa de a vedea lumea şi pentru asta îţi datorez totul. O să iau cu mine sunetul vântului şuierând în coliba noastră micuţă, de lemn, mirosul părului tău sărat, căldura pe care mi-ai dat-o. O să iau cu mine şi o bucată din tine, bunico, pentru că mi-ai dăruit tăcere, mi-ai dăruit putere şi îmi pare atât de rău că nu mi-am dat seama de asta mai devreme. O să iau şi o parte din tine, John, o să iau fotografia pe care ai păstrat-o pe cămin, toată dragostea pe care ai lăsat-o

înlăuntrul ei, aşteptând acolo mult după ce ele plecaseră. O să iau fiecare dar pe care mi l-au adus ciorile, fiecare comoară. O să iau cu mine marea, adânc săpată în oase, mareea care mi-a însemnat sufletul. O să iau cu mine senzaţia fiicei mele în pântec, o să o iau cu mine toată, o să o păstrez mereu cu mine.

Dar de la tine, Niall, dragostea mea, n-am să iau nimic. O să-ţi dau mai degrabă ceva.

Natura mea. Firea mea sălbatică. Sunt ale tale.

Mă scufund.

Degetele de la mâini şi de la picioare mi s-au albit în timp ce trupul meu îşi retrage furios sângele, încercând să păstreze căldura în centrul meu, chinuindu-se să îmi menţină bătăile inimii.

Soarele desenează linii prin apa de deasupra. Cred că am visat asta cândva.

Păsările nu-s acum decât siluete, dând roată sus, pe cer. Le privesc îndelung, apoi închid ochii.

„Putem şi noi să-l ocrotim.“

Deschid brusc ochii. Peştii trec pe lângă mine, lucind în soare. Mi-e tare frig.

Ce-ai spus?

„Tu mi-ai arătat asta. Că putem să îl ocrotim, dacă suntem îndeajuns de curajoşi.“

Dar nu mai am nimic de dat.

„Mai există locuri sălbatice pe lume.“

Tăcere.

Şi apoi:

O să poți să mă aștepți? Încă puțin?

„Întotdeauna.“

Țâșnesc la suprafață, despic apa, răbufnesc afară, iar aerul îmi pătrunde cu violență în plămâni. Nu știu cum, dar totul se mișcă, părticele din mine care se agață de viață, pe fundul mării, trăgându-se de acolo, dezbărându-se de nesfârșita rușine a înecării.

Nu mă pot mișca să-mi trag hainele pe mine, dar, nu știu cum, reușesc s-o fac totuși, nu pot sta în picioare, dar cumva reușesc, nu pot păși înainte, dar uite că pășesc. Câte un pas și încă unul, și încă unul.

Nu suntem singuri încă. Mai sunt lucruri de făcut.

Nu știu cât durează. Ore, poate zile, poate săptămâni. Dar, în cele din urmă, zăresc un vehicul apropiindu-se pe gheață, aud huruitul unui elicopter îndepărtat și îmi dau voie să mă prăbușesc la pământ.

Nu-ți promit nimic. Am renunțat să fac promisiuni. Dar am să-ți dovedesc prin fapte.

EPILOG

Închisoarea Limerick, Irlanda

După șase ani

Plouă a doua oară când mi se dă drumul dintre aceste ziduri, iar de această dată, spre deosebire de data trecută, am sufletul plin și duc cu mine lucruri, lucruri precum o diplomă pentru care am muncit din greu și amintirea unui habitat vast și neatins de cealaltă parte a lumii.

Nu îmi imaginez că o să mă aștepte cineva în fața porții.

O pată întunecată lățindu-se prin perdeaua de ploaie. Rezemându-se de camionetă.

Fără umbrelă.

Mă apropii, crezând că este Ennis, sau poate Anik – știu cu toții că ies azi, dar nu mă aștept să vină așa de departe…

Nu e nimeni din echipajul de pe Saghani. Nu l-am mai văzut pe omul acesta. Poate că nu pe mine m-așteaptă.

Dar mă duc la el totuși.

E înalt, masiv, cărunt, cu o pelerină de ploaie asemănătoare cu cea pe care o purta Edith când ieșea în ploaie în padoc; are ghete murdare de noroi și riduri în jurul gurii mari și al ochilor – și îl recunosc.

– Bună, zice tata.

Camioneta lui Dominic Stewart miroase a cafea veche şi înţeleg de ce atunci când nimeresc cu picioarele peste vreo treizeci de pahare de hârtie.

– Scuze, mormăie el.

Ridic din umeri şi închid portiera.

Stăm în tăcere, ascultând cum cade ploaia pe maşină.

– Încotro? mă întreabă Dom.

Are un accent australian pronunţat, care, în mod straniu, îmi aminteşte de acasă.

Încerc să mă gândesc unde ar putea să mă ducă cu maşina, dar nu îmi dă nimic prin cap. În loc de asta, mă gândesc la toţi anii petrecuţi în ură faţă de omul acesta pentru ce-a făcut şi unde a fost trimis, la anii pe care i-am petrecut în ruşine că am ajuns exact ca el, la anii pe care i-am petrecut nedorindu-mi decât să am şi eu o familie, măcar un membru, măcar unul.

– În Scoţia ai fost vreodată? îl întreb.

– Nu.

– Vrei să mergi?

Mă priveşte, apoi se uită la ploaie. Fără o vorbă, porneşte maşina.

Şi văd perfect tatuajul vechi, şters, al unei păsări pe mâna lui.

Dom mă vede că mă uit lung la el şi zâmbeşte timid.

– Lui Iris îi plăcea cel mai mult.

Îi întorc zâmbetul.

Mama îmi spunea să caut indiciile.

– Ce indicii? am întrebat eu prima dată.

– Indiciile vieții. Sunt peste tot ascunse.

MULȚUMIRI

Mai întâi aș dori să îi mulțumesc minunatei mele agente, Sharon Pelletier, pentru că a acordat o șansă unei autoare australiene necunoscute și m-a încurajat să scriu această carte. Ai fost răbdătoare, m-ai sprijinit și, fără încrederea ta, Migrații probabil că nici n-ar exista. Cu siguranță n-ar fi găsit un cămin perfect, așa cum a găsit la Flatiron, fără efortul depus de tine, așa că mulțumesc din suflet.

Adresez mulțumiri fierbinți și redactorului meu, Caroline Bleeke, care a crezut în această carte de la început și a muncit neobosită să îmbunătățească acest roman și să îl vadă apoi în mâinile cititorilor. Ai fost un redactor de vis, Caroline, nu îți pot mulțumi îndeajuns pentru bunătate, generozitate, devotament. Întreaga echipă de la Flatiron primește toată recunoștința mea pentru că a văzut potențialul acestui roman și a muncit cu atâta sârg pentru a-i realiza potențialul, începând cu ilustrațiile minunate din interiorul cărții și de pe copertă, continuând cu ideile grozave de a promova și vinde cartea pe plan internațional. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

Mulțumesc și redactorului meu din Regatul Unit, Charlotte Humphery, precum și Clarei Farmer și echipei de la Chatto & Windus, care au publicat această carte. Mulțumesc lui Nikki Christer și echipei de la Penguin Random House care au publicat romanul în Australia. A fost o încântare să lucrez cu voi și aștept cu nerăbdare o viitoare colaborare.

Mulțumiri nenumărate și prietenilor mei nemaipomeniți. Sarah Houlahan, pentru că mi-a trimis la început acele studii despre rândunicile arctice și pentru că mi-a dat atât de multe informații științifice cu atâta entuziasm, pentru că mereu a fost alături de mine și m-a ascultat. Kate Selway, pentru că a citit manuscrisul și și-a dat un „aviz științific“ – detaliile indicate de tine au fost neprețuite. Rhia Parker, pentru că ai citit prima ciornă a manuscrisului, cum faci de obicei, pentru că mi-ai dat atâtea idei minunate. Caitlin Collins, Anita Jankovic și Charlie Cox, pentru că m-ați ascultat când vorbeam de toate problemele cu care te confrunți când scrii o carte și pentru că ați făcut-o

mereu cu un zâmbet pe buze!

Mulțumesc familiei mele, Hughen, Zoe, Nina și Hamish pentru dragoste și sprijin. Mulțumesc, tată – mulțumesc pentru că mi-ai povestit despre măgari! Bunicii mele, Charmian, și bunicului meu care nu mai este, John, pentru explicațiile despre ce se întâmplă cu un vas în timpul furtunii. Mulțumesc verișoarei mele, Alice, pentru că m-a dus să vizitez Galway și m-a luat la petreceri irlandeze. Fratelui meu, Liam, bunicii mele, Alex, și, mult de tot, mamei mele, Cathryn. Toți trei ați fost extraordinari, n-aș fi putut scrie cartea fără voi, sunt extrem de norocoasă că sunteți familia mea. Și partenerului meu de viață, Morgan, ai fost ca o stâncă pe timp de furtună, ai crezut în mine, m-ai ajutat când mi-a fost greu. Mulțumesc.

În final, vreau să amintesc vietățile sălbatice ale acestui pământ și să spun că această carte a fost scrisă pentru voi, din tristețe și regret pentru speciile care au fost șterse de pe fața pământului și din dragoste pentru cele care încă mai există. Sper din tot sufletul că nu se va întâmpla niciodată să trăim într-o lume fără animale, precum cea descrisă în Migrații.